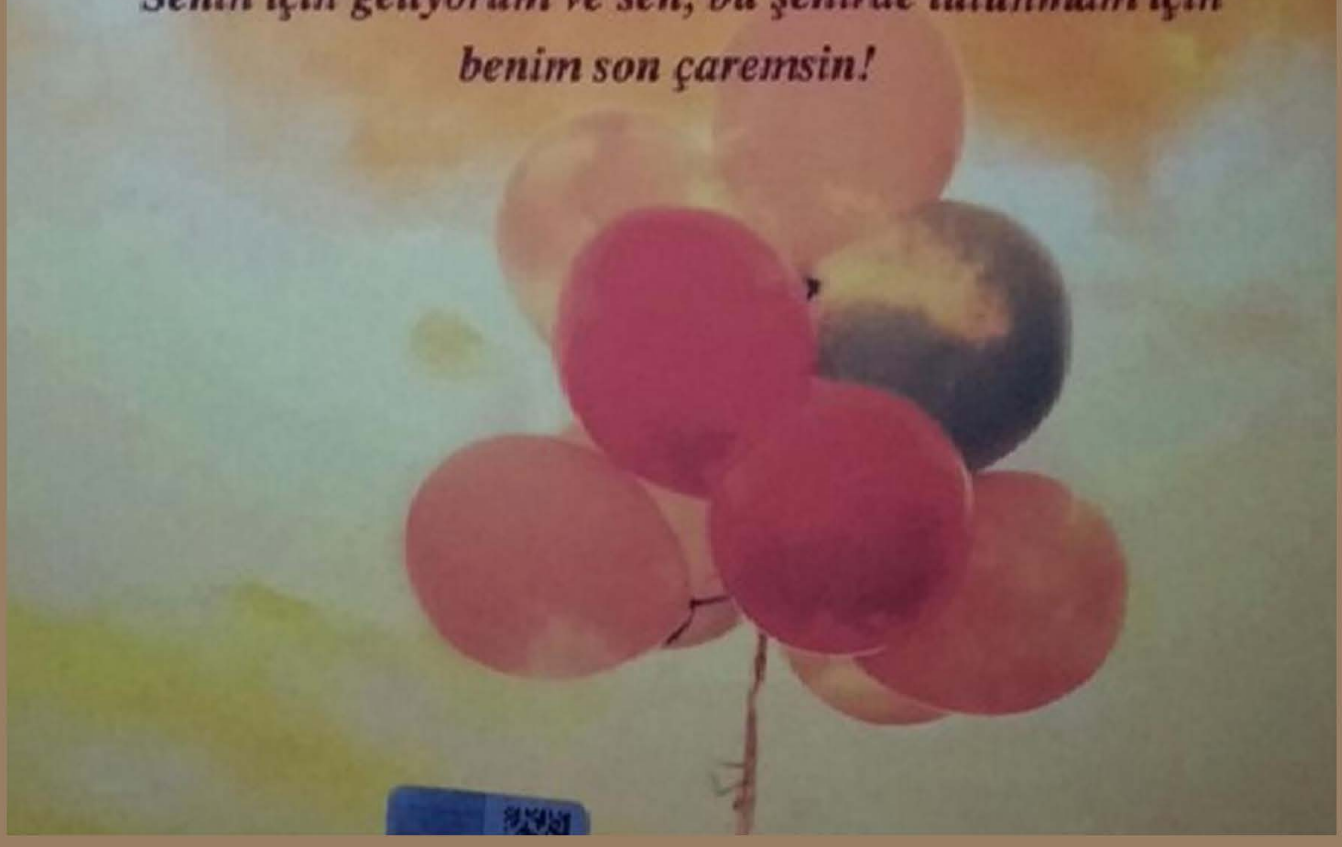

Sonsuz Düşler Serisi 1. Kitap
Son Çarem
agapi

Son Çarem

Hiç tanımadığım bir adamı bir sapık gibi takip etmeyi kabul etmiştim. Evet, şimdi de bu saçma ve nasıl yapacağıma dair tek bir fikrimin bile olmadığı iş için hazırlığımı bitirmek üzereyim. Üstümde beyaz yazlık bir elbise var. Başıma büyük, hasır şapkamı taktım ve açık sarı saçlarımın omuzlarımdan dökülmesine izin verdim. Gözümde güneş gözlüklerim ve kolumda çantamla aynadaki görüntüme baktım. Narin ve zarif görünüyordum. Bu halimle bir ajan olamayacak kadar süslüydüm. Neyse ki işin temelinde zaten gerçek bir ajan olmamam yatıyordu. Çantamdan fotoğrafları çıkarıp hedefime, akşamdan beri, milyonuncu defa baktım. Biraz özgüven sağlamak adına genişçe gülümseyip kendimi görevime hazırladım.

"Senin için geliyorum ve sen, bu şehirde tutunmam için benim son çaremsin!

1.
Bölüm

Küçük kız kardeşiniz durmadan onu terk eden eski sevgilisi hakkında konuşup dururken ve söylediğiniz mantıklı şeyler, diğer kulağından çıkmak için bile bir kulağından girmiyorken hayat fazlasıyla boğucu olabiliyor. Yine de bu konuda pek fazla bir şey yapamıyorsunuz çünkü şey, sonuçta o sizin küçük kardeşiniz, ona değer veriyorsunuz ve ne yazık ki bir kapatma düğmesi yok. Bu yüzden evet, dinlemek zorundasınız. Evet, bininci defa. Evet, aynı şeyleri. Ve evet, şikâyet etmeden.

"Olayı biraz daha dramatize edersen üstüne kusacağım."

"Kusura bakma abla ama bu elimde değil, canım yanıyor!" Gözlerinden alevler saçarak bana baktığında canının yandığından pek de emin olamayarak tek kaşımı yukarı kaldırdım.

"Ve tarafı berbat, aydır birlikteydiniz Nisan. Bu kadar abartmasan diyorum. Hem sana geri dönecek ve ablam demişti, diyecksin. Tamamen boşuna zırlıyorsun." Pekâlâ, ben bir ilişki uzmanı değilim. Şu zamana kadar aşk hayatımdaki tek başarım geçen sene son verdiğim ve tam tamına sekiz ay sürmüş aşksız fakat huzurlu ilişkimdi. Cenker -evet, adı buydu- ile anlaşabiliyorduk ve eğleniyorduk.

Ona aşık olmadığımı biliyordum çünkü ona evet demem için bana beş kez teklif etmesi gerekmişti. Hoşlu bir adamdı ve yakışıklıydı. Zengindi de. Fakat şapkalarından hoşlanmıyordu, bu sebeple ayrılmıştık. Benim için çok yıkıcı bir ayrılık olmamıştı. Bu yüzden kardeşimin neden bu kadar derbeder olduğunu anladığımı iddia edemiyorum.

"Dönmeyecek!" dedi dudaklarını büzerek. "Çoktan benden daha güzel bir kızın peşine takılmıştır bile!"

Bir sure ne diyeceğimi bilemeden, gözlerimi kırpıştırarak ona bakmamın ardından nihayet kısık sesle "Sen de ondan daha yakışıklı bir çocuğun peşine takıl o zaman," diyebildim.

Gözlerini devirdi. "Tavsiyeler konusunda genel olarak berbatsın abla. Ama bu, şu ana kadarkilerin içinde en kötüsüydü."

Umursamazca omuz silktim. "Bana dâhiyane bir fikir gibi görünmüştü."

Derince bir iç çekip 'sen ne anlarsın, sana soran da kabahat, ben niye seninle konuşuyorum ki zaten' tarzında bir şeyler mırıldanarak masadan kalktı sevgili kardeşim Nisan. Ben de arkasından sırıtarak bakmakla yetindim. Zira beş dakika sonra hiçbir şey olmamış gibi tıpış tıpış geri döneceğini biliyordum. Ve yanılmadım.

Kuyruğunu bacaklarının arasına kıvırıp geri döndüğünde yüzünde sevimli bir ifadeyle kibarca sordu. "Eğer giymeyeceksen siyah beyaz puantiyeli elbiseni giyebilir miyim?"

Düşünüyormuş gibi dudaklarımı büzüp tekinsiz bir bakış fırlattım ona. "Eğer üstüne bir şey dökersen ya da başına bir şey gelirse bunu canınla ödersin."

Koca bir sıntış eşliğinde teşekkür ettikten sonra ekledi "Bu sabah niçin gazete almadın? İş aradığını sanıyordum."

Kurduğu bu cümle var olan bütün neşemin kaybolup gitmesine ve suratımın asılmasına sebep olurken heveslen yoksun bir sesle "Bir iş buldum," dedim.

Buna sevinip sevinmemek konusunda kararsız kalmış olan Nisan bir süre abuk bir ifadeyle suratıma baktıktan sonra "Garson falan mı olacaksın?" diye sordu. Öyle bir hali vardı ki evet desem birlikte ağlamaya başlayacaktık sanki.

"Hayır, bol paralı bir iş."

"Peki, bu duruma neden sevinemiyoruz?"

İşte kardeşim bir kere daha doğru soruyu soruyordu. Bu meseleye sevinemiyoruz çünkü şu dünyadaki en saçma işlerden birini yapacağım ve bu kadar çaresiz bir durumda olmaktan nefret ediyordum. Yine de bunu Nisan'a söyleyip her şeyi olduğundan daha karışık bir hale getirmek istemediğim için yapmacık bir göz devirmeyle, "Artık her sabah saat yedide kalkmak zorunda olacağım. Bunda sevinecek bir yön göremiyorum," diye söylendim.

Nisan tam yanında durduğu tek kişilik koltuğun üzerindeki minderi kapıp suratıma fırlattı. "Bazen gerçekten çok aptal oluyorsun."

Suratıma çarpan minder kucağıma düştü. Öfkeyle kardeşime baktım. "Her an elbisemi geri almaya karar verebilirim, biliyorsun değil mi?"

Yazımı buruşturarak karşımdan çekildi Nisan ve ben de yeni başlayacağım işimi hatırlamış olmanın verdiği huysuzlukla yerimden kalktım. İçinden nasıl çıkacağını bilmediğim lanet işimin ilk gününe hazırlanırken size biraz kendimden bahsetsem iyi olacak.

Adım Mayıs. Evet, annemin kötü bir mizah anlayışı vardır, üstelik sıralamaya bakılırsa mizah anlayışı biraz da ters işliyor. Her neyse, yirmi altı yaşımı bitirmek üzereyim. Açıkçası yirmi beşi geçtikten sonra zamanın yavaşlayacağını ummuştum fakat öyle olmadı. Yaşım gittikçe ilerlerken üniversite mezunu bir işsiz ve bekâr bir bayan olarak hayatıma devam etmekte zorlanıyorum. O kadar uzun süredir iş arıyorum ki bir ara mesleğimin bu olduğuna ve ömrümün sonuna kadar iş arayarak yaşayabileceğime kendimi ikna etmek üzereydim. Gittiğim her iş görüşmesinden aynı yanıtı alıyordum.

"Biz sizi arayacağız."

Asla aramıyorlardı ve ben onları telefonlarının kablolarıyla boğmak istiyordum. Eğer hâlâ kablolu telefon kullanıyorlarsa bu onların şanssızlığı değil mi?

Bundan iki gün önce yine bir iş görüşmesine gitmek için yola çıkmıştım. Bir işsiz bir insan olarak taksiye para vermeyeceğim için otobüse binmek ve bu sıcak yaz gününde otobüsün kirli camlarına yapışarak yarım saatlik bir yolculuk yapmak zorunda kalmıştım. Sürekli gülümseyen ve etrafa neşe saçan bir insan olduğumu söyleyerek kimseyi kandırmayacağım. Fakat kötü bir otobüs yolculuğunun ardından

tam bir canavara dönüşüyorum. Bu yolun sonunda nasıl bir hale geldiğimi ve iş görüşmemin ne kadar berbat geçtiğini tahmin etmek zor değil. Üstelik bu seferki benim niteliklerimin altında elemanlar çalıştıran bir şirketti ve yenilginin bu kadarı ağır gelmişti. Bunun verdiği öfke ve üzüntüyle –biraz da gözyaşlarıyla tabi– kendimi deniz kıyısına atmıştım. Aslında filmlerdeki gibi denize karşı içli içli bağırıp keder dolu cümlelerle Marmara Denizi'ne isyanımı dökmeyi isterdim fakat o kadar dermanım yoktu. Bu yüzden bütün yenilgimi kucağıma toplayıp bir banka kurulmuştum. Yalnız kalıp biraz sakinleşmeyi umuyordum fakat oturmamın ardından beş dakika geçmeden yanımda beliren bir adam bütün umutlarımı bertaraf etti.

"Buyrun, bir şey mi vardı?" Başımı çevirip izinsizce yanıma oturan adama aynen böyle demiştim.

O da bir süre bana bakıp gülümsemiş ardından koca bir sırıtışla "Size bir iş teklifim var," demişti.

Açıkçası neden çantamı kapıp kafasına geçirmediğimi bilmiyorum. Çünkü bu çok sapıkça bir cümleydi. Sanırım adamın çok yakışıklı oluşundan dolayı sakin kalabildim. O kadar yakışıklı bir adamın sapıklık yapmaya ihtiyacı olmazdı çünkü. Gür kumral saçları, beyaz bir teni, griyle mavi arasında kendine bir yer bulmuş gözleri vardı. Uzun ve köşeli çenesi, oyunbaz bir gülüşü ve düzgün yüz hatlarıyla insanda güvenle birlikte merak uyandıran bir havaya sahipti. Hem giydiklerine bakılırsa hali vakti yerinde gibiydi. Ve ben kaşlarımı çatıp ne söyleyeceğime karar verememişken adam tekrar konuşmaya başlamıştı.

"Ben Akın Arıkan. Uzun süredir iş aradığımı biliyorum. Ve ilgilenebileceğini düşündüğüm bir iş teklifi getirdim sana."

Sözlü bazlı konuşmaktan sanki benli konuşmaya geçmişim gibi gelse de üç sanıye sürmüş olmasının beni şaşırtmaması bir yana adamın gerçek olup olmadığına inanamamıştım. Bir süre, epey uzunca bir süre gözlerimi kırpıştırarak sıratma bakmış ve doğrusunu söylemek gerekirse işsizlikten dolayı gördüğüm bir serap olduğu için yok olup gitmesini beklemiştim. Ama o duruyordu. Oldukça da ciddiydi. Ve sanırım bir cevap bekliyordu. "Pardon ama," Sonunda konuşabilmiş olmanın verdiği rahatlıkla derin bir nefes almıştım. "İş aradığımı nereden biliyorsunuz?" Cevap vermem gereken ilk sorunun bu olduğuna pek emin değildim. Sonuçta İstanbul'daki şirketlerin yüzde yetmiş beşine özgeçmişimi bırakmıştım.

Akın Bey'in cevabı bir omuz silkmenin eşliğinde gelmişti. "Toprak Holding'deki iş görüşmenizden çıkarken görmüştüm sizi Mayıs Hanım. Sonra biraz araştırma yaptım, hepsi bu."

Adama bu yaptığının terbiyesizlik olduğunu, hayatıma böyle burnunu sokamayacağını, bunun bir çeşit sapıklık alameti olarak görülebileceğini anlatan uzun bir nutuk çektim. O da beni kelimeleri peltek söyleyen üç yaşındaki bir kız çocuğunu dinliyormuşçasına tatlı bir tebessümle izledi ve ben art arda sıraladığım kelimelerime nefes almak için ara verdiğimde "Bu işe ihtiyacınız olduğunu biliyorum," dedi. Sanki konuştuklarımın hiç birini duymamış gibiydi!

Ona elimin tersiyle okkalı bir tokat atıp onun teklif edeceği işe ihtiyacım falan olmadığını söylerdim

esasında. Fakat bu kesinlikle yalan olurdu. O işe deli gibi ihtiyacım vardı. Yoksa kardeşimi de alıp Trabzon'a, ailemin yanına dönmek ve görücü usulüyle evlendirilmek zorunda kalabilirdim. Çünkü işsizliğim babamı biraz çileden çıkartıyordu.

Bu sebeple derin bir nefes koyvererek "İş teklifiniz nedir?" diye sormuştum.

Akın Arıkan yelkenleri suya indirmeme oldukça sevinmiş görünerek elini ceketinin iç cebine atmış ve birkaç fotoğraf çıkartarak önüme koymuştu. "Bu adamı takip etmeni istiyorum." Fotoğraftaki adamın yüzüne işaret parmağıyla sertçe vurarak devam etmişti. "Bu adamın gölgesi olmanı ve girdiği çıktığı her yeri, attığı her adımı bana söylemeni istiyorum."

Yüksek sesli bir kahkaha patlattığım için etraftaki birkaç kişi dönüp bizden tarafa baktılar. "Ne saçmalıyorsunuz siz? Benden ajan gibi bir adamı takip etmemi mi istiyorsunuz? Allah aşkına film mi çeviriyoruz biz burada?"

"Evet, senden tam olarak bunu istiyorum." Bunu söylerken dümdüz bir surat ifadesi olması kahkahamı yarıda kesmeme sebep oldu. Kaşlarımı çatıp adama doğru eğildim.

"Siz ciddisiniz!"

O da bana doğru eğildi. "Evet, ciddiyim."

Bir an durup ciddi bir şekilde düşündükten sonra boğazımı temizleyerek tekrar konuşmaya başladım. "Bu iş için çalışan insanlar olduğunu biliyorsunuz, değil mi? Yetenekli kişiler. Tamam, Hollywood'da değiliz ve size bir Sherlock Holmes vaat edemem fakat yine de kendinize bir dedektif bulabilirsiniz."

Sence ben bunu düşünmedim mi derecesine alaycı bir bakış attı bana. "Arın Arıkan şeytan gibidir," dedi bıkkın bir sesle. "Eğer peşinde biri olduğunu fark ederse onu araştırır. Ve bu kişi bir dedektif çıkarsa... Eh pek hoş şeyler yaşamayız. Ama peşindeki sıradan bir kadın olursa şüpheleri en aza inecektir."

Bana sıradan demesine bozulsam bile belli etmeden bir süre öylece Akın'a baktım. Hâlâ her an şaka yaptığını söyleyebileceği kanısındaydım fakat öyle olmadı. Bana bir çek uzattı ve çekte yazan rakamda uzun zamandır bir arada görmediğim kadar sıfır vardı.

"Şimdi bu çeki alıp yarın işe başlayabilirsin ya da ben kalkıp bu işe gönüllü olacak binlerce kişiden biriyle, daha verimli bir görüşme yapabilirim."

Merakıma daha fazla direnemedim.

"Bir sorum var."

"Dinliyorum."

"Sanırım Arın Arıkan akrabanız, insan neden akrabasını takip ettirmek ister ki?

"Hayır akrabam değil, abim. Ve nedeni sanırım sizi ilgilendirmez."

Bu cümleyi öyle bir özgüvenle kurmuştu ve yazdığı çek ile yapacaklarımın hayali o kadar güzeldi ki beynim düşünmeyi bırakmış ve bu aptal teklife evet demem sağlamıştı. Hiç tanımadığım bir adamı bir sapık gibi takip etmeyi kabul etmiştim.

Evet, şimdi de bu saçma ve nasıl yapacağıma dair tek bir fikrimin bile olmadığı iş için hazırlığımı bitirmek üzereyim. Üstümde beyaz yazlık bir elbise var. Başıma büyük, hasır şapkamı taktım ve açık sarı saçlarımın omuzlarımdan dökülmesine izin verdim.

Gözümde güneş gözlüklerim ve kolumda çantamla aynadaki görüntüme baktım. Narin ve zarif görünüyordum. Bu halimle bir ajan olamayacak kadar süslüydüm. Neyse ki işin temelinde zaten gerçek bir ajan olmamam yatıyordu. O yüzden kendi görüntüme gülümseyerek aynanın önünden ayrıldım. Çantamdan Akın'ın bana verdiği fotoğrafları çıkarıp hedefime akşamdan beri milyonuncu defa baktım. Kendime biraz özgüven sağlamak adına genişçe gülümseyip fotoğraftaki adama "Sıkı dur yakışıklı," dedim. "Senin için geliyorum ve sen, bu şehirde tutunmam için benim son çaremsin!

2.
Bölüm

Güneş, asfalt ve kaldırımları insanın yüzüne, sıcağı olduğundan daha şiddetli bir şekilde çarpan işkence aletlerine dönüştürmüşken ben, topuklu ayakkabılarımın izin verdiği ölçüde hızlı adımlarla önüme çıkan insanlara çarpmamaya çalışarak yürüyordum. Elimdeki dosyaya göre Arın Arıkan her sabah saat sekizde şirketin karşısındaki bir kafede kahvaltısını yapıyor ve kahvesini yudumlayarak gazetesini okuyordu. Ve eğer acele etmezsem birazdan spor sayfasındaki haberleri de hatim etmiş olarak masasından kalkıp şirkete gidecek ve ben de işimin ilk sabahını berbat etmiş olmakla kalkmayıp öğlene kadar aptal aptal etrafta dolaşmak zorunda kalacaktım! Gerçi her halükârda öğlene kadar etrafta aptal aptal

olmadan bunu yapmak pek de hoş olmayacaktı. Sonuçta saçma bir işe girişmiş olmam aldığım paranın hakkını vermeyeceğim anlamına gelmiyordu. Bu sebeple adımlarımı biraz daha hızlandırıp sokağın köşesini döndüm. Ve ulaşmak için yolları arşınladığım kafeyle karşı karşıya geldiğimde genişçe gülümsedim. Biraz sakinleşip nefesimi düzene soktum ve koştururken dağılmış kıyafetlerime çeki düzen verdikten sonra acelesi fakat dikkat çekmeyecek adımlarla kafeye doğru yürümeye başladım. Yaklaştıkça gözlerim güvenlik kameraları misali etrafı dolayıp Arın Arıkan'ın güzel suratını arıyordu. Fakat dosyada kafenin arka tarafındaki sigara içilebilen kısımda oturduğu yazdığı için onu bulamadığıma şaşırmıyorum.

Kafenin içinde hızlı adımlarla ilerleyerek sigara içilen bölüme ulaştım. Durup bir kere daha etrafı taradım. Ve işte orada! Arın Arıkan canlı canlı karşımda. Üzerinde açık mavi bir gömlek ve lacivert bir ceket var. Bacak bacak üzerine atmış gazetesini okuyor. Kahvesini yudumlarken geriye kıvrılan ceketi deri kordonu taba rengi olan saatinin göze çarpmasına neden oluyor. Sarıya yakın kumral saçlarına özenle şekil verilmiş. Yakışıklı çehresini hafiften bir kirli sakal sarmış. Mavi bakışları ise aramızdaki mesafeye rağmen aklımı çelecek bir güzellikte parlıyor. Oysa gözlerim yeşil mi yoksa ela mı olacak ona bile karar verememiş! Hatta bazen saçlarımla aynı renk oluyorlar. Kalbimin heyecanla kanat çırptığını, yerinden kaşıldığını hissettim. Adamın cazibesi beni yoldaki kediyi ezen kamyon misali ezip geçiyordu. Kurumuş dudaklarımla, kırpıştırıp durduğum gözlerim ve kesilen nefesimle öylece kalakaldım.

üstelik bunun ne kadar sürdüğünü bilmiyorum bile. Ancak yanımdan geçmekte olan garsonun omuzuma çarpıp beni sendeletmesiyle dünyaya dönüp kendimi toparlayabildim.

Fark edilmekten kıl payı kurtulduğum için şükrederek hızlı bir şekilde Arın'ı görebileceğim bir masa bulup kuruldum. Kamuflaj olarak ise masanın üstündeki gazeteyi kullanmaya karar verdim. Evet, çok klasik bir numara ama işe yarıyor! Arın'ı rahatça dikizleyebileceğim, yani gözlemleyebileceğim şekilde eğik tuttum gazeteyi. *Allah'ım, adam çok yakışıklı!* Aslına bakılırsa sadece yakışıklı değil. Elli kilometre çapındaki her şeyi mıknatıs gibi kendisine çekebilecek bir çekiciliği, albenisi var adamın. Duruşu, bakışı, kaş çatışı bile on numara. Adeta 'Ben karizmanın öbür adıyım' diye bangır bangır bağırıyor. Oysa fotoğraflarında hiç böyle görünmüyordu. Elbette fotoğraflarda da çok yakışıklıydı ama dedim ya, sadece yakışıklı değildi bu adam. *Bambaşka bir şey!*

Ben ona bakıp güneşin altına bırakılmış tereyağı misali erirken aniden cep telefonum gürültülü bir biçimde çalmaya başladı. Hem de kız kardeşimin aradığını haber veren komik bir melodiyle. İstanbul'un en gözde semtlerinden birinde yer alan bu elit kafenin sakinleri de şaşkınlık ve kınamayla bakışlarını bana çevirdiler. Tabi ki Arın Arıkan da! Okuduğu gazeteden başını kaldırıp suratında onu olduğundan daha da çekici gösteren huysuz bir ifadeyle birlikte bana ters bir bakış attı. Mavi bakışları benim ela demeye dilimin varmadığı garip renkteki gözlerime değdi ve kalbim 'küt' etti. Daha önce hiç kalbime uğramamış bir ritim bozukluğuna şahit oldum o an.

[illegible] sonra ekler almaya başladı yüzüğüm. Kötü [illegible] sahtekarın kapısını yumruklamaya gibi [illegible] durmaksızın ve duraksız bir şekilde [illegible] [illegible] gırtlağına [illegible] Ve [illegible] Arın'ın bakışıyla öyle bir kaybettim ki bir anda elim ayağıma dolaştı. Açmak için elime aldığım telefon nasıl olduysa bir anda elimden kayıp uçuverdi. Tutmaya çalıştım, yakalamak için öyle değmedik yerim kalmadı ama pürüzlerim başarısızlıkla sonuçlandı. Ve cep telefonum bir masa ötemde oturan Arın'ın ayaklarının dibine düşüverdi.

Varlığımın farkında olmamayı yeğleyen Arın Arıkan'ın bütün dikkatini hiç hoş olmayan bir şekilde tamamen üstüme çekmeyi başarmıştım. Berbat kahkahalarından oluşan saçma bir merkezdeki hangur hangur çalan cep telefonum ayaklarının dibinde dururken sanki bir anda yoktan zombiler ülkesi gibi şaşkın, oraya ait olmadığım apaçık belliymiş gibi başıboş ve zamansızmış gibi onun peşinde olduğumu biliyormuş gibi şüphesiz bana bakıyordu. Hemen nasıl hareket edeceğimi unutmuşçasına kalakalmış vaziyetteydim. Hem atılıp telefonu almak ve sesini susturmak aklıma bir gelmiyordu. Arabadan çıkıp da donakalmış zavallı bir tavşan gibi Arın'a bakıyordum. Kalemin kahrını da bizi izliyordu elbette. Sanırım ilk dakikadan işi elime yüzüme bulaştırmayı başarmıştım.

Sonunda Nisan pes etti ve telefonum çalmayı bıraktı. Arın ise bana bakmayı sürdürüyordu. Ve evet, ben sabit durmaya devam ettim. Sanki yeterince hareketsiz kalırsam benim orada duran bir dekor olduğumu düşüneceğine dair saçma bir inanç besliyordum. Belki kıpırdamadan dursam görünmez olabi-

lirdim. Böylece Ann şaşkın, sarışın bir kızın hayalini gördüğünü duyumsayabilir ve bu saçma anı unutabilirdi. *Ya da yer uygulabilir ve ben de içine girebilirdim!*

Ne yazık ki bunların hiç biri olmadı! *Sonuncusundan oldukça umutluydum oysa.*

Ann Arkan gözlerini benden ayırmadan yavaşça yere eğildi, ayaklarının ucunda duran ve çok şükür ki susmuş olan cep telefonumu alıp ayağa kalktı. Üç uzun adımda aramızdaki mesafeyi kapatıp elinde tuttuğu cihazı bana uzattı.

"Buyurun, telefonunuz."

İçimdeki çapkın kadın 'ben bunu alayım fakat numaram sizde kalsın' demek istese de, sorumluluk sahibi olan yanım garip bir Fransız aksanıyla konuşmamı ve bir yabancı gibi davranmamı önerip beni bu işin içinden sıyırmaya çalışsa da tek yapabildiğim kıpkırmızı bir suratla uzanıp telefonumu alırken teşekkür etmeye çalışmak oldu. Bu arada becerikszice sarı saçlarımı savurmayı da ihmal etmedim. Ve Ann Bey'in bin bir maharetinden biri de dudak okumak olacak ki hiç sesim çıkmamasına rağmen teşekkür ettiğimi anlayıp sert, hatta huysuz bir şekilde tek bir kere başını sallayarak arkasına döndü.

Masasına yaklaşıp güneş gözlüğünü ve telefonunu aldıktan sonra hızlı adımlarla kafeyi terk etti. Doğruca şirkete gideceğini bildiğim daha doğrusu umduğum için yerime otururak çılgına dönmüş kalbimi biraz sakinleştirmeye çalıştım ben de. Garsonu çağırıp soğuk bir şişe su istedim. Ve derin nefesler alarak biraz kendime gelmeye çalıştım. Bu sırada telefonum bir kez daha çalmaya başladı ve ben bu sefer insanların dikkatini çekmeden açmayı başarabildim.

"Ne var Nisan, ne arayıp duruyorsun?"

"Oo... Bakıyorum yine çok neşelisin, ablacığım. Sana da merhaba!"

"Zevzeklik yapmak için mi aradın Nisan sabahın korunde? İşteyim, çalışıyorum bilmiyor musun?"

"Ay tamam, çalmıyoruz değerli vaktini. Pembe hırkanı giyeceğim de niye haber vermedin deyip kızma diye aradım."

Üç kuruşluk pembe hırkam yüzünden ne denli utanç verici şeyler yaşadığımı fark edip sakin kalabilmek için derin bir nefes alırken Nisan'a tamam deyip telefonu kapattım. Garsonun önüme bıraktığı sudan iki büyük yudum alarak hararetimi ve öfkemi dindirmeye çalışırken bundan sonra ne yapmam gerektiğini düşünmeye başladım. Mantıklı yanım Akın'ı arayıp olanları haber vermeyi ve yardım istemeyi teklif etti. Daha az mantıklı ve daha fazla akıllı olan yanım ise Akın'ı bu kadar erken haberdar edip başarısızlığımı tescillendirmemekten yana oldu. Ben de ona uydum ve Akın'ı aramayı bir süre için erteledim. Bu sırada kahvaltı yapmadığım aklıma geldi ve garsonu tekrar çağırarak bir tost bir de çay istedim. Midem boşken iyi bir performans gösteremediğim ortada sanırım!

Karnımı doyurma düşüncesi beni biraz daha sakinleştirirken geri kalan bütün düşünceleri yemekten sonraya erteledim.

***

Aradan geçen oldukça sıkıcı ve streslı birkaç saat sonra nihayet Arın Arıkan'ı tekrar göreceğim vakit gelip çattı. Boş boş dolaştığım saatler boyunca Arın beni tekrar görürse tanımasın diye alışveriş yaparak kıyafetlerimi değiştirdim. Saçlarımı topladım ve güneş gözlüğümü takarak Arın'ın şirketten çıkışını görebileceğim bir mevzide konuşlandım.

Çok şükür ki fazla beklememe gerek kalmadı Adam dosyada yazan saatten dakika şaşmadan, yakışıklı suratını karartan çatık kaşlarıyla, lacivert takımının içinde bütün endamıyla, kalbimi hoplatarak kapıda beliriverdi. Aslında sırf bu manzarayı izlemek için bile işimi severdim.

Arın şirketten ayrılıp yine yürüme mesafesindeki bir restorana doğru ilerlerken onu gözden kaçırmamak için hızlı adımlarla peşine düştüm. Kalabalık kaldırımda gözümü ondan ayırmadan ilerlemeye çalışırken sık sık önümden geçen insanlarla çarpışıyor ve ters bakışlara maruz kalıyordum ama umrumda değildi. Bu sefer bu işi elime yüzüme bulaştırmadan yapmaya kararlıydım. Çünkü Mayıs Ekiz için böyle başarısızlıklar kabul edilemez! Para alıyorsam mutlaka hakkımla almalıyım. En azından denemeliyim

Epey itişmeli kakışmalı ve yorucu bir yuruyuşun ardından restoranın kapısına geldiğim de Arın'ın içeri girip bir masaya yerleşmesini bekledim once. İzlediğim Hollywood filmleri sonunda bir işe yarayacaktı sanırım. Arın masasına yerleştikten sonra ben de ağır ve sağlam adımlarla sıradan bir müşteri gibi içeri girdim. Girer girmez yuzunun yarısını kaplayan koca gülümsemesi ile orta yaşlı bir garson karşıladı beni. Nereden çıktığını anlamadığım için afalladım

İyi günler hanımefendi, hoş geldiniz."

Bakışlarımı çekmeden Arın'a çevirmeye çalışırken "Hoş bulduk, hoş bulduk," dedim hızlıca. Ve o sırada gözüme kestirdiğim boş bir masaya kurulup oturmak niyetiyle bir adım attım. Garson da sanki benimle senkronize olmuş gibi geriye doğru bir adım atarak tekrar karşımda belirdi.

"Rezervasyonunuz var mıydı acaba?"

Kaşlarım hızla çatıldı. *Ne rezervasyonu Allah aşkına? Öyle yemeğine geldik yoksa!* "Hayır, yaptırmamıştım."

Garson teskin edici bir ifadeyle ama yüzündeki sırıtışı bozmadan başını hafifçe yana eğdi. "O halde üzgünüm hanımefendi, sizi ağırlayamayacağız."

Ne dedi bu gevşek adam? Sert bir yumrukla adamın suratına zamkla yapıştırılmış gibi duran sırıtışını dağıtmak arzusuna kapılsam da sakin kalmayı başarabildim. Filmlerdeki zengin kadınlar gibi ona tepeden bakarak havalı bir edayla konuşmaya başladım. "Bakın, şu an burada bulunmam gerekiyor. Ve iyi bir bahşiş karşılığında bana bir masa ayarlayabileceğinize eminim."

Ben o kadar da emin değilim der gibi kaşlarını yukarı kaldırarak dudaklarını büzdü. "Üzgünüm hanımefendi, yapabileceğim herhangi bir şey yok. Eğer isterseniz günün ilerleyen saatleri için size rezervasyon yapabilirim."

Garsonun bakışlarında en ufak bir yumuşama kırıntısı dahi göremeyince rezervasyonsuz bir hiç olduğumu ve zengin kadını oynamakta tam bir felaket olduğumu anlayarak ona ters bir bakış attım ve topuklarımın üzerinde dönerek restorandan çıktım. *Bir yanda iki başarısızlık. Çok harika!*

Fakat bu seferki benim suçum değildi. Akın Arıkan rezervasyon meselesini bana söylemeliydi! Dosyada yazıyor olmalıydı!

Dişlerimi sıkarak ve topuklarımı yere vurarak hızlı adımlarla restorandan uzaklaştım ve restoranın çıkışını görebileceğim bir yerde dikilmeye başladım. Etrafta hiç bank falan da yok, böyle ayakta duracağım beyefendi yemeğini yiyip çıkana kadar!

İlk on dakika sinirle, kollarımı birbirine dolamış vaziyette ve ayağımı ritmik bir şekilde yere vurarak bekledikten sonra bunun böyle olmayacağına karar verdim. Çünkü burada dikilip durmak bana hiçbir şey kazandırmayacaktı. İçeri girmenin bir yolunu bulmalıydım. Belki Akın'ın adını verirsem beni içeri alırlar? Ama Arın içerideyken bunu yapmaya ve ifşa olma riskini göze almaya cesaret edemezdim. *Başka bir yol bulmam gerek, ama ne?*

Adımlarıma tekrar can verip hızla yürümeye başladım. İkinci bir giriş bulmak için restoranın arka tarafına dolaştım. İkinci bir kapı bulamadım ama aralık bir pencere dikkatimi çekti. Üstelik tırmanabileceğim kadar alçaktı. Aslında nereye açıldığını bilmediğim pencerelerden içeri dalmamak konusunda kesin kurallarım vardır. Ama şu an olağanüstü hal yaşadığım için bu kuralımı boş veriyordum. Ve fazla düşünmeden pencerenin altına gittim.

Açık bırakılmış pencerenin alt kısmına tutunarak kendimi hızla yukarı çektikten sonra dizimi duvara dayadım. Derin bir nefes almak için kısa bir duraksamanın ardından bir kere de kollarıma yüklenerek yükseldim. Kendimi hafifçe öne doğru itmemle du-

daklarımdan tiz bir çığlık kopması ve pencereden içeri hızla yuvarlanmam bir oldu.

Gözlerimi sıkıca kapatarak sert bir zemine çarpmayı beklediğim kısacık bir saniyenin sonunda kendimi yumuşacık kolların arasında buluverdim.

Derin bir nefes aldım.

Ve gözlerimi açtım.

Restoranın erkekler tuvaletinde, Arın Arıkan'ın kollarının arasındaydım.

Düşünmeden içeri daldığım pencerenin erkekler tuvaletine açılması bir yana, tam bu sırada Arın'ın o pencerenin altında duruyor olması nasıl mümkün olabilirdi? Hem o da ne? Flaş mı patlıyor? Gözümü beyaz bir ışık alıyor. Oldum de bu dünyadan göçüyor muyum ne oluyor?

Işığı Arın da fark etmiş olacak ki birbirine kenetlenmiş şaşkın bakışlarımızı ayırıp hızla aynı yöne baktık. Ve ben sadece, acelesi adımlarla tuvaleti terk eden bir adamın sırtını gördüğümde buna anlam verememeyerek hızlı hızlı gözlerimi kırpıştırdım. Arın ise pek de hoş olmayan bir küfür savurdu sessizce.

Sonra tekrar birbirimizi hatırladık ve birbirimize döndük. Ben hâlâ Arın Arıkan'ın kucağındaydım. Muhteşem suratı birkaç santim ötemde duruyordu bütün güzelliğiyle. Kalbim ağzımdan çıkacakmış gibi hızla atarken kendimi bu duruma nasıl düşürdüğüme akıl sır erdiremedim. Allah aşkına ben, bir restoranın erkekler tuvaletinde, Orta Doğu ve Balkanların en çekici adamlarından birinin kucağındayım. Ve buraya bir pencereden dalış yaptım! Bunu bir insana mantıklı ve makul bir şekilde nasıl açıklarım?

Benimle aynı şeyleri düşünüyor olacak ki "Bütün bunlar için mantıklı bir açıklaman olduğuna inanıyorum," dedi. *Of be, sesi çok güzel ama!*

Verecek bir cevap aramaktansa şaşkın şaşkın sırıtmayı tercih ettiğimi fark etmem yalnızca birkaç saniyemi aldı. Hızlıca kendimi toparlayıp bir şeyler söylemeye çalıştım. "Şey... Ben..."

"Evet, sen?"

İmalı bir hareketle yukarı doğru kavisleneri kaşı dikkatimi dağıtırken hafifçe yutkundum. "Düştüm."

Ukalaca gülümsedi. "Farkındayım."

Ben de hâlâ kollarında olduğumun farkındayım! "Artık beni tutmanıza gerek yok." Sonunda dudaklarımdan akıllıca bir cümlenin çıkması beni sevindirdi.

Arın beni yavaşça yere bıraktı. Hemen üstümü başımı düzeltip ona baktım. "Teşekkür ederim. Yani beni tuttuğunuz için."

"Aslında tutmadım, ben ayakkabımı bağlarken resmen kollarımın arasına düştün. Yoksa ben erkekler tuvaletine pencereden giren kadınları tutmak için hazırda bekliyor değilim."

Utanç yanaklarımı kızıla boyarken -zaten her fırsatta kızarmaya meyillidirler- alt dudağımı ısırarak başımı öne eğdim. "Anlıyorum. Şanslıydım demek ki."

Homurdanmaya benzer bir ses çıkararak güldü. "Eh, şanslı olan ben de olabilirim. Her erkeğin hayalidir, ayakkabısını bağlarken pencereden kucağına bir sarışının düşmesi!"

Bu sefer hafif bir öfkeyle kaşlarımı çatarak bakışlarımı kaldırdım. Sarışın şakalarından nefret ederdim! "Anlayamadım?"

Paykuve sırıttı. "Şaşırmadım." Sonra sırıtışını, sanki mümkünmüş gibi daha ukala bir havaya bürüyerek devam etti.

"Ee neden o pencereden içeri girdiğini anlatacak mısın? Biri sana içeride ayakkabılarda büyük bir indirim olduğunu mu söyledi yoksa?"

Ne saçmalıyor bu adam? Gerçekten aptal sanışanlardan biri olduğumu mu düşünüyor? Bu ne cüret!

Ağzım öfke ile aralandı. Hemen sonra öfkeyle kapandı. Sonra tekrar açıldı.

"Saçmalamayın ve haddinizi aşmayın lütfen!" Ah evet, kibar olmak için kesinlikle doğru zamandayım değil mi? Niçin ayakkabımı çıkarıp bu herifin alnının ortasına indirerek ona gerçek bir indirimin varlığından bahsetmiyorum?

"Saçmalayan ve haddini aşan ben miyim?" *Gözlerini şaşkınlıkla buyurduğunda mavi bakışlarının kalp atışlarımı hızlandırması tam manasıyla hak-sız-lık!* "Hanımefendi, biraz önce bir erkekler tuvaletinin penceresinden kucağıma düştünüz! Hatırlıyor musunuz? Yoksa beyniniz tek başına her işe yetişemiyor mu?"

İşittiğim hakaretle birlikte dudaklarımdan bir hayret nidası koptuverdi. Bu kadarı fazla ama! Surah güzel diye bana istediğini söyleyebileceğini sanıyorsa kesinlikle çok yanılıyor! "Bana bak," elimi belime yerleştirip Arın'a doğru bir adım attım. Ve elbette tek kaşımı da tehditkârca yukarı kaldırdım. "Eğer bana bir kere daha hakaret edersen delice çığlık atar ve içeri doluşan herkese beni burada zorla tutarak taciz ettiğini söylerim! Ve sen de onlara bir anda pencereden içeri nasıl düştüğümü anlatırsın. Sonra hangimize inanacaklarına bakarız. Ne dersin?"

Bir anda zihnimde beliren bu tehdit beni memnun etti ama Arın'ın bakışlarında bir saniyeliğine de olsa parlayan şaşkınlık kadar değil. Genişçe sırıtma sırası şimdi bendeydi.

Arın bir müddet sessizce bana baktıktan sonra gülümsedi. Evet, yanlış görmüyordum. Gülümsüyordu. Hem de akıl çelen gülümseyişinin öyle ukala bir rengi var ki nabzımı dakikada iki yüze çıkardı. Bana doğru eğilerek mırıldandı.

"Öyle olsun küçük hanım, bu sefer fazla üstünüze gelmeyeceğim fakat sakın ha başka bir yerde karşıma çıkmayın. Anladınız mı?"

Bu cümleleri nefesi yüzüme çarparak söyledikten sonra hızlı ve öfkeli adımlarla yanımdan geçip gitti. İlk olarak, ne zamandır içimde tuttuğumu bilmediğim nefesimi koyverdim. Ardından musluklardan birini açarak yüzüme bolca soğuk su çarptım. Bu sırada, öğlene kadar yaşadığım bütün olaylar film şeridi gibi gözümün önünden geçti. Ne film ama! Arın Arıkan'ın kucağına düştüğüm sahneye gelince ağlamakla gülmek arasında bir yerlerde kalıverdim. Aylar sonra bulduğum ilk işi daha ilk dakikadan itibaren batırmış olduğum gerçeği mideme taş gibi oturdu. Akın'a ne anlatacağımı düşündüm. Yere saçılan birkaç parça eşyamı –bir toka, bir not defteri ve bir ruj– kolumda sallanan çantama tıkıştırdım. Neyseki çantam insaflı davranıp komple saçılmamıştı tuvaletin zeminine. Birden kendimi, sanki elli kilometre yol yürümüş gibi yorgun hissettim.

Ve kuyruğumu bacaklarımın arasına kıstırıp evimin yolunu tuttum. Benden ajan falan olmaz! Pes ediyorum!

3.
Bölüm

Rezillik! Dün bütün yaptıklarımı ve başıma gelen her şeyi özetleyen tek kelime. Başarısızlığımın küçük düşürücü özeti. Kulaklarımda çınlayıp duran yegâne sözcük. Tam manasıyla bir rezillik.

Boğazımdan boğuk bir 'hıaaağ' sesi çıkararak sert zeminde yana dönüp yüzümü yanımda duran yastığa gömdüm. Saatlerdir yatağımda bir o yana bir bu yana yuvarlanarak rezilliğimi hazmetmeye çalıştım. Biraz önce de yastığımla birlikte yataktan düşüp parke zemine yapışarak küçük bir intihar girişiminde bulundum. Fakat gözümün önünden berbat bir komedi filmi gibi geçen rezillik sahnelerim bir türlü gitmedi. Gitmiyor! Durmadan telefonumun Arın'ın ayaklarının dibine uçuşunu ve hemen sonra daha kötüsünü, yani benim erkekler tuvaletinde Arın'ın kı-

Rezillik demiş miydim?

O kadar kötü hissettim ki Akın dünden beri elli beş kere aramış olmasına rağmen telefonlarına çıkamadım. Ne diyecektim adama? *Şey, kusura bakma. Sen beni sarı olarak tuttun ama ben erkekler tuvaletinin penceresinden Yaratıcı kucağına atladım mı? Ah unutmadan! Bir daha bana hakaret edersen onu lavabi suçlayacağımı söyleyerek tehdit ettim. Evet, evdeyim şuramın her bir kuşağına bak ediyorum.*

Netessiz kaldığım için başımı yastıktan bir anlığına kaldırdım. Derin bir nefes alıp tekrar yastığa gömüldüm. Galiba hayatımın geri kalanını bu şekilde geçirecektim. *Beni bırakın siz devam edin dostlar.*

"Abla!"

Nisan'ın kulak tırmalayan sesi bana ulaştığında kafamı biraz daha yastığa gömdüm. *Yoksun ben Nisan. Rezillikten yok oldum.*

"Abla, sana sesleniyorum. Duymuyor musun?"

Kardeşimin bağırışının frekansı gittikçe arttı. Yaklaşıyor olmalı. *Falet olasıca Dopplar etkisi.*

"Ne var Nisan?" Başımı yastıktan kaldırdığımda nasıl görünüyordum bilmiyordum ama sesime bakıp bir tahmin yürütmem gerekirse bir kurbağaya benziyordum.

"Kapıda biri var," dedi şom ağızlı kardeşim. "Seni görmek istiyormuş. Çok şaşırdım doğrusu." Bunları söylerken yüzü gerçek bir hayret ifadesiyle bezenmiş durumdaydı.

"Niye şaşırdın?" diye sordum yerimden kımıldama zahmeti göstermeden.

Nisan bir an durup sırıttı. "Çünkü çok yakışıklı. Ama acayip. Böyle bir adam seni niye görmek ister anlamıyorum."

Bir dakika? Yakışıklı mı? Yakışıklı kelimesini duymamla yerimden fırlamam bir oldu. Öyle hızlı kalktım ki başım döndü. "Ya-yakışıklı mı? Çok- çok mu yakışıklı? Yani bayağı yakışıklı mı?"

Tepkim o kadar beklenmedik, o kadar aptalca ve o kadar ürkütücü olmalı ki Nisan geriye doğru sendeledi. "Sakin ol şampiyon. Anladık, yakışıklı görmüyoruz pek fazla ama bu kadar abartmanın lüzumu da yok."

Gözlerimi devirdim. *İyi mizah ama ayıracak vaktim yok!* "Nisan, beni deli etme kızım!" Gözlerimi belertenek baktığımda küçüklüğünden beri olduğu gibi hemen suratını astı kardeşim.

"Ay tamam be." Sonra ciddileşip anlatmaya başladı. "Valla abla ne yalan söyleyeyim, manken gibi adam. Çok yakışıklı. Ben ömrümde böylesini görmedim. Aşk acıma ilaç gibi geldi valla. Öldükten sonra içini doldurtup evin salonuna yerleştirelim desen oluru veririm. Takım elbiseli bir de. Zengin galiba. Elinde bir dergi var, seni sorup duruyor. Biraz suratsız ama böyle suratsıza can kurban yani."

Gözlerimi sımsıkı kapatıp omuzlarımı yenilgiyle düşürdüm bu sözler üzerine. Kapıdaki adam yüzde doksan Akın. Yüzde on ise Arın. Hangisi daha kötü bilmiyorum fakat ikisini de görmek istemediğimi çok iyi biliyordum.

"Ablam evde yok de Nisan," dedim gözlerimi açmadan. "Öldü daha morgdan almaya gitmedik de. Ani bir kararla Senegal'e taşındı de. Mars'a gönderilecek deneme mekiklerinden birine gönüllü oldu de. Mısır'a arkeolojik kazı yapmaya gitti, bir daha dön-

meyecek de. Kov onu buradan. Sonra da kapıyı güzelce kilitle, bir daha da kimseye açma!"

Sözlerim biter bitmez erkeksi, gür bir kahkaha işittim.

Erkeksi?

Gözlerim ışık hızıyla açıldı. Ağzım da aynı şekilde. "Niçin böyle söylediğimi anlamadım. Kardeşin beni çok güzel tarif etmişti aslında. Görüşmek için can atıyor olmalıydın," diyen Arın Arıkan'ı odamın kapısına yaslanmış halde buldum. Bu bir rüya olsa ve ben bu kadar rezil bir durumda olmasam sanırım asla uyanmak istemezdim. Çünkü bu adam benim dağınık odamın dandik kapısını bile güzelleştirmiş arkadaş! Bu sefer üzerinde gri bir takım var. Siyah kravat, bembeyaz gömlek. Siyah deri kordonlu saat. Yine siyah, gıcır gıcır ayakkabılar.

Bir dakika? Ayakkabılar mı? Bu güzel suratlı herif benim evime ayakkabılarıyla mı girdi? Zengin züppesi, ne olacak! Kaçıracak evin betini bereketini! Ayakkabıları bırak Mayıs, bu adam senin evini nasıl buldu?

"Sizin ne işiniz var burada?" Beyefendinin güzel suratının etkisinden nihayet sıyrılabildiğimde kaşlarımı çatarak bu cümleyi kurabildim. Ama çatılan kaşlarımın onu pek de etkilemediği aşikârdı. Zira yüzündeki ukâla tebessüme toz bile konmadı.

"Seninle konuşmam lazım." Bunu öyle otoriter bir tonlamayla söyledi ki bir an için sorgusuz sualsiz 'emredersiniz efendim' diyesim geldi. Üstelik ben sizli bizli konuşurken bu adam niye can ciğer kuzu sarmasıymışız gibi davranıyor? *Tamam, can ciğer kuzu sarması da oluruz da biraz erken değil mi yakışıklı?*

Ama tabi ki bunların hiçbirini ona söylemedim. Bunun yerine gözümün önüne düşen bir tutam saçı vahşi bir hareketle(!) geriye atıp sordum. "Ne konuşacakmışız?"

"Gelirsen öğreneceksin," dedi Arın. Yine aynı otoriter ses tonu. Yine aynı bakış. Sonra odama şöyle hızlıca bir göz atıp yüzünü buruşturdu ve arkasına döndü. "Salonda bekliyorum. Kendine çeki düzen verip gel." Ve cevap beklemeden hızlı adımlarla uzaklaştı. Ben de arkasından öylece bakakaldım.

"Bu yaşadığımız rüya mı yoksa gerçek mi?" diye sordum Nisan'a. O da pek emin değilmiş gibi omuz silkti ve çay demlemesi gerektiğiyle ilgili bir şeyler mırıldanarak beni tek başıma bıraktı. Ne zaman yardımı dokundu ki zaten?

Bir dakika boyunca olanların gerçekliliğini tarttım zihnimde. Arın Arıkan. Benim evimde. Çok pahalı ayakkabılarıyla halılarımı kirletiyor. Ve benimle konuşması gereken bir mesele var. En garip olduğu aşikâr. Ama dün bir erkekler tuvaletinin penceresinden onun kucağına düştüğüm gerçeğini hatırlarsak o kadar da garip değil. Özel bir an paylaştık sonuçta. Belki bana ve çılgınlığıma birden tutuluverdi ve evlenme teklif etmeye geldi. Neden olmasın?

Bu düşünce aptalca bir sırıtışın suratıma yayılmasına neden oldu. Bu ihtimalin imkânsızlığı ve güzelliği hakkında düşünürken gözüm pembe civcivli pijamalarıma kaydı. Bir an üzerimi değiştirmeyi düşündüm. Sonra vazgeçtim. Nasıl olsa adama, olabileceğim her şekilde rezil olmuştum. *Arıncığımı* daha fazla bekletmemek adına koşar adımlarla salona geçtim.

Modern zamanın beyaz atlı prensi koltuğumda oturmuş, bacak bacak üstüne atmış. Ayağındaki ayakkabılar sinir bozucu ama yapacak bir şey yok. Derin bir nefes alıp pis ayakkabılarına değil de nefis suratına odaklanmaya çalıştım. Dünya bu şekilde daha güzel bir yer oldu. Sırıtışımı zar zor bastırırken gururlu bir tavır takınmaya çalışarak karşısına oturdum.

"Evet, ne konuşacağız? Ah ama önce, evimi nasıl buldunuz?"

Gözlerini devirdi, *gözlerini sevdiğim*. Sonra elindeki zarfı bana uzattı.

"Dün restorandan yolladılar ofisime. Kız arkadaşınızın olmalı, erkekler tuvaletinde bulduk diye."

Ah telefon faturam! Anlaşılan çantam çok da insaflı değilmiş. *Buri ödeyip getirseydi!* Cevap vermeme fırsat bırakmadan elinde tuttuğu dergiyi bana uzattı. Ben de bir şey söylemeden alıp açılmış olan sayfaya baktım.

Bir an nefesim boğazımda düğümlendi. Yutkunamaz oldum. Gözlerim o kadar irileşti ki yuvalarından çıkıp pat diye kucağıma düşüverecekler sandım. Şaşkınlık bütün beyin hücrelerimi dondurdu bir an için. Bir an sonraysa dalga dalga bir telaş beni çarptı ve bütün vücudumu alarma geçirdi

"BU NE?" diye bağırdım dergideki fotoğrafa bakarken. Fotoğraf değil, adeta rezil oluşumun dünya tarafından tescillenişi bu! "BU- BU- BU NE?" Evet, o kadar telaşlanıyorum, şok oluyorum ve envai çeşit adrenalin yükselten duyguyla doluyorum ki kelime hazinemde sadece iki sözcük kalıyor. Bu ve ne. Bu kadar.

"Dünkü marifetin!" Benim aksime o, o kadar sakindi ki şaşkınlığım iki katına çıktı. Sanki mağazin dergisine fotoğrafı basılan benim! Yani evet, benim de, aynı fotoğrafta o da var! Nedir bu rahat tavırlar?

"Benim marifetim mi?" diye sordum kucağında beni tuttuğu fotoğrafı ona doğru sallarken.

Bu hareketime mavi bakışlarında laciverte çalan bir öfkeyle cevap verdi.

"Tabi ki, erkekler tuvaletinin penceresinden kucağıma düşen sensin."

"Pencerenin altında duran da sendin ama!"

"Evet, çünkü orası erkekler tuvaleti. Ve ben de bir erkeğim."

Hadi canım, görmeden inanmam! Tövbe estağfurullah!

Ona ters bir bakış atıp bakışlarımı tekrar dergiye çevirdim ve omuzlarım mahvolmuşlukla çöktü. Burnumu sızlatan ağlama isteğini zar zor bastırdım. Boğazımda koca bir yumru, midemde beni iki büklüm edecek bir ağrı oluşmuştu. "Bittim ben. Bütün dünyaya rezil oldum. Eğer ailem görürse! Babam beni keser. Annem saçlarımdan tutup yerlerde sürükler. Kırk katır mı kırk satır mı diye sormazlar bile. Bittim, bittim!"

"Sen mi bittin?" Arın Bey rahatsız edici sakinliğinden sıyrılarak yüksek sesle yöneltti bana bu soruyu ve acılı tiradımı bozdu. "Asıl ben bittim ben! Bütün iş dünyasına rezil oldum! İsmimi marka yapmak için ne kadar çalıştım haberin var mı? Sonra birden bire pencereden kucağıma düştün ve her şey mahvoldu! İnsanlar beni sapık sanıyor sayende!"

"Ay sanki isteyerek atladım kucağına be!" Sinirlenince içimdeki çingene birden açığa çıktı. Elimi be-

lime koyup kaş çatarak baktım Arın'a. Ne zaman ayağa kalktığımızı fark etmedim bile. "Markasına yazık olmuşmuş beyimizin. İsmin batsın! Sana burada, görürse babam beni öldürecek diyorum, duymuyor musun?"

"Asıl benim babam beni öldürecek!" İyice sinirlendi suratını sevdiğim. Bakışları hepten laciverte kesti. "Sabahtan beri telefonlarım susmuyor! Annem çaldırmıştır eminim! Nasıl bir açıklama yapacağım şimdi ben onlara? Sapık sanıyorlar beni diyorum sana, sapık! Tuvaletlerde kadınlarla oynaşan bir sapık. Hem de hepsi senin yüzünden."

O sinirlenir de ben sinirlenemez miyim? "Eee yeter be! Benim yüzümden falan değil! Senin kadar ben de zor durumdayım ve burada bana bağırıp çağırman ne yazık ki zamanı geri almıyor!"

Sonunda ikimizden biri duruma dair mantıklı bir cümle kurabildiği için –gururla belirtmek isterim ki bu ben oluyorum– derince soluyarak birer adım geri çekildik. Ve tartışmayı sözsüz bir anlaşmayla bitirip kalktığımız yerlere geri oturduk. Aramıza sızan sessizlik birkaç saniye daha hüküm sürdükten sonra dayanamadım ve "Ne yapacağız şimdi?" diye sordum.

Bir süre düşünceli bir tavırla suratıma baktı Arın. Kafasında ne hesaplar döndüğünü merak ettim, zira parlayan mavi bakışlarından birşeyler hesapladığı belli oluyordu. *Zeki adam herhalde. Boş boş bakmıyor hiç etrafa. Bakışlarında bir gram aptallık yok hatta. Bayağı fel fecir okuyorlar, maşallah.*

Adamın bünyesinde toplanan nitelikleri zihnimle şöyle bir saraya dizdim; yakışıklı, çok yakışıklı, acayip çekici, çok acayip çekici, gözleri mavi, zeki,

espirili, zengin, başarılı, şık. *Hikmetinden sual olunmaz güzel Allah'ım, ne muhteşemlikler yaratıyorsun!*

"Aklıma bir yol geliyor aslında."

Ay sesi de güzeldi değil mi bunun?! "Neymiş?"

Sanki rahatsız olmuş gibi kaşlarını çatıp oturuşunu düzeltti. Hafifçe öksürdü. Ardından ciddi bir bakışla bana bakarak sordu.

"Sevgilim olur musun?"

Dergideki resmi görmemle vücudumda cereyan eden tepkiler tekrar nüksetti bu soru üzerine. Şaşkınlıkla dondum. Sonra telaşla gözlerim irileşti. Vücudumu saç diplerimden tırnak uçlarıma kadar adrenalin kapladı. Ve bir kere daha bağırdım. "NE? N-NE OLUR MUYUM?"

Beynimde adeta sirenler çaldı. Kalbim F1 yarışlarına katılmaya niyetlenmiş gibi hızlandı ama bu gidişle viraj alamayacak diye korktum. Ellerim titremeye başladı. Şu an Brad Pitt elinde elmas bir yüzükle önümde diz çöküyor olsa da bundan daha büyük bir tepki veremezdim herhalde. Rabbimin bana bahşettiği dengeyi ve sağlıklı düşünme yetisini tamamen yitirdim. Ne olduğunu anlamadan kendimi iki elimle Arın'ın yakasına yapışmış halde buldum.

"Ne diyorsun sen?" Sesim bu defa fısıltı halinde çıktı, zira zor konuşuyordum.

Arın şaşkınlıkla –haklı olarak– yüzünü buruştururken beni bileklerimden kavrayıp kendisinden uzaklaştırdı. Otoriter bir sesle bağırdı. "Sakin ol! Öyle sandığın gibi değil."

"Nasıl?" Sesim hâlâ kısık.

"Numaradan. Oyun olarak. Sadece üzerimdeki şu sapık damgası kalkana dek!" Bunları söylerken sesi

bir nebze yumuşamıştı. Ve o an fark ettim ki burun için bana ihtiyacı vardı. Yani o çok sakın tavırlar, cool hareketler falan hep numara! Sapık sanılmaması için bana ihtiyacı vardı!

"Ne yani," diye sordum, idrak edişim beni kendime getirdi. "Seni sapık sanmasınlar diye sevgili olduğumuzu ve erkekler tuvaletinde fantezi yaptığımızı mı söyleyeceğiz?"

Cumleyi kurarken benim de yaptığım gibi iğrenmiş bir vaziyette yüzünü buruşturdu. "Tabi ki hayır!" dedi hızlıca. Sonra derin bir nefes alıp olayı bana açıklamaya girişti. "Bak, erkekler tuvaleti meselesini halledebilirim. Yanlış anlaşılma veya çarpıtma olduğunu falan söyleriz. Ama bu resmi yok edemiyorum, anlıyor musun? Bütün internet sayfalarında yayınlanıyor. Gazetelerin yarın ki baskısına sirayet etmemesi için görevlendirebileceğim herkesi görevlendirdim, arayabileceğim herkesi aradım fakat elimdeki dergi için hiçbir şey yapamadım. Bütün itibarım yerle bir olmak üzere ve bunu az da olsa telafi etmenin tek yolu bu! En azından benim aklıma gelen bu! Senin farklı bir fikrin varsa duymak isterim doğrusu."

Bir an durup düşündüm. Adam da kendince haklı. Kimse kendisine sapık densin istemez. Eh, bir pencereden içeri uçup kucağına düşen de benim. Yapılacak ne var? "Ekvatoral bir adaya kaçıp isimlerimizi Rodrigez olarak değiştirebiliriz. Olmaz mı?"

Tek kaşını imalı bir hareketle yukarı doğru kavislendirdi. Sonra öfkeyle burun deliklerini genişletecek şekilde soludu. "Ciddi misin? Espri mi yapıyorsun sahiden bu durumda?"

"Espri değildi."

"Eh, en azından birimizin eğlenebiliyor olması güzel tabi."

"Eğlendiğim falan yok benim. Espri değildi diyorum sana."

"Ben burada durmuş bir çözüm üretmeye çalışıyorum ve sen dalga geçiyorsun!"

"Dalga falan geçmiyorum! Ben de senin kadar zor durumdayım!"

"En azından durumun zor olduğunu fark etmişsin. Eh bir sarışına göre fena sayılmaz doğrusu!"

"Sensin be sarışın! Doğru konuş benimle!"

"Konuşmazsam ne olur?"

"Kırarım senin o koca kafanı!"

"Koca kafamı mı?"

"Koca kafanı tabi ya. Zoruna mı gitti?"

"Asıl koca kafalı olan sensin!"

"Allah aşkına ne yapıyorsunuz siz!"

Arın'ın ters çıkmasıyla başlayıp ilerledikçe ilkokul üçüncü sınıf seviyesine düşen atışmamız, Nisan'ın bağırarak ve şaşkın bir şekilde aramıza girmesiyle son buldu. İkimiz de suratımızda huysuz bir ifadeyle ona doğru döndük. Ve ben de adettendir, ayıp olmasın diye işaret parmağımla Arın'ı göstererek "O başlattı." dedim.

Nisan bana 'ciddi misin' der gibi baygın bir bakış attı önce. Sonra olgun bir tavırla "Ben de bitiriyorum. Çocuk gibi kavga etmeyin de adam gibi bir çözüm bulun şu işe! Benim de ağzımın tadını bozmayın!"

Ah benim atarlı ergenim:. Nisan, bize fırçayı çektikten sonra eskimiş terliklerini yere sürte sürte salondan çıktı. Ve Arın'la tekrar baş başa kaldık. Sessizlik yavaşça aramıza sızarken durumu değerlendirmeye

çalıştım. Tam anlamıyla rezil olmuş vaziyetteyim. Arın'ın kucağındaki fotoğrafım sanal alemlerde dolaşmaya başlayınca rezilliğim de taçlanırdı üstelik. Annem, babam beni her halukârda öldürecek! Fakat yabancı bir adamın kucağında dergilere, internet sitelerine düşmem mi daha büyük bir işkenceye tekabul eder yoksa sevgilimle böyle bir pozumun yakalanmış olması mı, kestiremiyorum doğrusu. Bir de diğer tanıdıklar var elbette. Onlar hangisini daha fazla ayıplarlar peki? Yabancı bir adamı mı yoksa sevgilimi mi? Of, bu ne biçim iş böyle!

Işin bir de Akın Arıkan yönü var! Sen kalk, beni Arın'ı takip edeyim diye tut, ertesi gün adamın kucağında dergilerde fotoğrafım çıksın! Adam bana tazminat davası açsa hakkıdır aslında. O bu işe ne der? Eh, patronum sayılır bir noktada. Sevgilisi olmam işine mi gelir yoksa hoşuna gitmez mi?

Yok, ben çıkamayacağım bu işin içinden. Sahiden Akın'ın bana yazdığı çekle Meksika'ya kaçıp adımı May Rodrigez olarak değiştireceğim. Başka yolu yok bu işin.

"Ne düşünüyorsun?" Arın'ın ılımlı bir havaya bürünmüş sesiyle ona çevirdim bakışlarımı.

"Seni," dedim yapmacık bir sırıtmayla. Yüzünü buruşturdu. Mıncıklayacağım ben onun yüzünü şimdi, görecek o zaman.

Uzlaşmacı bir tonla konuşmaya başladı.

"Bak, bana yardım et. Yardımına ihtiyacım var tamam mı? Biraz düşün, eminim senin de hoşuna gidebilecek bir anlaşma yapabiliriz. Düşün ve ne gibi bir karşılık istediğine karar ver. Para olur, iyilik olur, başka bir şey olur, hiç fark etmez. Ondan sonra beni

ara." Ceketinin cebinden bir kart çıkartıp bana uzattı. "Lütfen mantıklı düşün. İyi bir oyunla ikimiz de bu işin içinden zarar görmeden sıyrılabiliriz. Tek yapmamız gereken bir süre sevgili olarak ortalıkta görünmek. Bir süre sonra bizi birlikte görmeye alışacak ve her şeyi unutacaklar."

Kartı elime tutuşturduktan sonra benim bir cevap vermemi beklemeden arkasını dönüp gitti. Ve ben orada öyleee, ne yapacağını bilemez bir şekilde, üstelik tamamen rezilliğimin zirvesinde kalakaldım. Biri bana söylesin, bundan sonrası için ne yapacağım?

4.

Bölüm

"Sen gerçekten aptallığı farklı bir boyuta taşımışsın ablacığım, ben sana yorum yapamıyorum artık."

Benim küçük bir kopyam olan sevgili kardeşim Nisan, sarı saçlarını tepesinde bir kalemle tutturmuş, önündeki dondurma kutusundan dolu bir kaşığı ağzına tıkarken kurdu bu cümleyi. Paçaları ona uzun geldiği halde giymekten vazgeçmediği pembe pijaması, koltuktan sarkıttığı ayaklarını örterken ve burnuna bulaşmış olan kakaolu dondurmanın farkında değilken asıl aptal olan o gibi göründü gözüme. Fakat biraz önce anlattıklarım Nisan'ı haklı çıkarmaya yettiği için bunu dillendirmeye gerek görmedim.

Arın'ın evimizin ortasına bomba gibi düşmesinin ardından Nisan bir şeyler olduğundan şüphelendi tabi ki. Nasıl şüphelenmesin? Sadece moda dergile-

rinde görebileceğimiz türde adamlardan biri evimize daldı ve bana sevgilim olur musun dedi. Ortalama zeka seviyesindeki her insan bunun normal bir şey olmadığını anlardı. Eh, durum böyle olunca ben de oturup Nisan'a her şeyi anlatmak zorunda kaldım. Akın Arıkan'ın karşıma çıkıp hayatımda duyduğum en saçma ve ne yazık ki tek iş teklifini yapmasını, Arın'ı takip etmeye başlamamı, aniden çalmaya başlayan telefonumu Arın'ın ayaklarının dibine düşürmemi ve final sahnesi olarak erkekler tuvaletinin penceresinden Arın'ın kucağına düşmemi. Hepsini anlattım ve o benim aptallıkta boyut değiştirdiğimi düşündü. Ne kadar haklı ne kadar haksız emin olamıyordum doğrusu.

"Ya bu fiziksel olarak mümkün mü?" diye sordu ben cevap vermeyince. "Pencereden o şekilde adamın kucağına düşmen yani?"

Suratımı buruşturdum huysuzca. "Hiçbir şekilde mümkün değil Nisan, fakat ne yazık ki gerçekleşti." Keyifle sırıttı. Küçük kardeşler bunun içindir zaten; sizin hayatınız mahvolur, onlar ise bununla eğlenirler.

"Ama çok komik ya." dedi kelimeleri yaya yaya. Ağzından gülmeyle homurdanma arasında bir ses çıktı. "Böyle şeyler de bir tek seni bulur ha!"

Sinirlerim iyice gerildi. Kaşlarımı çattım. Biraz daha çatarsam birleşerek burnuma kadar ineceklerdi. "Bu ne umursamazlık Nisan, ciddi bir şey anlatıyorum burada, değil mi?"

"Çok ciddi, gerçekten, adamın kucağına düşmüşsün, pencereden. Hem de erkekler tuvaletindeyken. İyi ki meşgul değilmiş. Neresi ciddi bunun? Senin ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu acaba?"

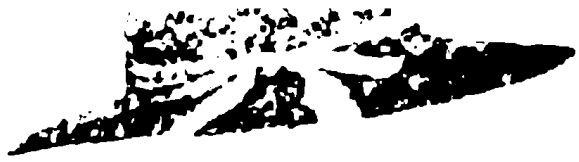
Pes ederek derin bir soluk verdim. Laf anlatmanın bir yararı yoktu. Ne dersem diyeyim dalga geçmeye devam edecekti. "Yardımcı olmayacaksan sus!"

"Nasıl yardımcı olabilirim ki?"

Haklı. "Bilmiyorum. Ne yapacağım ben şimdi?"

Dudaklarını büzüp bir an için gerçekten ciddiyetle düşündü. "Sanırım en mantıklı seçenek Akın'ı aramak ve her şeyi anlatmak. Eğer o teklifi kabul etmeni söylerse edersin, söylemezse etmezsin."

Yine haklı. Bu kız bazen beni çok şaşırtıyor. Çoğu zaman kurduğu beş cümleden üçü bir anlam taşımaz ama böyle nadir zamanlarda çok akılcı şeyler söyleyip insanı hayrete sürükleyebilir. "Arıyorum o zaman," derken isteksiz bir şekilde telefonuma uzandım. Derin bir nefes aldıktan sonra rehberden Akın'ın ismini bulup arama tuşuna bastım. Telefon çalarken istemsizce nefesimi tuttum. *Allah yardımcım olsun.*

5.

Bölüm

Karşımdaki *evi* şöyle alıcı gözle bir kere daha süzdüm. İki katlı bir villa. Bahçesinde havuz var. Bir de az kalsın beni yiyecek olan irice bir köpek. Neyse ki kaç tane olduğunu sayamadığım çalışanlar da var da beni köpeğin elinden parçalanmadan aldılar. Bir hizmetçi de beni saray yavrusu evin kapısına doğru götürdü. Yürürken suratında donuk, sanki oraya zamkla yapıştırılmış gibi duran garip bir tebessüm vardı. Yüz kasları felçli mi acaba diye merak ettim. Eh, benim de Arın gibi yakışıklı bir patronum olsa sırıtmaktan yüz kaslarım felç geçirebilirdi. O yüzden yadırgamadım.

İçeri girdiğimizde karşılaştığım manzarayla mest oldum. Duvarlara asılmış tablolardan, yerlere serilmiş halılara, mobilyalardan vazolara kadar dekorasyona dair her şeye hayran kaldım. Hayallerimin evi

adet. Aynı zamanda hayallerimin adamının evi. Muhteremden asla elde edemeyeceğim iki şey. En azından sahici bir şekilde

"Siz şöyle oturun, ben Arın Bey'e haber vereyim." Hizmetçinin sesiyle bakışlarımı duvarlardan ayırıp ona döndüm. Ve sırıtışı karşısında ister istemez tebessüm edecek koltuklardan birine oturdum.

İşin doğrusu Arın'a ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Beni ardında kafam karma karışık bir şekilde bırakıp gitmesinden sonra uzun uzun düşündüm. Tartışmalarımızın hepsine şahit olduğu için durumu bir de Nisan hanıma açıklamak zorunda kaldım. O intihar etmemi ve dünyayı daha güzel bir yer haline getirmemi önerdi. Hakkı vardı fakat intihar edecek olursam annem beni öldürür. Mezarımdan çıkarır tekrar öldürür. O yüzden bu seçeneği eledim. Ve işin içinden tek başıma çıkamayacağıma kanaat getirince Akın'ı aradım. Olanları utana sıkıla anlattım. Verdiği tepki evlere şenlikti.

Güldü. Hem de kahkahalarla. Hem de dakikalarca. O an Akın'ı gözümde canlandırabiliyordum. Omuzları sarsıla sarsıla gülüyordu. O kadar çok güluyordu ki gözlerinden yaşlar geliyordu. Ve beni tebrik etti.

Evet evet, tebrik etti. Evet, beni. Evet, Akın Arıkan. Ve hayır, dalga geçmiyordu.

Durumdan öylesine hoşnut kaldı ki neredeyse tuvaletin penceresinden Arın'ın kucağına düştüğüm için bana ikramiye verecekti.

Aha şuraya yazıyorum, ailecek kaçık bunlar. Yüce Rabbim güzelliklerinden esirgememiş ama dengelerinden kısmış biraz. Dengesiz bunların soyu sopu.

Demedi demeyin. Yahu bir insan, ajan olarak tuttuğu kişinin işleri batırmasına nasıl bu kadar sevinir? Benim aklım almıyor ve dengesizlikten ziyade açıklama da bulamıyorum.

Her neyse. Bu durum benim işime geldi tabi ki. Akın, Arın'ın teklifini kabul etmemi söyledi. Şüphelenmemesi için de karşılığında bir şey istememi. Ben de el mecbur, tamam dedim. Fakat hâlâ ne isteyeceğimi bilmiyordum.

Para? Yok canım, hem adamın arkasından iş çevireceğim hem de parasını mı alacağım?

Ev, araba? Eee bunun da para istemekten farkı yok.

Aşk? O da istemekle alınmaz.

Ne isteyeceğim peki? Hiçbir fikrim yok!

"Ne düşünüyorsun böyle kara kara? Yoksa biri sana yolda yedi çarpı sekizin kaç ettiğini mi sordu?"

Duyduğum sözlerle birlikte sinir katsayım tavan yaparken gözlerimi devirdim. Kafamdaki sorular dağılıp giderken "Bu sarışın şakalarından ki özellikle belirtmek istiyorum; hiç komik değiller, ne zaman vazgeçeceksin acaba?" diye sordum, ağır bir hareketle karşımdaki koltuğa oturmak üzere olan Arın'a.

Böyle atarlı giderli konuştuğuma bakmayın sakın. Kalbim yine deliriyor. Sanki birileri karnımın içinde mısır patlatıyormuş gibi tuhaf kıpırtılar hissediyorum. Bu adamın cazibesi beni fena çarpıyor fena. Bir anda bütün her şeyi bir kenara bırakıp saatlerce onun suratını izlemek gibi anlamsız istekler duyuyorum. Zihnimde ikimizin yer aldığı pembe diziden romantik sahneler canlanıyor. Bana baktığı zaman, aylardır beğendiğim ayakkabıyı yüzde yetmiş beş indirimle almış gibi mesut oluyorum. Kendimden geçiyorum.

Ve bu tam manasıyla haksızlık! Çünkü o beni ciddiye bile almıyor.

"Üzgünüm," dedi hiç de üzgün olmayan bir sesle. "Şu anda bu renkteyken kendime hâkim olamıyorum."

Hoşnutsuz bir ifadeyle yüzümü buruşturdum. *Şimdi senin o mavi gözlerini çıkarıp bir kavanoza koyacağım ve 'üzgünüm gözlerim bu renkteyken kendime hâkim olamadım' diyeceğim, gavatsın.*

"Ben buraya muhim bir mesele konuşmaya gelmiştim oysa. Ama sen aptalca espriler yapmak istiyorsan fazla oyalamayayım."

Bu sözlerim üzerine yüzündeki sırıtışa biraz çeki düzen verdi. "Haklısın, mühim meselelerimiz var."

Keyfinin bu kadar yerinde olmasına, –üstelik ben, ne yapacağımı bilmiyorum diye delirirken– oldukça sinir oldum. Ama kendime hâkim olmaya çalışarak derin bir nefes aldım ve konuşmaya başladım. "Teklifini uzun uzun düşündüm." Bu söylediğimde düşünmem ve sarışın olmamla alakalı bir espri yapmaya hazırlandığını mavi bakışlarının neşeyle parlayışından anladım ve ona ürkütücü, psikopat Billy The Kid bakışlarımdan birini atarak konuşmasına fırsat vermedim. Ve devam ettim. "Her ne kadar bunu hak ediyor olsan da seni zor durumda bırakmak istemem. Karşılığında bir iyilik sözü de alacaksam sanırım... sana... yardımcı olabilirim."

Anın birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemeden yüzüme baktı. Suratında kuşkulu bir ifade vardı. Söylediklerimi kafasında tartıyor olmalıydı. Neyini tartıyorsa artık!

"Ne tür bir iyilik sözüymüş bu?"

"Bilmiyorum. Vakti saati geldiğinde, yardımını istediğimde reddetmeyeceğin türde bir söz."

Yine durakladı ama bu sefer daha kısa sürdü. "Peki saçma sapan, beni zora sokacak bir şey istemeyeceğini nereden bileyim?"

"Peki ben, sana yardım etmeme rağmen sözünde durup durmayacağını nereden bileyim? Sanırım birbirimize güvenmekten başka çaremiz yok."

Sözlerim üzerine hafifçe gülümsedi. Bakışları yüzümde dolanırken tekrar sessizliğe gömüldü. Böyle sessizleştiği anlarda ben fena halde geriliyordum. Elim sürekli boynuma gidiyor, saçımı başımı düzeltmek istiyordum. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Bakışlarımı Arın'dan kaçırıp etrafta dolaştırdım. Arın'sa bu durumdan pek bir keyif alır gibi gülümsedi. Böyle dudağının hafifçe sağa kaydığı, tatlı mı tatlı, minik mi minik, kalp çarpıntılarıma, tansiyon dengesizliklerime sebep bir gülüşü var.

"Eee?" dedim bu gerginliğe daha fazla dayanamayarak.

"Eeesi... Sevgilim olacaksın yani?" Suratında muzur bir ifadeyle, gülüşü daha da sağa kayarak söyledi bunu. *Ölesim geldi, ölesim.*

"Formaliteden," derken içten içe bayılmadığıma şükrettim. Yahu, bu adam daha gülüşüyle beni böyle dağıtırken ben acaba nasıl 'formaliteden' sevgilisi olacağım?

"Evet," dedi yine aynı neşeli ifadeyle. Sonra bakışlarıyla beni baştan ayağa uzun uzun süzdü. "İnsanları inandırmak zor olacak olsa da..."

Ne dedi şimdi bu bal suratlı herif? Bir şey mi mı mı etti?

Beğenmiyorsan kalkıp gideyim?"

Küçük bir kahkaha attı. "Mesele o değil," dedi sanki söylediklerinin yanlış anlaşılır bir tarafı yokmuş da ben alınganlık yapmışım gibi. "Senin benim sevgilim olduğuna inanamayacaklar çünkü..." Cümleye hızlı hızlı devam ederken birden durakladı. Gülüşü dudaklarında önce yalpaladı, ondan sonra ise siliniverdi. Birkaç saniye sessizce yüzüme baktıktan sonra boğuk bir sesle "Boş ver," dedi. Ve ben daha ne olduğunu anlamadan küçük bir öksürükle boğazını temizleyerek konuşmaya devam etti. "Pekâlâ, madem böyle bir oyun oynamaya karar verdik o zaman birkaç şeyi belirlememiz lazım. Mesela nasıl tanıştık? Herkes bunu soracaktır, eminim. Sıradan ama güzel bir hikâye bulsak yeter diyorum. Sonra birbirimiz hakkındaki ayrıntıları öğrenmemiz gerekiyor. Yani doğum günlerimiz, en çok hangi rengi seviyoruz, ne tarz müziklerden hoşlanıyoruz gibi... Anlatabiliyor muyum?"

Bu adam bana geri zekâlı muamelesi yapmaktan ne zaman vazgeçecek? Bugüne bugün sevgiliyiz şurada. "Evet," dedim söylediklerini makul bulduğumu belli eden bir ses tonuyla. "Anlıyorum."

"Peki o zaman, nasıl tanıştık?"

Düşündüğümü belli eden bir ses çıkararak dudaklarımı büzdüm. Aklımdan izlediğim romantik filmlerdeki yüzlerce tanışma sahnesi geçti. En klasiği; yolda yürürken çarpıştık. Fakat artık eskidi canım bunlar. Geçiyorum o yüzden. Şehir değiştirip farklı bir ortama girdiğimde tanışmamız da mantıksız oluyor. Arkadaşlar aracılığıyla tanıştık desem... tek bir ortak arkadaşımız yok! İnternetten? Yok canım, saç-

malıyorum. Sanırım bizim tanışmamızı mantıklı kılacak hiçbir senaryo yeryüzünde bulunmuyor. O kadar farklı dünyalara aidiz çünkü. Ancak Arın'ı gözetlememi isteyen bir beni ajan olarak tutarsa ve ben işleri batırırsam tanışabiliyoruz. En akla yatkın kurgunun bu olması bana kaderimin bir oyunu mu acaba?

"Hiç ortak arkadaşımız yok," dedim iç çekerek.

"Aynı mekânlarda da takılmıyoruz," diye ekledi Arın.

"Çarpışmış olsak peşimden gelmezsin değil mi?"

"Asla."

"Ben de öyle tahmin etmiştim."

Aynı anda suskunlaşıp tekrar düşünmeye başladık. Açıkçası bu, bu kadar zor olmamalıydı ama Arın ulaşılması güç bir adamsa bunda benim suçum ne?

"Zorbey Holding'in davetine katılmış olma ihtimalin ne?"

Sorduğu sorunun mantıksızlığını yüzüme çarpmak adına boş boş baktım Arın'a. "Zorbey Holding mi? Gerçekten mi?"

Gözlerini devirdi. "Tamam, söylemedim say."

Biraz daha düşündüm. Beynimdeki bütün hücrelere bu işle ilgilenmelerini emrettim hatta. Ama beni pek takmadıkları ortada. Çünkü "Lunaparka gider misin hiç?" diye vasat ötesi bir fikir attım ortaya.

Biraz önce benim ona attığım bakışın aynısını bana attı. "Lunapark mı? Gerçekten mi?"

Gözlerimi devirdim. "Tamam, söylemedim say."

Daha, mantıklı bir tanışma senaryosu uyduramıyorken herkesi sevgili olduğumuza nasıl inandıracağız, en ufak bir fikrim bile yok. Yani üç yaşındaki çocuklar bile Arın ve benim aynı hikâyede yer alama-

yacağımızı bilirler. İnsanlar bu işte bir tuhaflık olduğunu mutlaka sezeceklerdir. Mutlaka.

Allah'ım ben bu işin içinden nasıl çıkacağım?

"İş görüşmesinde!" Arın'ın büyük bir şevkle söylediği bu iki kelime benim yerimden sıçramama sebep oldu. Sakin ol şampiyon!

"İş görüşmesi mi?" diye sordum şaşkınca. Ama aslında mantıklı geldi. Son bir senedir en çok bulunduğum yer 'iş görüşmesi' sonuçta.

"Evet, evet!" Arın kendi fikrini o kadar beğendi ki gözleri ışıldadı adeta. Her iddiasına varım ben söylemiş olsam bu kadar beğenmezdi. Biraz narsist galiba bu adam. Ama ben de bu kadar mükemmel olsam ben de narsist olurdum, ne yalan söyleyeyim.

"Mantıklı aslında," diye mırıldanırken dudaklarımı büzdüm.

"Tabi ki mantıklı!" Yüzünde küçümseyici bir ifade vardı.

"Ben sizin şirkete iş görüşmesine geldim ve birbirimizden etkilendik."

"Evet, aynen öyle. Sonra ben seni yemeğe davet ettim ve işler yolunda gitti."

"Yolunda gitti derken?"

Gözlerini devirerek başını yavaş yavaş iki yana salladı. "Anlaştık yani. Sevgili olduk. Anladın mı?"

"Aman tamam, anladım."

Tekrar sessizleştik. İkimiz de senaryoyu gözden geçiriyoruz o an belli ki. Akla yatkın en iyi kurgumuz bu olduğu için ben de fazla irdelemek istemedim. Yoksa Arın'la mantıken asla tanışamayacağız ve oyunumuz yerle bir olacak. Ama yine de aklıma küçük bir nokta takıldı.

"Peki..." dedim sözcüğü uzatarak. "Beni işe aldın mı?"

"Ne işi?"

Şimdi anlamayan kimmiş derecesine tek kaşımı yukarı kaldırarak tane tane söyledim. "İş başvurusunda tanıştık ya?"

Bu ayrıntıyı hesaba katmadığını belli eden bir oflama çıktı dudaklarından. "Almamış olsam benimle yemeğe çıkar mıydın?"

"Rüyanda görürsün." *Yalan söylüyordum.*

Derince bir iç çekiş koyverdi. "Pekâlâ, o zaman, aynı zamanda seni kişisel asistanım olarak işe alıyorum."

Sırıttım. Bir günde hem iş hem sevgili buldum. Ama ikisi de naylon. "Maaşım ne kadar peki?"

Ters bir bakış attı bana. *Sinirlendiğinde daha mı yakışıklı oluyor ne?*

"Tamam, tamam. Şaka yaptım. Çatma kaşlarını hemen."

Yine bir sessizlik. Bu sefer epey aklımıza yatlı kurduğumuz senaryo. İkimizin bakışları da dalgınlıktan sıyrıldı. Ben artık Arın Arıkan'ın hem kişisel asistanı hem de sevgilisiydim. Daha önce dediğim gibi ikisi de naylondan ama yine de iyi hissettirdi. Hem bir işim hem bir sevgilim var. Artık üniversite arkadaşlarımı arayıp gönül rahatlığıyla hava atabilirim. Eh madem sonunu bilmediğim bir oyuna girişmiştim biraz keyfini çıkarayım değil mi?

Arın tam bir şeyler söylemeye yeltenirken telefonunun melodisi aramıza girdi. Cebinden çıkarıp ekranına baktığında kaşlarını çatarak "Hay Allah," dedi. Ardından bakışlarını bana çevirerek "Benim şimdi gitmem gerek. Kendimize dair bilgilerin içinde olduğu bir rapor hazırlayıp bu akşam birbirimize mail

atalım. Mail adresini sana verdiğim kartta yazıyor. Yarın sabah seni evinden alacağım ve şirkete gideceğiz. Tamam mı?"

Bu adam hiç de sevgilim gibi konuşmuyor ama, daha çok patronum gibi. Allah biliyor ya, patronlardan yana epey nasiplıyım. "Tamam, sevgilimi bir raporla tanıyacağım hiç aklıma gelmezdi."

"Benim de." Acıklı bir iç çekişle ekledi. "Üstelik güzel bir rapor hazırlayabileceğinden de şüpheliyim."

Umarım ilişkimizin sonu kanlı bitmez. Çünkü böyle konuşmaya devam edersе suratının güzelliğine aldırmadan kamını deşeceğim bu adamın.

"Ben şimdi gidiyorum o halde," diyerek ayağa kalktım. Yoksa sevgilimi daha ilk yıldönümümüzü kutlayamadan katledeceğim. O da benimle birlikte ayağa kalkıp hizmetçilerden birine seslendi ve şoförün arabayı hazırlamasını söyledi.

"Seni eve şoför bıraksın," dedi tekrar bana döndüğünde. "Dediğim gibi, raporları bu akşam birbirimize yollarız. Sabah da seni alacağım. Lütfen erken kalk ve hazırlan."

Sahte ama neşeli bir sırıtışla ona baktım. "Sen nasıl istersen, sevgilim."

Ters bir bakış atmasını ya da kaşlarını çatmasını bekledim ama o uzun uzun yüzüme bakıp gülümsedi. Benim sırıtışım gibi yalancı da değil üstelik, gerçek ve iç titreten bir gülümse. Ardından tek elini bana doğru uzatıp burnumu sıktı. Ben olayın şaşkınlığını ve gülüşünün kalbime saldığı garip sancıyı atlatamadan elini geri çekip tekrar hizmetçiye seslendi ve beni kapıya kadar geçirmesini rica etti. Sonra da iyi günler dileyip beni yolcu etti.

Arabaya bindiğimde hâlâ kalbimin deli gibi çarpışını hissediyordum. Sakın ol, diye telkin ettim kendimi. Gördüğün hiçbir gülüş, her ne kadar öyle gelse bile, sahici değil. Her şey bir oyun. Bunu sakın unutma. Arın Arıkan'a sakın âşık olma. Asla. Derin bir nefes alıp kendi kendime bunu defalarca tekrar ettim. Ettim ama kendime hiç güvenmiyordum. Çünkü Arın Bey bir günah kadar tatlı ve cazip gözüküyordu. Bense her an irademe yenik düşüp ateşe yürüyecek kadar güçsüzdüm.

6.

Bölüm

Hiç kimse, asla, çok zengin, çok yakışıklı, acayip çekici bir adamın oyun icabı sevgilisi olmamalı. Evet, Arın'ın elini tutmuş onlarca kişinin bakışları önünde yürüyorken bunu düşünüyordum. Böylesine ilgi odağı olmaya hiç alışık değildim. Üstelik üzerimde dolanan gözler pek de hayran ve iyi niyetli bakışlara ev sahipliği yapmıyordu. Daha çok kibirli, bulduğunu beğenememiş, fesat insan bakışları görüyordum. Birilerini çevirip tokatlamamak için kendimi zor tutuyorum. *Bu ne kardeşim? Sevgilimizle el ele de mi dolaşamayacağız?*

Bu düşünceyle ansızın sıntırken bir anda onların kıskançlıklarına hak verirken buldum kendimi. Şimdi, Arın gibi bir adama sahip olmayı herkes ister. Yalancıktan da olsa. Böyle bir adam bulunursa kaçırılmamalı bence. Mümkünse hemen nikâh basılmalı.

Sinirlerim bozuldu.

Ve en sert sesimle düşündüklerimden sıyrılıp kaşlarımı çattım. Hemen ardından yüzümdeki sinirle dişlerimi gıcırdatarak, "Seni mi sikerim canım?" dedim. Lafı ne sana mı söyleyeceğim canım?

Bana ters bir bakış attı. Ardından tek düze bir sesle, "Evet," dedi.

"Yaz." Sinirimi bozmadım.

Ayrıca bu şapka da ne böyle? Daha büyüğünü bulamadın mı? Kısa kafana biraz küçük gelmiş bu?"

Pekâlâ. Kaşlarım biraz çatıldı ama #direnMayın!

Bir de topuklu giysem diyorum? Belki boy farkımız biraz olsun azalır?"

Ters bir bakış attım. *Şerefsiniz.* Fazla ileri gidiyordu ama.

Hem niye kırmızı?

"Tek kelime daha edersen seni vururum." Daha fazla kendime hâkim olamadım. Çattığım kaşlarımla ve gürültüleşen sesimle konuşmasını öyle keskin bir dille boldum ki önce afalladı. Ardındansa beklediği tam olarak buymuş gibi kocaman sırıttı.

"Hah şöyle," dedi keyifli bir sesle. "Biraz ciddi ol."

Lanet olasıca, damarıma basmayı iyi biliyordu. Eh ona bütün zayıf noktalarımı açık eden de bendim ama. *Yüz puan bana.*

Hepsi hazırladığımız şu aptal raporlar yüzündendi. Açık olmak adına sevdiğim ve sevmediğim her şeyi yazdım. *En sevdiğim renk kırmızı. Bana şans getirdiğine inanıyorum. Şapkalara zaafım var. Özellikle büyük olanlara.* Fakat karşımdaki adamın bu kadar saygısız olacağını nereden bilebilirdim? Benim en büyük hobim alışveriş yapmakken beyefendi tatille-

nını sörf yaparak geçiriyordu. SÖRF. Hani Amerikan filmlerinde bayılarak izlediğimiz yanık tenli sörfçüler var ya, işte part time onlardandı Arın da. Sonra en sevdiği renk de mavi ama uğur getirdiğine falan inanmıyordu. Hiçbir zaafı yoktu. Kalite standartlarının üstünde yanı.

Nihayet şirket binasından içeri girdiğimizde elimi bıraktı ve yan yana yürümeye başladık. Aslında elimi tutmasından şikâyetçi değildim fakat Arın Bey raporunda şirket içi yakınlaşmalarımızın sıfıra yakın olmasını ve dedikodulara gereğinden fazla mahal vermememiz gerektiğini özellikle belirttiği için bir şey diyemedim.

Hayır, belirtmese diyecektim sanki. Aman ben de.

"Artık şapkanı çıkartsan diyorum? İçeri girdik."

Sözleriyle birlikte gerildim. Adam takıp benim şapkama. "Hadi ya, söylemesen fark edemeyecektim."

Yaramazca sırıttı. "Biliyorum, o yüzden söyledim zaten."

Sınır olmanın en kötü kısmı karşınızdakinin bunu özellikle amaçladığını bilirken bile kendinize engel olamayıp tuzağına düşüyor olmanızdı. Arın da beni sınırlendiriyor olmanın zevkine başarılı olmanın verdiği hazla iki kere varıyordu. Neyse ki gülüşü buna değiyordu. Yani olaylara iyi yönden bakmaya çalışıyorum diyelim. "Çıkarmayacağım işte," derken çocuklaştığımın farkındaydım ama, o başlattı!

Gözlerini devirdi. Bunu gün içinde kaç bin defa yaptığını sayamıyordum. Ve hayır, sebebinin ben olduğumu reddediyorum! "Şu an ne kadar saçma davrandığının farkında mısın Mayıs?"

"Sınırlendirme o zaman sen de," derken saçlarımı yeri atar gibi başımı salladım. Bu hareketle şapkam başımdan pat diye kayıp yere düşüverdi.

"Bahı adalet" dedi, kaşlarını kaldırarak. Yüzündeki sinir bozucu ifadeye bir yumruk geçirmek istedim ama bu kadar güzel bir yüzü incitmenin ne kadar doğru olacağına karar veremediğim için bunu gelecekte kullanılmak üzere bir rafa kaldırdım zihnimde.

"Bekliyorum" derken yüzümü yukarı kaldırarak Arın'a görüş alanımdan çıkardım.

"Neyi?" Arın'ın sesinde zihinsel faaliyetlerimin tutarlılığı konusunda şüpheye düştüğünü belirten bir tını vardı.

"Kafana bir yıldırım düşmesini..." Bakışlarımı yüzüne indirerek başımı yana doğru eğdim. "Hak ettiğin gibi."

Suratını buruşturarak yapmacık bir şekilde gülümsedi. Bu sırada yanımızdan geçmekte olan takım elbiseli, şık bir adam yere eğildi ve şapkamı alarak bana uzattı. Yanımdaki 'yürüyen cazibe'nin kabalığına öyle çok alışmışım ki bu küçük jest yüzünden neredeyse gözyaşlarına boğulacaktım.

Dönüp şapkamı alırken, bana gülümseyen adama ben de gülümsedim tatlı bir şekilde. "Teşekkür ederim, çok naziksiniz."

"Ne demek," derken hafifçe başını eğdi. Hoş adam. Aslında başka şartlar altında epey yakışıklı olduğunu söyleyebilirdim fakat şu an, Arın'ın gölgesinde kalıyordu. "İyi günler."

"Size de iyi günler," dedim ve küçük bir baş selamı verdikten sonra şapkamı tekrar başıma takarak Arın'a döndüm. Ters bir bakış attım ve kinayeyle ek-

ledim. "İyi ki hâlâ kibar adamlar var. Nesilleri tükenmek üzere olsa da..."

Aynı gün içinde birinci kez gözlerini devirirken -sonunda yuvalarından fırlayacaklar bence ama hadi bakalım- sabır dilermiş gibi derin bir nefes aldı. "Yalakalığa bu düşkünlüğünüz..."

Ağzım bir karış açık şekilde Ann'a baktım. Tamam, ağzım kapalı ama bunun ekstra salakça gözükmeyeceğini bilsem öyle bakardım. "Az önceki adamın yalakalıkla ne ilgisi vardı! Kıskançlığın bu kadarı..."

Gerçekten bu kadar büyük bir egonun altında nasıl ezilip kalmıyor, anlayamıyordum.

"Ben..." dedi, gözlerini bu muhabbetten çoktan sıkıldığını ve söylediğimin anlamsızlığını vurgulamak ister gibi hafifçe kısarken. "O adamı kıskanacağım?"

O kelimeleri böyle telaffuz edince bunun ne kadar anlamsız olduğunu ben de görebiliyordum ama yine de o zavallı adamın –zavallı?– yalakalıkla yaftalanmış olması bozuk bir yemek gibi mideme oturuyordu.

Çokbilmiş, pislik, kendini beğenmiş!

Sakinim! Egoist!

Değilmişim.

"Ayrıca," dedi ben henüz sakinleşememişken. "Kıskandığımdan değil ama..." Durup suratını buruşturdu. "İnsanlar seni, benim sevgilim olarak biliyor. Bunu unutma olur mu? Hani etraftaki kibar adamlarla cilveleşirken falan..."

Gözlerim ve ağzım aynı anda kocaman açıldı. "B-ben mi?" dedim. Sesimin tonu umduğumdan daha yüksek çıkıyordu. "BEN Mİ CİLVELEŞİYORUM?" Tamam, biraz bağırıyor da olabilirdim.

Tam bu sırada okulun kapısına gelmiş olmalıyız ki Arın beni hızla içeri çekiştirdi. Kapıyı çarparak kapattıktan sonra "Manyak mısın?" diye sordu. "Ne bağırıyorsun?"

Elimdeki çantayı hiç acımadan, sertçe onun omzuna indirdim. "Benimle doğru konuş." *Bakmayın öyle bana bazen.*

Sanki bu yaptığım dünyanın en korkunç şeyiymiş gibi gözleri öfkeyle büyüdü. Bir an sınırım gözlerinin ne kadar berrak bir mavi olduğunu fark ettiğim için dağılsa da anın ciddiyeti bunun üzerine çok fazla düşünmemi engelledi. Zira Arın bana yumruk atarak kafamı okulun kapısına gömecek gibi duruyordu.

Kalın ama sevgilim, kapı üzerinde dekor olarak kullanmıyız!

Bu fikri ona vermemeliydim.

Kına doğru sert bir adım attı. Sanki yerin titrediğini hissettim ama ben abartıyorumdur muhtemelen. "Bana vurdun mu sen?" diye sordu burnundan soluyarak.

Hafifçe geri çekildim. "Hayır." *Bu neyin inkârı Mayıs?*

Tek kaşı yukarı doğru kavislenirken tekrar sordu. "Vurdun mu?"

Korkunun ecele faydası yok. Gün yiğitlik günüdür. İleri atıldım ben de. Burun buruna geldik. "Ne oldu, çok mu acıdı?"

Bir anda her şey inanılmaz derecede sessizleşmiş gibi geldi. Tek duyabildiğim şey kendi hızlanan nefeslerim ve Arın'ın gözlerindeki fırtınanın gürültüsüydü. Bir an gözlerimi kapasam beni öper mi acaba diye düşündüm. Beni öpse kalp krizinden gitmem kaç saniyeyi bulur? Bu sorunun cevabını hiç öğrenemeyeceğimi bilerek gereğinden sesli bir şekilde yutkundum.

Tam bana bir adım daha yaklaştı ki pat diye kapı açıldı. Tıpkı lanet olası filmlerdeki gibi! Bunun heyecanıyla önce iken doğru atıldım ve Arın'la kafalarımız tokuştu, sonra da acıyla geri çekildim. *Ne sert kafası varmış!* Ve rezil oldum evet ama artık buna alıştık değil mi? Bunyem bağışıklık kazandı, çok da umursamıyorum.

"Ne var Sena? Niye kapıyı çalmadan giriyorsun içeri?" Arın bana karşı biriktirdiği bütün öfkesiyle ve kafasının acısıyla içeri giren zavallı kıza öyle bir bağırdı ki bir an için kız, diz çöküp ağlayacak sandım.

Ama sadece titrek bir sesle "Affedersiniz, geldiğinizi görmemişim. Dosyaları masanızın üzerine bırakıp çıkacaktım," demekle yetindi. Yine de iç parçalayıcı bir sahneydi. Zavallı kız.

Sena hızla dosyaları bırakıp çıktıktan sonra Arın kafasını ovuşturarak bana doğru döndü. Canının hâlâ yandığını belli edercesine suratını buruşturmuş bir vaziyette baktı yüzüme.

Aslında buna hiç gerek yok, çünkü kafatasımın ortadan ikiye yarıldığına emin olmamı sağlayacak bir acıya ev sahipliği yapmakla meşgulüm.

Beklediğimin aksine neredeyse sakin sayılabilecek bir sesle, "Biliyorsun değil mi? Sevgili olduğumuzu gösteren izlerin kafamızda olmaması gerek."

Önce ne dediğini idrak edemeyerek gözlerimi kırpıştırdım safça. Sonra imasının farkına vardım ve –bir kez daha– ağzım kocaman açıldı. Gözlerim de. Elimdeki çantayı bir kere daha omzuna indirirken "Sapıklaşma!" diye cırladım.

Sabır diler gibi yüzünü ve ellerini yukarı çevirdi. Sakinleşmeye çalışır gibi bir hali vardı. Bu iyi bir şey çünkü kızdığı zaman beni korkutmadığını söyleyemem.

"Sabrımı taşırıyorsun Mayıs."

Bu hali gözüme aşırı tatlı geldi birden. Yumuşayıverdim. Adamın kişiliği çileden çıkarsa dahi cazibesi insanı yatıştırıyordu. "Böyle söyleme aşkım." Her zaman o oyun oynayacak değil ya?

Bakışlarını tekrar yüzüme çevirdi. "Şimdi aşkın mı oldum?"

Gözlerimi tatlı tatlı kısıp ona uzaktan bir öpücük attım. "Sen hep benim aşkımsın."

"İğrençsin." derken suratına yayılan sırıtışı o bile engelleyemedi. Ya da kafa travması geçirdiğinden mantıklı hareket edebilecek kadar kendinde değildi.

"Aşk olsun," dedim yüzümde zaferin zevkiyle yumuşamış koca bir sırıtışla.

"Olsun," dedi, hiç beklemediğim bir şekilde. Saniyenin onda biri kadar bir süre içerisinde gülümsememi heyecandan panik atak geçirerek kaybettim. Fakat aptal ve gereksiz düşüncelerimin aksine Arın on saniye önceki haline geri dönerek sinir bozucu kimliğine büründü. "Olmak zorunda," tek kaşı duygusuz sesine daha da itici bir hava kattı. Yüzde bin beş yüz eminim ki bunu bilerek yapıyordu. Flört edermiş gibi başlayıp soğuk bıçağını insanın kalbine saplayıveriyordu. Biraz dramatize etmiş olabilirim, evet ama bu kamıma çarpan güllenin acısını geçirmedi. "İnsanları inandırmak zorundayız."

"Ben iyi bir oyuncuyumdur," dedim bozulduğumu belli etmemeye çalışarak. "Sen kendini düşün."

Cevap vermeden ceketini çıkarıp masasına geçti. O sırada hâlâ ne iş yapacağımı bilmediğimi fark ettim. Kişisel asistanların ne yaptığını araştırmayı zih-

nımın bir köşesine not etmiştim ama... her neyse Arın bir talimat verirdi herhalde.

Bu umutla ayakta durmaya bir son verip Arın'ın masasının tam karşısındaki küçük koltuğa geçip oturdum. O da bu sırada bilgisayarını açıp, önüne konulan dosyalara göz atmaya başladı. Tam tamına filmlerdeki yakışıklı iş adamları gibiydi. Sadece onlardan bin kat daha yakışıklı. Ve çekici. Ve seksi. Ve muhteşem. Bütün dikkati işindeyken ve mimikleri kaşlarını hafifçe çatıp arada bir dudaklarını birbirine bastırmaktan ibaretken bile cazibesi odayı doldurmuş vaziyetteydi. Öyle bambaşka bir etkisi vardı ki kalbim acıyla yerinde kıvrandı. Avuç içlerim terledi ve olur olmadık anlarda delicesine iç çekmemek için kendimi zor zapt ettim.

Bu sürede Arın beni hiç fark etmedi. İşlerine öyle bir dalıp gitti ki tam karşısında oturuyor olmama rağmen bir kez bile dönüp bana bakmadı. Serra'yı arayıp kahve istedi ama bana bir şey içmek isteyip istemediğimi sormadı. Sanki yokmuşum gibi. Sanki beni görmüyor hatta rahatsızca yerimde kıpırdanmalarımı dahi duymuyormuş gibiydi.

Bu biraz kalp kırıcı oldu.

Arın'ın tavrına bakılırsa boş boş oturmam olması gereken şeymiş gibiydi. Yine de hemen pes etmedim tabi ki. Boğazımı temizlemek bahanesiyle hafifçe öksürdüğümde nihayet bakışlarını bana çevirdi. Önce boş boş bakıştık, ardından ben sırıtarak göz kırptım. Arın da her ne kadar gülmemeye çalışsa da dudaklarının iki yana kıvrılmasına engel olamadı. Olmasın da zaten. Çok güzel gülüyor.

Ne var?" dedi zapt etmeye çalıştığı gülüşünün boğuklaştırdığı sesiyle.

Bütün gün burada boş boş oturacak mıyım?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Ne bileyim biraz... kişisel asistanlık falan yapmam gerekmiyor mu?"

Oflayarak arkasına yaslandı ve elindeki kalemi artistik hareketlerle çevirmeye başladı. Hayır, zaten sadece nefes alıp vermekle bile bir dünya harikasıyken bu tarz hareketlere ne gerek var canım? *Bizdeki de kalp. Bizde kı de can.*

Küçük isyanımı tabi ki Arın Bey fark etmedi ve 'mükemmel olmaya' devam etti. Ben de çaresizce iç çektim.

İç çekişimin sebebini sıkıntıya yorarak -şükürler olsun- kaşlarını çattı. Aklından neler geçtiğini öğrenmek için dünyaları verirdim şu an. Bir kişisel asistan üzerine niçin bu kadar yoğun düşünüyor ki?

1-Her sabah günaydın öpücüğü.

2-Akşamları el ele sahil turu.

3-Uyumadan önce-

"Sana bu ofisin içinde bir masa ayarlamamız gerekecek. Gözümün önünde olmalısın. Dışarda bir saçmalık yapmanı göze alamam."

Arın'ın sesi bir dozer gibi fantezilerimi yıkıp geçti. Suratımı buruşturdum. Dışarıda bir saçmalık yapmamı göze alamazmışmış. Gören de beni sürekli saçmalıklar yapıyorum sanacak. Ne olmuş erkekler tuvaletinin penceresinden bir adamın kucağına düştümse? *Buna saçmalık değil, kader denir yakışıklı.*

"Biliyorum," dedim bozuntuya vermeden. "Beni yakınında tutmak istiyorsun ama bu kadarı da fazla değil mi?"

Yüzümdeki sınır bozucu sırıtışın ağır ağır yayılmasına izin verirken bu durumun aslında benim için de beklediğimden daha eğlenceli olduğunu kabul etmem gerekir. Çok şükür zekâmızı kaybetmedik .. Sadece bazen verimli bir şekilde kullanamıyorum.

Sabırla iç çekti. Ve söylediklerimi bıyık altı bir gülüşle karşılayarak "Sena'ya haber vereyim, ayarlasın," dedi. Sonra durup birkaç saniye düşündükten sonra devam etti. "Sen bugunluk gidebilirsin. Yarın sabah yine aynı saatte alırım seni."

Omuzlarımı düşurerek başımı salladım. "Tamam," diye mırıldandım sessizce. Oturduğum yerden yavaşça kalkıp elbisemi düzelttim. "Gideyim o zaman ben." Neyi beklediğimi bilmiyorum ama Arın'dan bir hareketin gelmemesi sinirlerimi bozdu.

Nerede benimi hoşça kal öpücüğüm?

"Yarın görüşuruz," diyerek arkamı döndüm. Hızlı ayak sesleriyle kapıya kadar gitmiştim ki tam kapının önünde, elim kapının kolundayken Arın'ın sesini işittim.

"Mayıs?"

Omzumun üzerinden arkama baktım. "Efendim?"

Yüzüme bakarak gülümsedi. "Yarın sakın şapka takma."

Durumun nasıl olduğunu bilmesem benimle flört ettiğine yemin edebilirdim. Ama hayır, o sadece böyle bir adamdı işte. Sizinle konuşurken saçma sapan bir şey söylüyor olsa bile içinizde deliresine bir anlamlandırma isteği uyandırıyordu.

Tıpkı onun yaptığı gibi gülümsedim. "Senin için en güzelini takacağım."

Ardından kapıyı açtım ve gülümsemem koca bir sırıtışa dönerken dışarı çıktım. Belki, bu oyun o kadar da kötü bir fikir değildir. Belki ben de biraz eğlenirim.

7.

Bölüm

Tırnağımla sertçe kâğıdın katlama yerinin üzerinden geçtim son kez, tıpkı diğer kanada yaptığım gibi. Ardından kıvırdığım kenarı hafifçe açarak yere paralel hale getirdim. Son olarak parmağımla hafifçe ucunun sivri yerine yavaşça bastırdım ve sıyırttım. Evet, kâğıttan uçağım hazırdı! Uçak dediğime bakmayın. Öyle ustalıkla katladım ki jet gibi gidecek biliyorum. Bu sebeple adını May Jet 2091 koydum.

Masanın üzerindeki kaleme uzanırken göz ucuyla Arın'a baktım. Farkında bile değildi. Muhtemelen birden kanatlanıp odanın içinde etrafa ışıklar saçarak uçmaya başlasam bile farkında olmayacaktı. Bütün hayati fonksiyonları buna bağlıymış gibi önündeki işlerle ilgileniyordu çünkü. Mental olarak başka bir gezegene göçmüş durumdaydı adeta.

Bense sabahtan beri masamda oturup duruyordum. Arın ikeyim kişisel asistanı olarak yapacağım şeyler olsa gelmekle, öğlen yemeğine onunla gitmekle ve akşam beni eve bırakmasına minnettar olmakla sınırlıydı. Onun dışında bana yapabileceğim tek bir şey bile söylememişti. Sanırım planı beni sıkıntıdan, yavaşça ve acı yokmemi sağlayarak öldürmekti.

Ama hayır, ona bu zevki tattırmayacağım.

Yaptığım uçağı işaret parmağımla başparmağım arasına aldım. Önce elimi hafifçe ileri geri salladım, ardından uçağı bütün gücümle Arın'a doğru fırlattım.

May Jet 2091 kazandığı mükemmel ivmeyle tam da istediğim gibi Arın'la aramızdaki mesafeyi aşarak kafasına isabet etmek suretiyle yolculuğunu tamamladı.

İşte bu! Teşekkürler, teşekkürler. Bir sonraki yolculuğumuzda sizleri de aramızda görmekten mutluluk duyarız.

Benim kafamın içindeki küçük kutlama şenliğinin aksine Arın mavi gözlerini, sonunda, önündeki kâğıtlardan ayırarak bana baktı. Ona oldukça gevşek bir gülümseme hediye ettim. Ve neşeli bir şekilde el salladım.

"Yaptığın saçmalığa mantıklı bir açıklama bulman için sana on saniye veriyorum Mayıs. Aksi takdirde ofisimde bir kaçıkla birlikte oturduğuma ikna olup Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi'ni arayacağım."

Arın'ın huysuz bir surat ifadesiyle bana bunları söylemesi sadece yüzümdeki gülümsemenin koca bir sırıtışa dönmesine neden oldu.

"Eminim orada birçok eski dostun vardır," dedim yeni bir uçak yapma işine girişirken. Hazır ol Arın, May Jet 2092 geliyor!

"Bana deli demeye mi çalışıyorsun?"

Ann'ın hâlâ işe dönmemiş olmasına şaşırırken sırıtışımı yapmacık ve iğreti bir gülümsemeye çevirdim tekrar. "Hayır aşkım," dedim fazla yılışık bir sesle. "İnsanları delirttiğini söylemeye çalışıyorum."

Gözlerini devirdi. Şaşırmadım! Her beş cumlemden üçüne bu tepkiyi verdiği için artık alıştım. "Canının sıkıldığının farkındayım."

Bu defa şaşırdım işte. Demek başını gömdüğü dosyaların dışında bir şeylerin farkında öyle mi? İlginç. "Buna şaşırdım doğrusu. Nefes almadan çalışırken bir şeyleri fark etmek için zamanın olmaz sanıyordum."

Hafifçe omuz silkti. "Başarılı olmak kolay değil."

Eh, haklı sayılır. "Ama yine de benim canım sıkılıyor."

"Bak," dedi Ann bütün ilgisini bana yönelterek. Böyle zamanlarda kalbimin deli tavuklar gibi kanat çırpmasına engel olamıyordum. "Geçtiğimiz iki haftada işlerim çok yoğundu. Fakat bugün, önümdeki şu dosyaları da hallettikten sonra rahatlıyorum. Yani bir gün daha sabret, ondan sonra...sonra daha eğlenceli şeyler yapacağız."

Kaşlarım şaşkınlık ve tereddütle alnımın ortasında birbirine yaklaştı. "Daha eğlenceli şeyler derken?"

Ann'ın sırıtışı kalbimdeki deli tavukları coşturdu. "Bilirsin, sevgililerin yaptığı şeyler işte."

Bir anda gözlerim hevesle büyüdü. Kendimi kaybedip ellerimi çırptım. "El ele sahilde dolaşmak, bir çiftlikte at sürmek ya da lunaparka gitmek gibi mi?"

"Hayır!" dedi, dehşete bulanmış bir ses tonuyla. "Üç yaşındaki çocukların yapacağı şeyler demedim.

sevgililerin yapacağı şeyler dedim. Yemeğe çıkmak, sinemaya gitmek gibi. Hiç sevgilin olmadı mı senin?"

Oldu tabi ki. Sadece senin kadar sıkıcı değillerdi."

Ondan beklenmeyecek bir kahkaha yükseldi.

"Benim sıkıcı olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Sıkıcı doğru kelime değil belki," diye mırıldandım kahkahasının ne kadar harika olduğunu düşünmemeye çalışarak. "Ama nasıl eğleneceğini bilmediğin ortada."

Ukala bir tebessüm kıvırdı bu defa dudaklarını. "Ben," dedi iddialı bir ses tonuyla. "Nasıl eğleneceğimi çok iyi bilirim."

Tek kaşım istemsizce yukarı doğru kalktı. "En son ne zaman lunaparka gittin?"

"Çocukken," dedi tek düze bir sesle. Ve ekledi. "Eğlenmek için lunaparka gitmek şart değil, biliyorsun değil mi?"

Gülümseyerek başımı yana eğdim. "Hayır, şart. Bir kulübe gidip dans etmek ya da sinemaya gidip film izlemek eğlence değildir. Lunaparka gitmek eğlencedir."

Bir süre sesini çıkarmadan şaşkın şaşkın bana baktı. Ardından başını iki yana sallayarak tekrar dosyalarına döndü. "Seni asla lunaparka götürmeyeceğim."

Suratımı buruşturarak omuz silktim. "Gitmek için sana ihtiyacım yok zaten!"

Kafasını tekrar kaldırıp bana baktı ve aniden sırıttı. Dudakları cezbedici bir şekilde iki yana kıvrılırken parlak mavi bakışları kısıldı. Cevap vermesini, beni sinirlendirecek bir şeyler söylemesini bekledim ama o sadece öylece sırıttı. Ve böyle, hiçbir şey yapmadan

yalnızca sıntırken tam anlamıyla nefes kesici görünüyordu. O kadar nefes kesici ki ciğerlerime somut bir ağrının saplandığını hissettim.

Gözlerini kaçır Mavis. Bakma, ona bakma! Gözlerine bakma!

Zihnimde yankılanan bütün ikazlara rağmen bakışlarımı Arın'dan ayıramadım! Adeta hipnotize olmuş gibiydim. Bir kez daha araba farı görmüş tavşan gibi kalakaldım öylece. İşin garibi o da çekmedi bakışlarını. Suratında çarpık sırıtışıyla saniyeler boyu gözlerimin içine bakh.

Bunun ne kadar sürüp gittiğini bilmiyorum. Bana hem seneler sürmüş gibi uzun hem de göz açıp kapayıncaya kadar geçmiş gibi kısa geldi doğrusu. Ama her şey kapının tıklanması ile son buldu. Arın boğazını hafif bir öksürükle temizleyip bakışlarını benimkilerden ayırarak tok bir sesle "Gel!" dedi.

Sena elinde dosyalarla içeri girerken ben de kendimi Arın'ın yörüngesinden çıkabildiğim için tebrik ettim. Tamam, aslında yörüngeden çıkmadım. Sena sayesinde adeta şutlandım ama en azından gözlerini gözlerimden ayırmaması için Arın'ın yakasına yapışmadım değil mi? Bu da bir şeydir.

Saçma düşüncelerimden telefonumun titreyişiyle sıyrılıverdim. Uzanıp masanın üzerinden aldığımda ekrandaki isim kalbimin korkuyla titremesine neden oldu.

Akın Arıkan.

Ben onu tamamen aklımdan çıkarmıştım! Gerçi ben de akıl mı kaldı? Son beyin hücremi de biraz önce Arın'la bakışırken yitirdim.

Alt dudağımı dişlerken korkunun ecele faydası yok diyerek gelen mesajı açtım. Yalnızca tek bir cümle yazıyordu. Beni sınırlendiren, telaşlandıran ve korkutan tek bir cümle.

Ofisime gel.

Birkaç saniye dudaklarımı kemirerek ne yapmam gerektiğini düşündüm. Aslında yapacağım çok fazla bir şey yoktu. Akın'ın ofisine gidecektim. Sonuçta onun için çalışıyordum hâlâ, değil mi? Bu sebeple direnmenin bir manası olmadığına karar vererek oturduğum yerden kalktım. Ağır adımlarla kapıya doğru ilerlemeye başladım. Arın'ın beni fark edeceğini düşünmüyordum lâkin tam kapıdan çıkacakken arkamdan seslendi.

"Nereye gidiyorsun?" *Sesi yine fazla otoriter.*

"Tuvalete," dedim sıradan bir sesle. Ve başka bir şey söylemesine fırsat vermeden kapıdan çıktım.

Akın'ın ofisi Arın'ınkiyle aynı katta olduğu için vakit kaybetmeden, hızlı adımlarla oraya vardım. Sena'ya, Akın'ın beni beklediğini söyleyerek içeri daldım. Arın'daki suratsızlığın aksine Akın geniş bir tebessümle karşıladı beni.

"Hoş geldın," derken sesi gerçekten arkadaş canlısı çıkıyordu.

"Hoş buldum," diye cevap verirken midemi kasan duygulardan sıyrılmış olarak ben de gülümsedim ve gösterdiği koltuğa oturdum.

"Ece," dedi Akın, suratını sarmış olan haylaz bir tebessüm eşliğinde. "Muhteşem Arın Arıkan'la hayat nasıl gidiyor?"

Omuz silktim hafifçe. "Garip."

"Garip derken?"

"Bilirsin işte, sürekli iş iş iş... gen kalan zamanlarda da ya tuhaf kazalara kurban gidiyoruz ya da didişiyoruz."

Kaşları bir an için şaşkınlıkla çatıldı. "Arın didişmez," dedi kesin bir sesle. "Sen onunla tartışmaya çalışırsan aşırı havalı bir cevap verir ve arkasına bakmadan yanından ayrılır."

Dudaklarımı büzdüm. "Eh benim yanımdan pek ayrılamıyor."

Akın gür bir kahkaha atarak arkasına yaslandı keyifle. "İşte bu," dedi, suratındaki keyifli ifade bir milim bile yerinden oynamadan. "Düşündüğümden çok daha başarılısın anlaşılan."

Herhangi bir şeyi, herhangi bir şekilde nasıl başardığım hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen onu bozmamak için gereğinden fazla hevesli bir biçimde gülümsedim. Bütün bunların başından beri istikrar gösterebildiğim tek mevzu hata yapmak! *İşte bakın, hata yapmakta çok başarılıyım!*

Ve sıkılmakta.

Arın'ı dikkatimi dağıtacak bir şeyler olmadan izlemenin paha biçilemez olduğuna kesinlikle katılıyordum. Yine de onu izlerken aynı zamanda yapabileceğim bir şeyler olmasını tercih ederdim. Bu şeyleri onunla yapabilmeyi daha çok tercih ederdim elbette.

Karşımdaki adamın, aklımdan geçen sapkınca düşüncelerin öznesi ile kardeş olduğunu ayrıca patronum olduğunu düşünerek gözlerimi kırpıştırdım. "Elimden geleni yapıyorum."

Duyduğu şeyle memnun olmuş gibi bir kere daha gülümsedi. Arıkan kardeşlerin bütün gülümsemelerini Akın çalmış gibiydi. Arın'ın yerine de o gülüm-

sayordu sanki ama Arın kadar güzel gulumseyemi-
yordu.

*Yine duşunmemen gereken şeyler duşunuyorsun Me-
ve. Sana ve ailenin gulüşünden?*

Akın gulumsemesi henuz sonmemişken dirsekle-
rini masaya dayayarak hafifçe one doğru eğildi. "Ba-
na" dedi bakışlarını kurnazca kısarak. "Bulabildiğin
en ufak bilgiyi bile getirmeni istiyorum."

Rahatsızca kıpırdandım. "Mesela yaptığı anlaş-
malar ya da işle ilgili diğer şeyler gibi mi?"

Akın kaşlarını hayal kırıklığıyla çatıp hızla arka-
sına yaslandı. "Ah hayır! İşle ilgili şeyleri Arın zaten
benimle her zaman paylaşır!"

Anlamayarak yüzüne baktım. "O zaman neyle il-
gili şeyler?" diye sorarken kendimi biraz şapşal his-
settim. Bu zamana kadar hep iki kardeşin şirket içi
iktidar kavgasının arasına duştuğumu düşünüyor-
dum. Ama Akın'ın pek iktidar hırsı olmadığını fark
ediyordum. Ve bu farkındalık zihnimin bir boşluğa
duşmesine sebep oldu. Mesele iktidar meselesi değil-
se neyin ajanlığını yapıyordum ben?

"Benim istediğim özel bir bilgi," dedi Akın, sanki
zihnimi okumuş gibi. "Bir puruz anyorum tamam
mı? Ağabeyimin göründüğü gibi mükemmel olma-
dığını kanıtlayacak bir nokta. Onun da hepimiz gibi
insan olduğunu gösterecek bir ipucu."

"Neden?" Bu soru kontrolümün dışında fırladı du-
daklarımdan. Akın başıma geldiğinde ise duraklaya-
rak bir şekilde gülumsedim. Nedense utanmak
aklıma gelen ilk şey olmuyordu hiçbir zaman.

"Aslında ödeşmemiz gereken bir mesele var," diye
devam etti. Tavrı rahat olsa da bundan bahsetmek

istemediği gün gibi ortadaydı. Oysa ben ne olduğunu öğrenmek için şu anda kendi çocuğumu, eh tamam en azından Nisan'ı kesebilirdim. Birazcık başımı dinlesem fena olmaz hani.

Bir yandan merakım, sıkılmaktan suyu çıkmış canım ve profesyonel davranma çabam arasında bin parçaya bölünürken bir yandan da bu işi nasıl istediğim gibi ele alabileceğimi tartmaya çalıştım zihnimde. "Daha spesifik olabilirsek belki daha yararlı olabilirim. En azından neye odaklanacağımı bilirsem..."

Atışımın boşa gittiğini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu zira Akın suratındaki ifadeyi hiç bozmadan yüzüme bakmaya devam etti. "Dedim ya, düşündüğümden bile iyisin. Şu hale bak Arın'ın ofisinden geliyorsun. İstediğim gibi bir şey bulduğunda anlayacak kadar zeki olduğuna eminim zaten."

Bu laf kalabalığı arasında ısrar edersem, kendime daha sonradan geri zekâlı dememi sağlayacak cümleler kurmasını sağlayacağım için sustum. Akın da en az Arın kadar çokbilmiş olabiliyordu demek ki canı isteyince. Sadece bunu insanları budamak, rezil etmek ve rencide etmek için kullanmıyordu besbelli ki.

"Pekâlâ o zaman," diyerek ayağa kalktım. Madem sinir bozucu birinin yanında kendi can sıkıntımda boğulacaktım, bu kişinin Arın olmasını tercih ederdim. Acaba Akın bana aralarındaki meseleyi anlatmadığı için ona gizliden gizliye trip atıyor olabilir miydim? Evet, olabilirdim. Bu, onun umrunda mı? Hayır, kesinlikle değil.

"Ben ofise dönüyorum," derken çenemi yukarı kaldırdım ve bunu yaptığımda filmlerdeki güzel kadınlar gibi kibirli ve havalı göründüğümü umdum.

Ama Akir'in bakışları bu küçük hareketimden etkilenmiş gibi durmuyordu. Gayet sıradan bakıyordu. Ve bana cevap olarak sadece kafasını sallamakla yetindi. Kabalık Arikan erkeklerinin en ufak hücrelerine dahi işlemiş. Eğer bir masalda yaşıyor olsaydık asla prens olamazlardı.

Kötü kalpli yakışıklı şövalye? Belki.

Tekrar Arin'in odasına döndüğümde ve onu bıraktığım gibi masasının başında bulduğumda göz devirmeden edemedim. Kendimi sıkıcı saatlere hazırlamaya çalışarak yerime geçerken duyduğum cümleyle donakaldım.

"Tedbirlerini dikkat etsen iyi olur belki." İfadesiz bakışlarını bana yönlendirdim. Halimden gayet memnun bir şekilde sırıttı. "Tuvalette bu kadar zaman harcamak zorunda kalmazsın."

Eğer gözlerimden öldürücü ışınlar çıkarabiliyor olsaydım Arin'in canını şuracıkta almış olurdum muhtemelen. Sonra ardından bu kadar güzel bir yaratığa kıydığım için yüz yıllık bir yas döneminde gömek zorunda kalırdım büyük ihtimalle ama bu saçmalıklardan sonra değeceğine inanıyorum.

"Sana gün sonuna kadar tahammül edebilmek için aynada kendime terapi yapmak zorunda kaldım. Özür dilerim."

Dudaklarımdan komut beklemeden adeta vahşice fırlayıp giden kelimelerin tek sorumlusu Nevare Sunrise cureklı didişen bir kardeşiniz olunca bu tarz tartışmalarda adeta bir kaplan kesilmeyi başarabiliyordunuz.

Arin küçük bir kahkaha attı. Tanıştığımız günden bu yana gülme kat sayısı artık adamın. Adeta hayatına neşe getirdim.

"Terapi öyle mi?"

"Hı hım." Tatlı bir kız çocuğu edasıyla kafamı salladım. "Aynen öyle."

Tıpkı kardeşi gibi ona doğru eğilip dudaklarını mırıldanırcasına dava etti. Ve parlak, kumar bakışlarını bir müddet ısrarcı yüzümde dolaştırdı. "Onun benden ayrı kalmaya dayanamayacağını biliyordum."

Bir anda ışıldaklı vahşi kaplan usulu ve muzaffer bir kediye dönüşüverdi. Bu o kadar hızlı gerçekleşti ki Arnun bakışlarıyla onunla hipnotize edip edemediğini düşünmeye başladım.

Daha az önce benimle alay edip oynaşmasına izin vermemi çıkarttıkları bir bakışıyla düzlemenin başını çekmesi olmadı kıvrımlılıkla adil değildi.

"Öyle," dedim, etkilenmemeye gücü değdiğimce gösterme zahmetine girmeden dudaklarımın sırıtmasını yapay bir gülümsemeye. "Tuvaletim bir dakikaya gelir."

Hademin ve ev hanımının rahatsızlığından geçmeden belli etmemeye o kadar çaptırdım ki Arnun sesinden duyduğumu ve süper güçlerini sahtekârlığı etkisini kontrol edebilmeye başladığını anında da fark ettim. Ama bu yalnızca berbat sürpriz oldu. Ardından o çekilmeden önceki hızla geri döndü.

"Aklı mumkun değil zaten," dedi eğilmiş vaziyetten yaşarken.

Perdeli, aklı gerçekten de pek mümkün olmadığı için bu konuyu uzatıp aradan çıkmamaya çalışan bir halde getirmek istemedim. Bu sefer konuyu değiştirmeye karar verdim ve aklıma gelen ilk şeyi sordum. "Ben yarın ne yapacağız?"

Kaşlarını yukarı kaldırıp dudaklarını büzdü. "Kesinlikle lunaparka gitmeyeceğiz."

Oyunlarını düşünüp suratıma bezgin bir ifade yerleştirdim. "O kadarını anladım," dedim. "Ama lütfen sıkıcı bir örnek de vermeyelim."

Sabır istemiş gibi iç çekti. Sanki sabıra ihtiyacı olan oymuş gibi. Ben bütün gün onun egosuyla uğraşıp bir yandan da can sıkıntısından ölmemeye çalışıyorum. İçinden çıkamayacağım bir aile entrikasına neredeyse gönüllü bir şekilde atılmış olmam da cabası. *Asıl sabra benim ihtiyacım var Arın Bey!*

Benim zihnimdeki gürültülü kavgadan haberi olmayan Arın bu sırada düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. Adamın her mimiği bir öncekini gölgede bırakacak kadar güzel geliyordu gözüme. Ve sadece üç beş mimik kullandığını hesaba katarsak bu oldukça saçma ve içinden çıkılmaz bir durumdu.

"Ne yapmak istersin?" diye sordu. "Yani lunaparka gitmek dışında."

Dudaklarımı büzerek bir müddet düşündüm ve aklıma gelen fikirlerden en sıkıcısını seçerek Arın'a sundum. "Belki yürüyüş yapabiliriz. Çok güzel bir park biliyorum."

Arın bir kere daha gülümsedi ama bu sefer iki çapkınlık sıfatını bile aşacak kadar cezbedici bir gülüştü. Niye böyle güldüğünü ve kalbime bu eziyeti niçin yaptığını başta anlamasam da kulaklarımda çınlayan sorusu olayı kavramama yardımcı oldu. "El ele mi yürüyeceğiz?"

Oyununa ortak olmak için aynı şekilde gülümsedim. "Eğer bu kadar çok istiyorsan..."

"Başka çarem var mı?" derken tek kaşını sesindeki alayı pekiştirir gibi kaldırdı. "Yoksa bir yerlerden kucağıma atlamaya başlarsın."

"O sayılmaz bir kere." Beş yaşındaki bir çocuğun savunmasını yaparken beni bu kadar kısa süre içerisinde bu kadar çok hırçınlaştırmasının dünya rekorlar kitabında bir yere sahip olması gerektiğini düşündüm.

Dünyanın en sinir bozucu adamı. Tebrik ederiz!

Yakışıklılık ve çekicilik konusunda da birkaç ödüle sahip olabileceğinin farkındayım ama şu an bunları sayarak kafamdaki hayalini şımartmak istemiyorum.

"En çok o sayılır," diye itiraz etti beyimiz. "Onun yüzünden buradasın."

Haklı. Ama bunu bilmesine gerek yok. Ben bir kere daha konuyu değiştireceğim galiba. "Her neyse, yuruyüş yapacak mıyız?"

Bir saniye durup düşündü. Ardından ağır ağır başını salladı. "Yaparız ama önce bir yerlerde yemek yiyelim."

Heyecanla ellerimi çırptım yine. "Anlaştık o zaman."

Verdiğim tepkiyi saçma bulduğunu ifade etmek için kaşlarını çattı. Arın Arıkan böyledir arkadaşlar; huysuz olduğunu ifade etmek için kaşlarını çatar, mutsuzluğunu, keyifsizliğini, hoşnutsuzluğunu belirtmek için kaşlarını çatar, verdiğiniz tepkiyi saçma bulduğunda kaşlarını çatar. Her zaman kaşlarını çatmak için güzel bir sebebi vardır.

Ama kaş çatışı artık moralimi bozmuyordu. Yarın bu ofise tıkılıp kalmayacağımı bilmek beni öyle mut-

lu etti ki bütün sinir bozucu tepkilerine gülümseyebilirdim. Günün geri kalanını geçirmek için çantamdan kitabımı çıkardım ve arada Arın'a kaçamak bakışlar atarak okumaya başladım. Bir yandan da zihnimde yarının planını yapıyordum. Kesinlikle bugünün acısını çıkartacaktım.

8.

Bölüm

"Yavaş ye. Boğulacaksın."

Önümdeki İskender o kadar lezzetliydi ki Arın'ın sinir bozucu ikazına alaylı bir sırıtışla cevap verip yemeye devam ettim. *Siz de çok nefis olabilirsiniz Arın Bey ama üzgünüm, bir İskender değilsiniz.*

Arın'la birlikte hayatım boyunca adım atma ihtimalimin bile çok az olduğu bir restoranda yemek yiyorduk. Aslında daha çok ben yiyordum. Çünkü Arın yemeğini çoktan bitirmiş ve benimle uğraşmaya başlamıştı. Yemeğimden başımı kaldırıp ona baktığımda yüzündeki muzur ifadeyle bugün de her zamanki gibi yakışıklı olduğunu düşündüm. Üzerinde onu olduğundan daha büyük ve ciddi gösteren takım elbiselerinden biri değil, kollarını dirseklerine kadar kıvırdığı kareli, ince bir gömlek ve açık renk spor bir pantolon vardı. Bileğinde siyah kordonu ile parlayan

saatiyle göz doldurmayı başarmıştı. Karşımda tüm asaletiyle oturan bu adam Yunanlıların insanlığa tanrı diye yutturmaya çalıştıkları heykellerden bile daha yakışıklıydı. Bence sokaklarda böyle serbestçe dolaşmasına izin verilmemeli.

"Ciddiyim, yerken nefes almayı unutuyorsun ve bu beni korkutmaya başladı."

Ağzımdaki büyük lokmayı hızla çiğneyerek Ann'a 'konuşmaya devam edecek misin sahiden' demeye çalıştığımı bir bakış attım. Ama ne demek istediğimi anlamıyor olacak ki endişeyle kaşlarını çattı ve masanın üzerinden hızla bana yaklaştı. Mavi bakışları bu kadar yakınımda olunca kalbimin ritmine sahip çıkamıyordum.

"Boğuluyor musun Mavis?" dedi yalancı bir evhamla "Boğulduğunu mu söylemeye çalışıyorsun? Cevap ver!"

Sahte telaşı ve acelesi o kadar komikti ki tam lokmamı yutarken kahkaha atmaya başladım ve lokmam boğazımda kaldı. Kahkaham sert bir öksürüğe dönüşürken masadaki suya hızla uzanıp büyük bir yudum aldım ve nihayet sakinleştiğimde Ann'a ters bir bakış attım.

"Senin yüzünden boğulacaktım sahiden Ann!"

Ann neşeyle güldü bu fikir gerçekten hoşuna gitmiş gibi. "Sana yavaş yemeni söylemiştim."

Geriye doğru taranmış kumral saçları, durgun denizleri andıran mavi bakışları ve kimselerde olmayan çekiciliğiyle aklımı başımdan almaya çalışırken –bunu isteyerek yapıp yapmadığına hâlâ emin olamıyorum doğrusu– bakışlarımı ondan kaçırdım. "Ben yavaş yiyorum. Sen beni güldürdüğün için boğulacaktım."

Önce tabağıma sonra bana baktı ve derince bir iç çekti. "Sahiden yavaş yiyormuşsun. Hâlâ tabağının yarısı duruyor."

Kaşlarımı çatarak çatalıma bir lokma daha aldım ve ağzıma atmadan önce Arın'a cevap verdim. "Yemene izin vermiyorsun ki. Çocuk gibi davranıp sınırlerimi bozuyorsun."

Gürültülü bir kahkaha attı ve arkasına yaslandı. "Hayatımda ilk defa biri bana çocuk gibi davranıyorsun dedi."

"Hoş bir şey mi sence?" Artık laubalilik sınırını aştığımız için ağzımdaki lokma bitmeden cevap vermiştim ona.

"Ilginç bir deneyim, insan kendini biraz uçarı hissediyor."

Boş bakışlarımı kırpıştırarak birkaç saniye suratına öylece baktım. Sonra bu saçmalığa bir son vermek ve muhabbeti bitirmek için tekrar yemeğime döndüm. Arın'la bir arada olmak her geçen saniye daha da kolaylaşıyordu. Ve o kasıntı halinden sıyrıldıkça daha iyi anlaştığımızı fark ediyordum. Tabi geçirdiğim on saatin yalnızca üç dakikasında sıyrılabiliyordu kasıntı halinden ama olsun. Yavaş yavaş.

Yemeğime hak ettiği ilgiyi gösterirken Arın sonunda sessizleşmeye karar verdi. Aslında bir iki kere büyük ihtimalle iğneleyeci bir şeyler söylemek için ağzını açacak gibi oldu ama son anda vazgeçip onun yerine hafifçe sırıttı. İskenderin üzerindeki ilgiyi bile kendi üstüne çekmeye çalışıyor bu adam. Egosu öyle büyük ki başka türlüsüne gönlü razı olmuyor resmen!

Yine de bu defa istediğini alamadı. Tabağımdaki son lokmayı da mideme gönderene kadar ona kaça-

mak bakışlarımdan fazlasını vermedim ve nihayet yemeği bitirip başımı kaldırdığımda beş karış suratıyla karşılaştım. Bu adamın neden sevgilisi olmadığını böyle zamanlarda çok iyi anlıyordum doğrusu. Muhtemelen bir kadının gözlerinin içine baktığında kendi yansımasını görüyordur.

"Eee.." dedim suyumdan bir yudum daha almadan önce. "Yemeğimizi yedik şimdi ne yapıyoruz?"

Bana aksi bir bakış atıp dudaklarına yalancı bir tebessüm kondurdu. "Seni yerinden kaldırabilmesi için bir vinç çağırıyoruz."

Anlaşabildiğimize dair kurduğum bütün düşünceleri çağırmaya niyetlendiği vinçle yıkıyor olsa da beni kızdırabilmek için çok daha fazlasına ihtiyacı vardı. "Tuvalet şakaları, kiloyla dalga geçmek..." Her harfle vurguladığım kınama duygusu iyice hissedilsin diye birkaç saniye sustum. "Kadınlar sana bayılıyor olmalı." Yalancı gülümsemem yüzüme yayılırken hafifçe başımı yana eğdim.

Arın ise mavi gözlerini hafifçe kıstı. Önce sinirleneceğini düşündüm fakat dudakları, cezbetmek fiilini bile gölgede bırakacak bir gülümsemeyle kıvrıldığında yanıldığımı anladım. Kollarını masaya dayayıp bir kere daha bana eğildi. Nefesimi tuttum ve o "Emin ol, bayılıyorlar" derken sıvı faza geçip ayaklarının dibine akmamak için kendimi zapt etmeye çalıştım. *Allah'ım bu gerçekten haksızlık!*

"Hı hı," dedim çocukça bir inkârla. "Eminim öyledir."

Gülümsemesi sırıtışa dönüştü. "Aynen öyle."

"İyi."

"İyi."

"Güzel."

"Güzel."

Çocukça inatlaşmamızı garsona hesabı istediğine dair küçük bir hareket yaparak böldü. Bunu yaparken bile öyle kendinden emindi ki insanın sürekli onu izleyesi geliyordu. Bilimsel bir araştırma adı altında Arın'ı alıp incelemek istiyordum. Böylelikle her mimiğinin niçin üzerimde böyle büyük etkileri olduğunu bulabilirdim belki.

Hesabı ödediğinde ikimiz aynı anda ayağa kalktık. Çıkışa yöneldiğimizde Arın kalp atışlarımı durduracak bir şey yaptı. Uzanıp elimi tuttu. Bunu öyle zahmetsiz, öyle doğal bir şekilde yaptı ki sanki benim elimi tutması bu dünyanın en olağan şeyiymiş gibi görünüyordu. O kadar ki parmaklarını parmaklarımın arasından geçirirken ona itiraz etmek için geçerli bir sebep bulamadım. Tek yaptığım kalbimin durmaması için dua etmek oldu.

Arın içinse her şey normal seyrinde olmalı ki ağır ağır adımlarını atmaya devam etti. Bir an söylediklerinin doğruluğunu görmüş gibi hissettim kendimi, gerçekten kadınlar ona bayılıyor olmalıydı. Çok az tanıdığı bir insanla kurabildiği fiziksel temasta bile bu kadar rahat olmasının başka bir açıklaması olamazdı sanırım.

Pekâlâ, bunları düşünmek garip bir biçimde sinirlenmeme ve ruhsal olarak çökmeme sebep olduğu için düşünmemeye çalıştım ve kafamı dağıtmak için sordum. "Şimdi ne yapacağız?"

"Parka gideceğiz."

"Arabayla mı?" Sadece konuşmuş olmak için soruyordum bu soruyu.

Hayır." Elyle ilerideki bir yeri işaret etti. "Hemen şurada güzel bir park var. Orada takılırız diye düşündüm."

Tamam," diye mırıldanırken ne kadar tehlikeli bir işe soyunduğumu bir kere daha fark ettim. Çünkü Arın elimi tutup beni peşinden sürüklerken kalbim deliresine atıyordu. Midemde tavuklar dans ediyordu. Vücudum bugüne kadar hiç vermediği reaksiyonlar veriyordu. Daha önce birilerinden hoşlandığım oldu. Çok beğendiğim ve suratını yemek istediğim insanlar da oldu fakat bu başka bir şeydi. Arın'a karşı hissettiğim duyarlılık çok farklıydı. Saç diplerimden parmak uçlarıma kadar bütün hücrelerim onun farkındaydı ve en ufak hareketi bile içimde depremlere, tufanlara sebep oluyordu.

Evet, Arın'a kendimi kaptırıp âşık olmam işten bile değildi. Buradan stratosfere kadar egosu olabilirdi ve beni durmadan sinir edecek şeyler söylüyor olabilirdi fakat onda bunlardan daha fazlası olduğunu da içten içe biliyordum. Hiç görmedim ama hissediyordum. Bu mükemmelliğinin altına gizlediği insanca duyguların varlığını, bir elimin beş parmağını bildiğim kadar iyi biliyordum. Ve bunları keşfetmek istiyordum. Arın'ı her yönüyle tanımak, her açısıyla bilmek istiyordum. Yalnız kaldığında ne yapar? Hangi kitapları okur, hangi filmleri izler? Hatta bunlardan daha ziyade, o kitapları okurken ya da o filmleri izlerken ne hisseder? Çocukluğundan kalma bir rüyası var mı? Kendini en çok kimin yanında güvende hissediyor? Elimi tutunca ne hissetti? O da beni tanımak ister mi?

Zihnimde sıralanan bu saçma sapan sorular Arın'ın parktaki bir banka oturması ve nihayet elimi bırakmasıyla yarıda kesildi. Eli elimden çekildiğinde kendimi tuhaf bir şekilde hayal kırıklığına uğramış hissettim ve öylece kalakaldım. Banka, Arın'ın yanına oturmayı bile akıl edemedim.

"Mayıs?" dedi bunu fark ettiğinde. Sesi meraklıydı. Sonra gülümsedi. "Daldın gittin. Ne düşünüyorsun?"

Hâlâ ayakta dikildiğimi fark edince usulca onun yanına oturdum ve sorusuna "Hiç," dedim. "Sadece merak ediyorum da bu kadar mükemmel olmadığın zamanlarda-"

Ne dediğimi fark etmemle dilimi ısırmam bir oldu. *Mükemmel olmadığın zamanlarda mı? Gerçekten mi? İsteresen bir yüzükle önünde diz çök Mayıs?*

"Yani mükemmelmiş gibi davranmadığın zamanlarda nasıl biri olduğunu merak ediyorum." *Eh, biraz toparladım sayılır.*

Tek kaşı yukarı doğru kalktı, dudaklarını çarpık bir tebessüm ele geçirdi. Suratındaki her mimiğin bu kadar farkında olmam, sonunda benim felaketim olacaktı. "Yani beni düşüyordun," dedi tiksinti bir sesle. "Nedense buna hiç şaşırmadım."

"Bir şey soracağım izninle," dedikten sonra tek kolumu bankın sırtına yaslayarak hafifçe ona doğru döndüm. "Hiç yürürken egonun ayağına takıldığı oluyor mu? Her yeri kaplamış vaziyette çünkü."

Küçük ve umursamaz bir kahkaha attı. Sonra o da tıpkı benim gibi kolunu arkaya atarak bana doğru döndü. Fazla yakındık. Tehlikeli bir yakınlık. Onu boğazlayabilir ya da dudaklarına yapışabilirdim. Hangisi daha olası emin olamadım.

Havuz... Uzaklardaki bir yeri işaret etti. "Hemen sırada güzel bir park var. Orada takılırız diye düşündüm."

Tamam... diye mırıldanırken ne kadar tehlikeli bir işe soyunduğumu bir kere daha fark ettim. Çünkü Arın elimi tutup beni peşinden sürüklerken kalbim deliksine atıyordu. Midemde tavuklar dans ediyordu. Vicdanım bugüne kadar hiç vermediği rahatsızlıklar veriyordu. Daha önce birilerinden hoşlandığım oldu. Çok beğendiğim ve sıratını yemek istediğim insanlar da oldu fakat bu başka bir şeydi. Arın'a karşı hissettiğim duyarlılık çok farklıydı. Saç diplerimden parmak uçlarıma kadar bütün hücrelerim onun farkındaydı ve en ufak hareketi bile içimde depremler tufanlara sebep oluyordu.

Evet. Arın'a kendimi kaptırıp âşık olmam işten bile değildi. Buradan stratosfere kadar egosu olabilirdi ve beni durmadan sınır edecek şeyler söylüyor olabilirdi fakat onda bunlardan daha fazlası olduğunu da iyten içe biliyordum. Hiç görmedim ama hissediyordum. Bu mükemmelliğinin altına gizlediği insanal duyguların varlığını, bir elimin beş parmağını bildiğim kadar iyi biliyordum. Ve bunları keşfetmek istiyordum. Arın'ı her yönüyle tanımak, her açısıyla bilmek istiyordum. Yalnız kaldığında ne yapar? Hangi kitapları okur, hangi filmleri izler? Hatta bunlardan daha ziyade, o kitapları okurken ya da o filmleri izlerken ne hisseder? Çocukluğundan kalma bir rüyası var mı? Kendini en çok kimin yanında güvende hissediyor? Elimi tutunca ne hissetti? O da beni tanımak ister mi?

Zihnimde sıralanan bu saçma sapan sorular Ann'in parktaki bir banka oturması ve nihayet elimi bırakmasıyla yarıda kesildi. Eli elimden çekildiğinde kendimi tuhaf bir şekilde hayal kırıklığına uğramış hissettim ve öylece kalakaldım. Banka, Ann'in yanına oturmayı bile akıl edemedim.

"Mayıs?" dedi bunu fark ettiğinde. Sesi meraklıydı. Sonra gülümsedi. "Daldın gittin. Ne düşünüyorsun?"

Hâlâ ayakta dikildiğimi fark edince usulca onun yanına oturdum ve sorusuna "Hiç," dedim. "Sadece merak ediyorum da bu kadar mükemmel olmadığın zamanlarda."

Ne dediğimi fark etmemle dilimi ısırmam bir oldu. *Mükemmel olmadığın zamanlarda mı? Gerçekten mi? İstersen bir yazıkle önünde diz çök Mayıs?*

"Yani mükemmelmiş gibi davranmadığın zamanlarda nasıl biri olduğunu merak ediyorum." *Eh, biraz toparladım sayılır.*

Tek kaşı yukarı doğru kalktı, dudaklarını çarpık bir tebessüm ele geçirdi. Suratındaki her mimiğin bu kadar farkında olmam, sonunda benim felaketim olacaktı. "Yani beni düşüyordun," dedi ilörtöz bir sesle. "Nedense buna hiç şaşırmadım."

"Bir şey soracağım izninle," dedikten sonra tek kolumu bankın sırtına yaslayarak hafifçe ona doğru döndüm. "Hiç yürürken egonun ayağına takıldığı oluyor mu? Her yeri kaplamış vaziyette çünkü."

Küçük ve umursamaz bir kahkaha attı. Sonra o da tıpkı benim gibi kolunu arkaya atarak bana doğru döndü. Fazla yakındık. Tehlikeli bir yakınlık. Onu boğazlayabilir ya da dudaklarına yapışabilirdim. Hangisi daha olası emin olamadım.

"Bak güzelim," dedi. Güzelim dediği için bayılmamaya çalıştım. "Ben olmak nasıl desem... tam zamanlı bir iş. Mükemmel olmaktan diğer şeylere pek vakit bulamıyorum."

Gözlerimi devirdim. Sanırım dudaklarına saldırmaktansa boğazına saldırmayı tercih edecektim. Fakat en son kullandığı güzelim kelimesi hâlâ aklımı karıştırıyordu.

"Hiç kimse," diye başladım kendime olan güvenimi sonuna kadar kullandığım bir sesle. "Hiç kimse mükemmel değil Arın Arıkan. Sen bile."

Yüzünü geniş bir gülümseme kapladı aniden. Ama bu, o ukala, çokbilmiş ve insanı uyuz eden gülüşlerinden biri değildi. Gerçek bir gülüştü. Bir insanın eğlendiği ya da mutlu olduğu zamanlarda sahip olduğu türdendi.

Bana yaklaştı biraz daha. Burun buruna geldik. Ve gözlerimin tam içine bakarak "Çok tatlısın," dedi. Bunu dalga geçerek mi söyledi yoksa ciddiyetle mi söyledi emin olamadım çünkü heyecanım detayları fark etmeme izin vermedi.

Kalp krizi geçireceğimi ve oracıkta ölüp kalacağımı düşündüm fakat Arın bununla da kalmadı. Son bir defa ileri atılıp aramızdaki mesafeyi sıfıra indirdi ve kafasını iki yana sallayarak burnunu burnuma sürttü.

Allah'ım sana geliyorum!

Arın nihayet geri çekildiğinde yarım saattir içime hapsettiğim nefesi hızla dışarı verdim. Ve yumruk yapıp sıktığım ellerimi gevşettim. Vay canına. Bu neydi böyle?

Kendi aklıma mukayyet olmaya çalışırken göz ucuyla Arın'a baktım. Ve gördüğüm manzara hayal kırıklığına uğramama sebep oldu. Beyefendi her zamanki gibi rahat ve keyifli. Kaşlarım çatıldı. Ne yani ben böyle allak bullak olmuşken o hayatına normal seyrinde devam mı ediyordu? Azıcık bile heyecanlanmadan ya da kafası karışmadan mı?

Bu, gerçekten haksızlık!

"Bütün gün böyle oturacak mıyız? Bir şeyler yapalım."

Sesini işitmemle kaşlarımı daha da çok çatmam bir oldu. Ciddi mi bu adam? Ben burada ne hale gelmişim o ne diyor!

"Ne yapacağız? Oturuyoruz işte." Sesim tahmin ettiğimden de aksi çıktı ama umursamadım.

Bıyık altından bir gülümsemeyle yan bir bakış attı bana. Evet, bunun bile farkında olacak kadar dikkat ediyordum ona. Sonra bakışlarını ilerideki bir noktaya çevirip "Bisiklet kiralayalım," dedi. "Ne dersin?"

Omuz silktim huysuzca. "Ben bisiklet sürmeyi bilmiyorum."

Kaşları şaşkınlıkla yukarı doğru kalkarken "Gerçekten mi?" diye sordu. Sonra tatlı bir şekilde gülümsedi. Uyuz! "Hadi gel. Ben sana öğretirim. Çok kolay bir şey."

"İstemiyorum," derken üç yaşındaki bir çocuk gibi başımı diğer yana çevirdim.

Arın ise pes etmedi ve beni kolumdan tutup kaldırarak "Gel," dedi. "Eğlence isteyen sen değil miydin? Eğleneceğiz işte."

Beni peşinde sürüklerken ona kırgın bir bakış attım. Niçin kırıldığımı yalnız Allah biliyordu fakat

vurgun yemiş gibiydi. Dönüp benden özür dilemesini ve bir şeyler telafi etmesini bekliyordum ama neye kırıldığını ben bile anlamamışken ondan bunu beklemenin haksızlık olduğunu da biliyordum.

Arın olmaz diyorum. Sen sür ben beklerim burada.

Kafasını hızla iki yana salladı. "Olmaz, öğreteceğim. Çok güzel olacak. Hadi nazlanma."

Itirazlarımı hiçe sayıp, beni dinlemeden, beraberinde beni de çekiştirerek ilerledi. Beni kaldırımda bırakıp, kapısında rengârenk bisikletlerin olduğu dükkâna girdi. Çok geçmeden iki yanında sürüklediği bisikletlerle bana doğru geldi. Pantolon giymiş olduğum için şükrettim. En azından elbise ile bisikletten düşmekten daha az rezil bir durum olacaktı pantolonla düşmek.

Düştüğümde? Evet, kesinlikle düşecektim.

Belki de Arın'ın amacı buydu. Belki en başından beni bana bu şekilde işkence ederek, intikamını bu şekilde volla almayı planlıyordu.

Bu düşünceyle birlikte gözlerimi kısarak ona ters bir bakış attım. *Seni güzel suratlı şeytan!*

"Nasıl bineceğini biliyorsun, değil mi?" Sinsi ve sevimli bir gülümsemeyle söyledi bunu. Bense memnun olmadığımı belirten bir ifadeyle bisikletin yanına geçtim şöyle bir baktıktan sonra gidonu tutarak ayağımı diğer tarafa attım. Böylece teorik olarak bisiklete binmiş oldum. Eh, bir tek sürmesi kaldı.

"Tamam," dedi Arın, arkamdan yaklaşıp bana doğru eğilerek. "Şimdi seleye otur ve gidonu sıkıca kavra. Ben seni tutacağım."

Son cümlesi içimde tuhaf bir kıpırtıya sebep oldu ve heyecanla derin bir nefes alarak dediklerini aynen yaptım. Fakat iki ayağımı da pedala koymaktan hâlâ delicesine korkuyordum bu yüzden en azından tek ayağımın yerde kalmasına dikkat ettim.

"Aferin," derken tek elini belime yerleştirdi, diğerini ise sağ elimin yanına getirerek benimle birlikte gidonu kavradı. Sertçe yutkunurken kımıldamamak ve çığlık atmamak için kendimi zor tutuyordum. Zira Arın'ın dokunuşu adeta bütün hücrelerimde yankılandı. O yankıdan başka bir şeye odaklanmam mümkün değildi. Öyle ki Arın konuşuyor olmasına rağmen söylediklerinin tek kelimesini bile duymuyordum. Tek hissedebildiğim dokunuşuydu. Tek görebildiğim dokunuşuydu. Tek duyabildiğim dokunuşuydu. Bütün dünyamı belimde hissettiğim o sıcak dokunuş kaplamıştı. Kalbim biraz daha hızlı atmaya kalkarsa muhtemelen kaburgalarımı yarıp göğsümden fırlayacak ve ayaklarımın ucuna düşüverecekti. Ve benim heyecanım ancak öyle son bulacaktı.

Sakin ol Mayıs. Derin bir nefes al ve Arın'ın ellerin dışında başka bir şeye odaklan. Mesela sesine?

"...ve pedalları çevirmeyi bırakma. Anladın mı?"

Ne yazık ki kalp atışlarımın gürültüsünü yavaşlatıp Arın'ın söylediklerine odaklanabilmem uzun sürdü ve sözlerinin yalnızca sonuna yetişebildim.

Bu da yetmezmiş gibi "Neyi anladım mı?" diye salakça bir soru sorma gafletine düştüm.

"Beni dinlemiyor musun Mayıs?"

"Dinliyorum," diyerek yalan söyledim. "Sadece çok korkuyorum. Ben sürmesem olmaz mı?"

Küçük, sevimli bir kahkaha attı. "Korkma. Ben seni bırakmayacağım tamam mı?"

"Hayır," derken kafamı hafifçe çevirip ona baktım. "Bırakacaksın. Bırakacağını biliyorum çünkü filmlerde bu taktiği hep uyguluyorlar."

"Biz bir filmde değiliz." Bakışlarını aşağı çevirip o da bana baktı. "Ayrıca seni bırakırsam muhtemelen küçük bir çocuğu ya da bir kediyi falan ezersin. Sorumluluk sahibi bir birey olarak tek başına yetenek gerektiren herhangi bir şey yapmana izin vermemeliyim."

Kaşlarım ışık hızıyla çatılırken öfkeyle yüzümü buruşturdum. "Abartma istersen."

"Abartmıyorum," dedi sahici bir ifadeyle. "Seni bırakırsam bunun sonucu bir felâket olur. Bunu göze alamam."

"Sandığın kadar beceriksiz değilim!"

"Mayıs!" Sesi sakin çıkıyordu. "Bir pencereden kucağıma düştün ve bunu nasıl başardığını yalnız Allah biliyor."

"O bir kazaydı!" diye haykırdım. Her seferinde bu anıyı hatırlatmasından sıkılmıştım artık.

"Evet," diye mırıldandı. "Anlıyorum. Tabii. Kaza. Her neyse, biz işimize bakalım. Ben seni sıkı sıkı tutacağım tamam mı?"

Öfke katsayım gittikçe yükselirken elimi gidondan ayırdım ve Arın'ın göğsüne yerleştirerek onu geriye doğru ittim. "Bu kadar yeter," dedim sinirle. "Beni bir salak gibi görüyor olabilirsin ama yanılıyorsun Arın Arıkan. Ve sana yanıldığını bu aptal bisikleti tek başıma sürerek göstereceğim. Ne kadar zor olabilir ki?"

Bir şey söylemesine izin vermeden iki elimle gidonu sıkıca tekrar kavradım ve önce bir ayağımı sonra da diğerini pedala yerleştirerek beceriksizce çevirmeye başladım. Tamam, o kadar da kolay bir iş değilmiş. İlk başta dudaklarımdan kopan küçük bir çığlıkla sağa sola yalpalayarak ilerlemeye başladım fakat bir süre sonra düşmediğimi fark edince hafif bir rahatlama vücudumu ele geçirdi ve ben sakinleşerek gidonu az da olsa düzgün tutmayı başardım. Hâlâ tam anlamıyla doğru şekilde sürmesem ve gidonu sıkmaktan eklem yerlerim beyazlaşmış olsa da düşmeden ilerleyebildiğime hayret ettim.

Dudaklarımdan güçlü bir kahkaha koparken parkın etrafındaki turumu yanlamıştım! "Gördün mü?" diye bağırdım Arın'a. "Sürebiliyorum işte!"

Onu haksız çıkarmanın verdiği hızla pedalları daha hızlı çevirmeye başladım ve hızlıca onun önünden geçip gittim. Sonra parkın çevresini bir kere daha dolaştım ve bir kere daha Arın'ın önünden geçtim. Ve sonra bir kere daha!

İşte paniklemeye tam bu noktada başladım. Tamam, bisikleti sürüyor olabilirdim. Ve bu çok eğlenceli bir şeydi. Ama bunu nasıl durduracağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Yaklaşık beşinci turumu atarken korkum iyice arttı ve pes edip "Arın!" diye bağırdım. "Arın! Bu şeyi nasıl durduracağım? Arın yardım et!"

Yanından geçmekte olduğum yakışıklı adamdan güçlü bir kahkaha yükseldi. Ve onun kahkahasının şiddeti azalana dek ben parkın etrafında neredeyse iki tur daha attım.

"Arın! Gülmeyi bırak ve nasıl duracağımı söyle yoksa üstüne sürerim!"

Tamam tamam," dedi kahkahasının arasından, nefes nefese kalmış bir halde. "Frenleri sıkman gerek. Hemen ellerinin önünde, gördün mü? Yavaşça sık onları.

Frenlerin ne olduğunu kavrayıp sıkacak cesareti bulmam için bir tur daha atmam gerekti fakat en sonunda, tam Arin'in önünde, biraz sarsılarak da olsa bisikleti durdurmayı başarabildim. Ve düşmeden inebildiğim için akşam eve gittiğimde kendimi ödüllendirmem gerektiğini aklıma not etim. Gülümseyen bir yüzle Arin'a döndüm.

"Pekâlâ, gördüğün gibi bir felâkete sebep olmadım."

"Evet," diye mırıldandı rahat bir tavırla. "Sana çok kolay olduğunu ve senin bile yapabileceğini söylemiştim."

Yalancı pislik! "Hayır! Sen demiştin ki eğer beni bırakırsan bir felâkete sebep olacaktım ve bu yüzden beni bırakamazdın. Sonra ben yapabileceğimi söyledim ve."

Arin'in yukarı kalkmış kaşlarıyla ağır ağır salladığı başına bakarken aniden durdum. Çling! Evet, bu benim geç düşen jetonumun sesi olmalıydı.

"Beni oyuna getirdin, öyle mi?" Kollarımı göğsümde birleştirerek ona ters bir bakış attım ama işe yaramadı.

"Aynen öyle," dedi keyifle. "Ve bisiklet sürmeyi öğrettim."

Gerçekten, bu adama katlanmak bazı zamanlarda büyük bir çaba gerektiriyordu. Ama artık bazı şeylere alışmıştım. Bu yüzden buna o kadar fazla takılmadım ve tekrar bisikletime binmeye yeltenirken "Hadi," dedim ona. "Yarış yapalım."

Arın elbette bu fikre balıklama atladı. Yaptığımız üç yarışın üçünü de kazandı. Benim öne geçtiğim zamanlar da olmadı değil ama böyle zamanlarda bisikletini benim üstüme sürüp beni korkutarak liderliği tekrar kazandı ve her defasında kulaklarımda çınlayan kötü kahkahalarıyla bitiş çizgisine benden önce vardı. *Hain adam!*

Sonradan yaptığımız dördüncü yarışta da benim gönlüm olsun diye bilerek yenildi. Bunu o kadar bariz bir şekilde yaptı ki sevinmek şöyle dursun sadece şaşırtımı asabildim.

Ama buna rağmen eğleniyordum. Arın'la mantıklı bir sohbet yürütebilmemiz garip bir şekilde zor olsa da bütün bu saçmalıkların arasında aramızda garip bir bağ oluştuğunu hissediyordum. Mesela kendini övme seansları artık eskisi kadar itici gelmiyordu hatta bazen sevimli geldiği bile oluyordu. Sevimli gelişi çok nadirdi ama yine de oluyordu işte. Ayrıca konuşmalarımız çoğunlukla mantıksız didişmelerle sonlansa da birbirimizi tanımaya başlamıştık. Ve ben onu tanıdıkça ondan hoşlanmaya başladığımı fark ediyordum. Hoşlanmaktan kastım o muhteşem cazibesine kapılmak değildi. Ben, bu Arın Arıkan markasının altında yatan garip adamın kişiliğinden hoşlanmaya başlamıştım. Zekâsından, esprilerinden, düşünürken alnını kırıştırıp sakallarını kaşımasından, gördüğü tüm küçük çocuklara göz kırpmasından...

"İşte geldik."

Arın'ın sesiyle düşüncelerimden sıyrıldım ve apartmanımın önüne geldiğimizi fark ettim. "Bıraktığın için teşekkür ederim," dedim gülümseyerek.

Bana döndü ve o da sevimli bir şekilde gülümsedi. "Teşekküre gerek yok aşkım."

Yüzümü buruşturdum. "Gerçekten iğrenç oluyorsun."

Küçük bir kahkaha attı. "Sana söylemiştim."

Sonra aramıza garip bir sessizlik çöktü. Arabadan inip gitmem gerektiğini biliyordum fakat Ann öyle güzel bakıyordu ki bakışlarından ayrılmak istemiyordum. Yine de sessizlik fazla uzayınca kendimi biraz aptal gibi hissettim. Mecburen arabanın kapısını açtım.

"O zaman yarın görüşürüz."

"Seni aynı saatte alırım."

"Tamam."

"Tamam."

Son kez ona küçük bir tebessüm armağan edip arabadan indim ama daha iki adım atmadan ani bir kararla geri döndüm.

"Ann?"

Beni bulan bakışları cazip bir merakla parladı. "Efendim?"

"Teşekkür ederim, çok güzel bir gündü."

Dudakları kalbimin ritmini arttıracak bir gülüşle sağa doğru kaydı. "Evet, güzel bir gündü."

Bir kere daha, bu sefer genişçe gülümsedim ve anlamsızca el salladıktan sonra arkama dönüp hızlı adımlarla apartmana doğru ilerlemeye başladım. İçimdeki bütün hücreleri ertesi gün Ann'ı tekrar göreceğimi bilmenin rahatlığı kaplamış vaziyetteydi. Yüreğimdeki küçük ve zar zor duyabildiğim bir ses ise durmadan bana tehlikede olduğumu fısıldıyordu.

9.

Bölüm

Ertesi sabah erkenden, büyük bir neşeyle uyandım. Anlamsız bir yaşam enerjisi iliklerime kadar işlemişti. Hızla bir duş aldım ve en sevdiğim mor elbisemi giydim. Ve elbiseme uygun dolgu topuklu ayakkabılarımı kutusundan çıkardım. Çabucak, abartısız ama hoş bir makyaj yapıp en sevdiğim parfümümü sürdüm. Son olarak saçlarımı taradım ve büyük hasır şapkamı başıma geçirip aynadaki görüntümü inceledim. Yüzüme geniş bir gülümseme yayıldı. Tamam, belki bir süper model kadar güzel ve seksi değildim ama yeterince güzel görünüyordum.

Görüntüm konusunda tatmin olduktan sonra saate baktım. Arın'ın gelmesine az bir zaman kaldığını fark edince mutfağa koşup, hızlıca ağzıma birkaç lokma reçelli ekmek tıkıştırdım. Aslında bunu dişlerimi fırçalamadan önce yapmam gerekiyordu ama sabahları midemin birkaç lokma yiyeceği kabul etmesi için uyanmamın üstünden en az yarım saat geçmesi lazımdı.

Kısa kahvaltımın ardından koca bir bardak suyu tek dikişte içtim ve ayakkabılarımı ayağıma geçirip evden çıktım. Ben apartmanın önüne indiğim anda Arın Arıkan'ın siyah arabasıyla bana doğru yaklaştığını gördüm. Kontrolsüzce sinirlendim. Midemde, içeride dans eden palyaçolar varmış gibi bir gıdıklanma başladı. Ellerim terledi ve dünya bir anda olduğundan daha hızlı dönmeye başladı. *Allah'ım, bu adamdan bu kadar etkilenmem haksızlık!*

Elbisemin eteklerini ve hasır şapkamı çabucak düzelttikten sonra ağır adımlarla Arın'ın arabasına doğru yürüdüm. Arabanın kapısını benim için içeriden açtı. Aslında arabadan inse ve koşarak kapımı açsa sonra da o muhteşem gülümsemesiyle ben arabaya binerken beni izlese hatta bir de o harika ses tonuyla günaydın dese daha iyi olabilirdi ama bu küçük harekete de razıydım.

Mutlu etmesi gayet kolay bir insanım!

"Günaydın," dedim ön koltuğa yerleşirken.

"Günaydın." Usulca arabayı hareket ettirdi.

Yandan bir bakış atıp onu süzdüm bu sırada. Gri bir takım giymişti. Beyaz gömlek, lacivert kravat. Kolunda gümüş kordonlu bir saat parlıyordu. Saçları güzelce geriye doğru taranmış, tıraş olmamıştı. Çenesini saran kirli sakal, onu olduğundan beş kat daha çekici gösteriyordu. Mavi bakışları her zamanki sabah huysuzluğuyla koyulaşmıştı. Tam manasıyla nefes kesici görünüyordu. Öyle ki iç çekip koltuğuma pelte gibi yığılmamak için büyük efor harcamam gerekti.

"Bugün nasılsın?" Soruyu sorarken sesim aptalca titredi ve utanarak bakışlarımı ondan kaçırdım.

Hafifçe güldüğünü sesindeki boğuklaşmadan anlayabildim.

"İyiyim," dedi. "Her zamanki gibi. Sen?"

"İyiyim ben de," derken bilmediğim bir sebepten ötürü başımı sallama ihtiyacı hissettim.

Bu sırada Ann'ın mavi bakışları bir anlığına yoldan ayrılıp bana döndü. "Yine mi şapka?"

Allah'ım, adam takti şapkalarıma. "Evet," dedim sabırla. "Şapka takmayı seviyorum."

Bir süre sessizce bekledi. Ardından komik bir sesle "Seni saçma bir Fransız filminden fırlamışsın gibi gösteriyorlar," dedi.

Kaşlarımı çattım. Bozulmuştum. Ve huysuzlukla cevap verdim. "Bence beni güzel gösteriyorlar." Yine sessizleşti. Verecek bir cevabı olmadığını düşünüverdum ki, arabanın camını açtı. Sabah sabah sigara içeceğini düşünürken elinin bana doğru uzandığını hayal meyal fark ettim. Uzandı, kafamdan şapkamı aldı ve açtığı camdan dışarı fırlattı.

Hayretle aralanan dudaklarımla ve irileşen gözlerimle uçup giden şapkamın ardından bakakaldım. Ann da bu sırada, sanki şapkanın geri dönmesinden korkuyormuş gibi hızlıca camını kapattı. Ve bana dönüp sevimli bir şekilde gülümseyerek "Artık daha güzel görünüyorsun," dedi.

Bense dehşete düşmüş gibi –aslında tam olarak dehşete düşmüş vaziyetteydim– ona bakmayı sürdürdüm. Şoku biraz olsun atlattıktan sonra bağırdım.

"Ya sen delirdin mi? En sevdiğim şapkamdı o benim."

Bakışlarını yoldan ayırmadan, sanki şapkam ağzında kötü bir tat bırakmış gibi yüzünü ekşitti. "Havamda gördüğüm en çirkin şeydi."

Saç diplerime kadar şiddetli bir öfke yükseldi içimden. O şapka gerçekten en sevdiğim şapkamdı ve hâlâ uçup gittiğime inanamıyordum. "Çirkin dediğin senin gibi olur," verdiğim anlamsız karşılık eşliğinde kafamı geriye çevirip arka koltuğun camından boş bir çabayla yola baktım. Oysa güzelim şapkam yüzlerce metre gerride kalmış olmalıydı. Muhtemelen onlarca araba tarafından da ezilmişti ve rüzgâr nedeniyle tozlu, kirli asfaltta sürükleniyordu.

Kırgın bir bakışla önüme dönüp, Arın'a bakmamaya özen gösterdim. En sevdiğim şapkamı benden almış olmasını sevimli suratıyla unutturmasına izin vermeyecektim!

"İnanmıyorum, gerçekten üzüldün!" Bunu söylerken ses tonu, sanki mümkün olması bir milyarda bir olan bir olayın gerçekleşmesine şahit olmuş gibi hayret dolu çıktı. *Ve bir cümlede en çok 'bir' kelimesini kullanma Oscar'ı bana gelsin!*

"Üzüldüm!" Sesim düşündüğümden de yılgın çıktı ama şu an bunu umursayacak durumda değildim. "Niçin böyle bir şey yaptın ki? Sadece çıkarmamı da isteyebilirdin!"

Tek kaşı yavaşça yukarı doğru kalktı. "Peki, çıkarır mıydın?"

Usulca cevap verdim. "Hayır." Ve hemen ardından sertçe ekledim. "Ama bu onu atmanı gerektirmezdi."

"Ah, kesinlikle gerektirirdi." Sonra ağır ağır başını sallarken düzeltti. "Gerektirdi."

Verecek bir cevap bulamayınca arkama yaslanıp kollarımı göğsümde birleştirdim ve kelimenin tam manasıyla Arın'a kustüm. Yol boyunca bütün sataşmalarını, laf atmalarını ve açıklamalarını tamamen cevapsız bıraktım. Şirketin önüne geldiğimizdeyse onu beklemeden arabadan inip asansöre koşturdum, dolmak üzere olan asansöre son anda yetiştim. Asansördeki çalışanların şaşkın bakışları eşliğinde bana yetişmeye çalışan Arın'ı beklemeden asansörün hareket etmesine izin verdim.

Asansörde geçirdiğim süre boyunca insanların meraklı bakışlarını üstümde hissetsem de yüz ifademi düz bir şekilde tutmayı başarabildim ve ineceğim kata geldiğimde hepsine iyi günler dileyerek asansörden indim.

Arın'la ikimizin kullandığı ofise geçip yerime oturdum ve o geldiğinde meşgul görünüp onunla ilgilenmemek için bilgisayarımı açtım.

Aradan geçen birkaç dakikadan sonra koridorda Arın'ın sert ayak seslerini işittim ve heyecanımı dizginleyebilmek için alt dudağımı sertçe dişlemem gerekti. Fazla sinirlenmişe benziyordu ama bunu kesinlikle hak etmişti!

İçeri girdiğinde bakışlarımı bilgisayarın ekranında sabit tutabilmek için çok büyük çaba sarf etmem gerekse de bunu başardım ve Arın'a bakmadım. Sanki çok mühim bir şeyle ilgileniyormuşum gibi hatim ettiğim alışveriş sitelerinden birini gezmeye başladım. Hmm şu kırmızı elbise güzelmiş diye düşünürken kaşlarımı çatıp başımı ağır ağır sallamam beni biraz olsun ilginç bir şeyle ilgileniyormuş gibi gös-

[illegible] olmalıydı. İstediğim gömlek indirime girmişti fakat şuan buna sevinecek durumda değildim.

Arın ofise masasına derledi. Koltuğunu çekip oturdu ilgisi benim yaptığım gibi bilgisayarını açtı. Sonra masasının üzerinde bir şeyler aradı fakat kafamı kaldırıp ona bakmayı reddettiğim için ne aradığını göremedim. Merakımı bastırmak için bir kere daha sertçe alt dudağımı diştedim. Ve parmaklarımla masada ritim tutmaya başladım.

Tam daha fazla dayanamayıp bakışlarımı Arın'a çevireceğim sırada alnıma çarpan sivri bir şey nedeniyle küçük bir çığlık attım. Ve kucağıma düşen May Jet 2091 birkaç gün önce kendi ellerimle yapıp Arın'ın kafasına saplandığım kâğıttan uçak- ile birlikte Arın Bey'in masasında ne arayıp durduğunu anlamış oldum.

Lanet olsun bunu çöpe atmış olması gerekiyordu! Pislik adam!

Bir an uçağı ona geri atmayı düşündüm ama May Jet 2091'in yaptığı ekstra uçuş nedeniyle yeterince yıpranmış olduğunu ve bir kere daha uçmaya zorlanırsa istenilen performansı gösteremeyeceğini fark edip bundan vazgeçtim. Ve masada ilk elime geçen şeyi, siyah ve ağır bir kalemi alıp Arın'a fırlattım. Kafasına isabet ettiremesem de omzuna isabet ettirmeyi başardım.

Ben genişçe sırıtırken o öfkeyle kaş çattı ve bir an için göz göze geldik. Bir şeye uzandığını fark etmemle birlikte ne yapacağını anlayıp hızla eğildim ve fırlattığı kalem kafamın üstünü sıyırıp geçti. Kaçışımı güçlü bir zafer kahkahasıyla kutlarken atış sırası bende olduğundan bir kaleme daha uzandım tam fırlatacakken kapı çalındığı için durmak zorunda kaldım.

Arın'la ikimiz aynı anda panige kapıldık ve kendimize hızla çeki düzen vererek çalışıyormuş gibi yapmaya başladık. Arın kapıyı çalan kişiye -ki bu kişi Sena olmalıydı- içeri girmesini söyledi. Ben de alışveriş sitesindeki yolculuğuma devam ettim.

İstediğim -ne çok şey istiyormuşum, kadın olmak zor zanaat- beyaz ayakkabı tükenmişti. Ama yeni bir model gelmişti ve onu da çok beğendim. Sanırım bunu da istiyordum.

Sena, Arın'a birkaç dosya verdi, birkaç dosyayı da aldı ve anlamadığım birkaç şeyden bahsettikten sonra çıkıp gitti. Ve tekrar Arın'la baş başa kaldık. İlk başta ikimiz de birbirimize görünmezmiş gibi davranmak da dayanamadık ve bir süre sonra yine göz göze geldik.

Ben yüzümü elimden geldiğince çirkinleştirip dil çıkarttım.

O da bana -klasik olarak- göz devirdi.

Ben burnumu kibirle yukarı kaldırıp ters, ukala bir bakış attım.

Arın aniden sırıttı.

Ben midemde tekrar dans etmeye başlayan palyaçolara sinirlenerek kaşlarımı çattım.

Arın bana çapkın bir şekilde göz kırpıp öpücük attı.

Lanet olsun! Kendimi tutamadım ve gülümsedim.

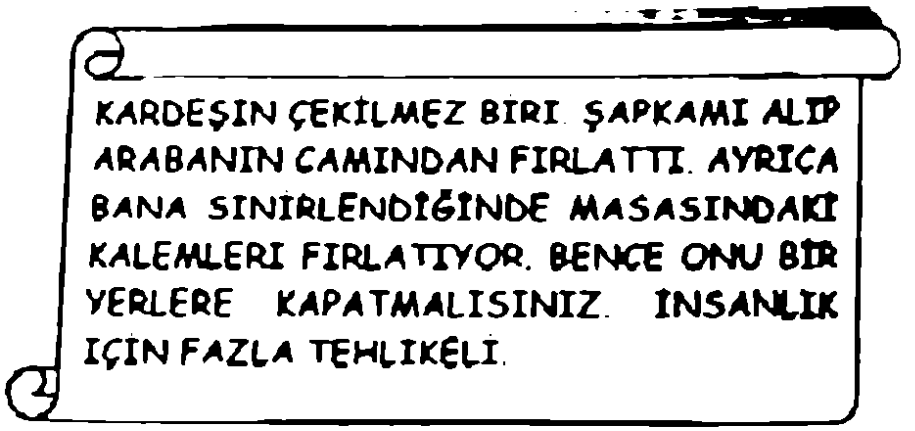
Arın'ın suratındaki sırıtış, sanki mümkünmüş gibi, daha da genişledi.

Ve ben, kaçınılmaz olarak gözlerimi kaçırdım.

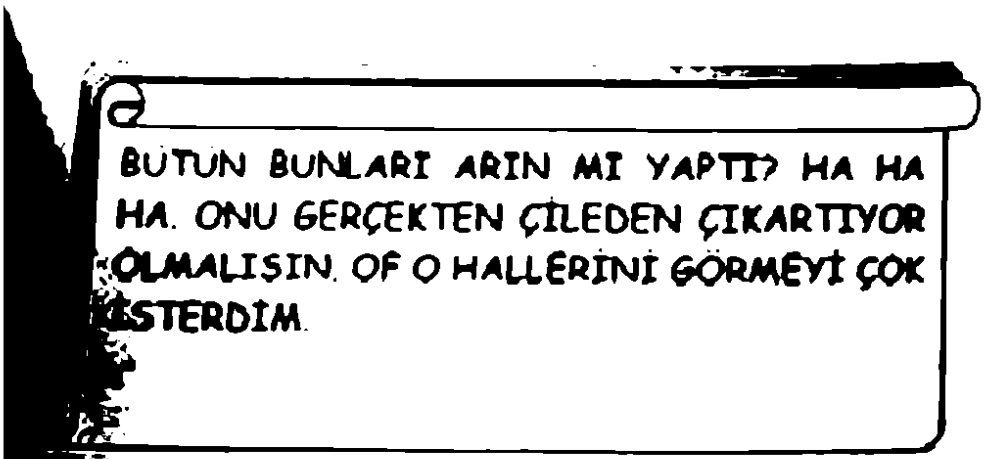
Tam bu sırada telefonumdan duyulan mesaj sesiyle görüntüyü biraz olsun kurtarabildim. Sanki aramızdaki bu sözsüz savaşa devam edebilirmişim

de mesaj geldiği için ara vermek zorunda kalmışım gibi, asla pes etmemişim gibi oldu. *Yaşasın!*

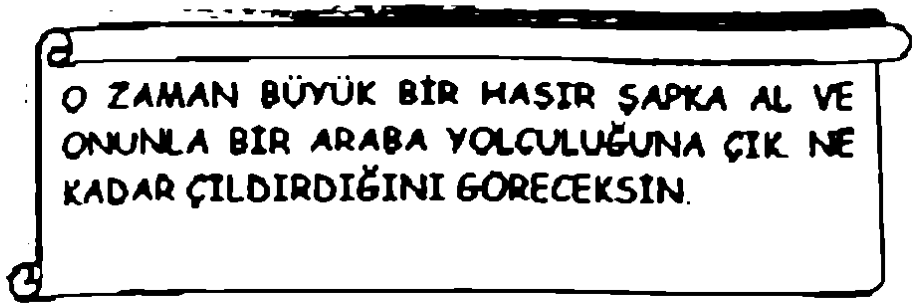
Hızla telefonu elime alıp mesajı açtım. Akın'dan gelmişti mesaj. Ne var ne yok diye soruyordu. Gözlerimi devirerek cevap yazmaya başladım.

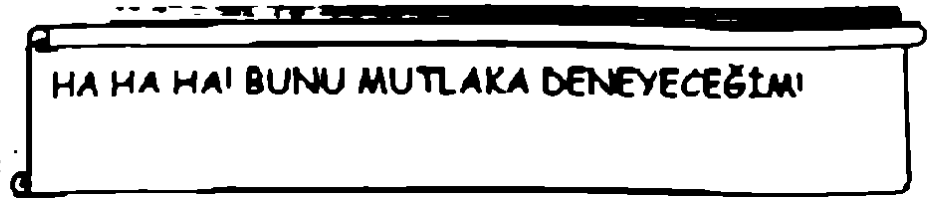
Birkaç dakika sonra cevap geldi.

İstemez kıkırdadım.

Akın'ın tekrar cevap yazması çok sürmedi.

Bu defa sessizce sırıttım ve gözlerimin önünde, kafasında kocaman hasır bir şapkayla beliriveren Akın'ı kovalamak için başımı iki yana salladım. Ama yine de bu muhteşem görüntüden kaçamadım ve istemsizce küçük bir kahkaha attım.

"Kiminle mesajlaşıyorsun sen?"

Arın'ın sesini duymamla birlikte hafifçe irkildim. Sanki kardeşiyle kendisi hakkında dedikodu yaptığımı gözlerimden okuyabilecekmiş gibi telaşlandım. "Hi-hiç kimseyle."

Buna inanmadığını belli edercesine tek kaşını yukarı kaldırıp şüpheli bir sesle sordu. "Sevgilin falan mı var?"

"Sen varsın ya!" dedim düz bir şekilde.

Alışkanlığı üzerine bir kere daha gözlerini devirdi. *Bu hareket artık yasaklanmalı!* "Gerçek bir sevgiliden bahsediyorum."

"Hayır, gerçek bir sevgilim yok."

Verdiğim cevapla birlikte ağır ağır başını salladı. "İyi."

"İyi."

"Güzel."

"Güzel."

Gözlerini benden kaçırıp tekrar dosyalarına döndüğünde ben de iç çekerek alışveriş sitelerimi gezmeye devam ettim. Yapacak hiçbir işimin olmaması gün ilerledikçe daha da can sıkıcı bir hale geliyordu. Aslında bundan bir ay önce bana hiçbir iş yapmadan, üstelik gözlere şenlik olacak kadar yakışıklı bir adamın refakatinde, oturduğum yerden fenalaşa para kazanmak isteyip istemediğimi sorsalar muhtemelen "DELİ MİSİNİZ KİM İSTEMEZ Kİ?" derdim. Fakat can sıkıntısıyla baş etmek, yapmak zorunda olduğun bir yığın işle baş etmek kadar zorlayıcıymış. Ayrıca gözlere şenlik olacak kadar yakışıklı bir adamın varlığı bile bu durumu kolaylaştırmıyordu. Çünkü dosyalara gömüldüğünde dış dünyayla bütün bağlantısını kopanıyor ve beni tamamen görmezden geliyordu.

Yine de nankörlük yapmamam gerektiğini bilerek sesimi çıkarmadan öğle yemeğine kadar sabretmeyi başardım. Sabrımın sınırlarını zorlarken Arın dosyalarının arasından sıyrılıp bana döndü.

"Acıktın mı?"

Neşeyle ellerimi çırpmamak için kendimi zor tuttum. *Bu hareket de bana yasaklanmalı!* "Hem de kurt gibi."

Ciddiyetini bozmadan yerinden kalkıp bana doğru yaklaşmaya başladı. "Hadi, yemeğe gidelim o zaman."

Cevap vermeden oturduğum sandalyeden kalktım. Bu sırada Arın tekrar konuşmaya daha doğrusu bana direktifler vermeye başladı. "İnsanların yanında sevgilimmiş gibi davranman gerek. Kaçığın tekiymiş gibi değil, bunu unutma. Benimle tartışma, bana bağırma, bana vurma, bana bir şeyler fırlatma, insanların ortasında beni bırakıp gitme-"

Lafının ortasında kendimi tutamayarak sesli bir kahkaha koyvermiştim. Arın'ın verdiği talimatlar 49 kiloluk -aslında 50 ama aramızda bir kilonun lafı olmaz- orta boylu bir kadına değil de karısına şiddet gösteren iri yarı serserilerin birineymiş gibi gelmişti kulağıma. *Bana vurma, bana bağırma, lanet olasıca herif bana biraz değer ver!*

Ciddi Arın bunu hiç komik bulmamış olmalı ki ters ters baktı bana. "Hadi ama," dedim. "Sanki seni dövüyormuşum ve her görüyormuşum gibi konuşmana gerek yok. Söz veriyorum nazik olacağım."

Bir şey söylemedi ve sabırla iç çekti. Ardından sertçe elimi kavradı ve beni peşinden sürüklemek suretiyle dışarı çıkardı. Tam olarak bir sevgilinin yapması gerektiği gibi!

İçeri girdiğimizde geçen sefer beni restorana almamak için tüm gayretini gösterip o aptal pencereden düşmeme neden olan adam, yüzünde koca bir gülümsemeyle karşıladı bizi. Elimde olmadan kaşlarımı çattım ve suratımı buruşturarak ona bütün memnuniyetsizliğimi belli ettim. Çünkü şöyle bir düşündüğümde her şeyin sorumlusu bu hadsiz adamdı. Ne olurdu beni içeri alsaydı da ben o pencereden düşmeseydim? Hiç!

Masaya oturduğumuzda elimize tutuşturulan menüler sayesinde ne kadar acıktığımı bir kere daha fark ettim. Arın da benim kadar acıkmış olacak ki hızlıca siparişlerimizi sıraladık ve çekip giden garsonun arkasından ikimiz de derince bir iç çektik. Hemen ardından gayri ihtiyari şekilde göz göze geldik.

"Annenle baban nerede?" diye sordu Arın aniden.

"Trabzon'da." Cevabım tek kelime ve olabildiğince sertti. Tamam, aslında pek de sert değildi ama biraz soğuktu en azından.

"Ne yapıyorlar orada?"

Dilimin ucunda bir sürü kinayeli ve komik cevap birikse de usulca "Yaşıyorlar." diye mırıldandım.

Arın gözlerini devirdi. "Sen niçin onların yanında değilsin?"

"Okumak için İstanbul'a gelmiştim." Ben cevabımı verirken garson yemeklerimizi getirip masaya bıraktı. "Daha sonra da geri dönmek istemedim. İstanbul'a alışınca..."

"Anlıyorum." Duraklayıp yemeğinden bir lokma aldı ve uzun uzun çiğnedi. Sonra tekrar sordu. "Evdeki diğer sarışın da kız kardeşin mi?"

Ağzım tıka basa yemekle dolu olduğu için hızlı hızlı başımı salladım. Büyük bir yudum meyve suyuyla lokmamı yuttuktan sonra "Evet," diyebildim. "Nisan."

Ağır ağır kafasını salladı Arın. Ardından bir yudum su içti, sandalyesinde hafifçe dikleşti ve gözlerini gözlerime dikti. *Sıkı dur Mayıs, bomba geliyor!* "Benim ailem seninle tanışmak istiyor," dedi. *Ve geldi!*

Aniden öyle yüksek sesle öksürmeye başladım ki restorandaki herkes konuşmalarına, yemeklerine ve

işlerine ara verip bana çevirdi bakışlarını. Arın ise hiç ritmini bozmadan yemeğine devam ediyordu. Bu hali beni o kadar sinirlendirdi ki, telaşlanan garsonun bana uzattığı suyu içmek yerine onun kafasından aşağı dökmemek için kendimi zor tuttum. *Adi adam, sevgilin diyor burada!*

Bana su veren garsona teşekkür ettikten ve restorandakilerin tuhaf bakışlarından kurtulduktan sonra "Tanışmak mı istiyorlar?" diye sordum nihayet. "Niye?" Bir insan niçin benimle tanışmak ister aklım almıyordu doğrusu.

Rahat bir tavırla omuz silkti. "Merak ediyorlar. Sevgilimi." Akıl almaz bir rahatlık içindeymiş gibi görünüyordu fakat onu yavaş yavaş tanımaya başladığımdan olsa gerek gerçekte böyle olmadığını biliyordum. Evet, yüz ifadesi hiçbir açık vermiyordu fakat titrettiği dizi, ara sıra anlamsızca bacaklarına sürttüğü elleri ve beklenmedik anlarda duruşunu dikleştirmesi gibi şeyler onun da bu durumdan bir nebze olsun rahatsızlık duyduğunu gösteriyordu. Ya da ben sinirlerimin iflas etmemesi için böyle olduğuna inanmak istiyordum.

"Tanışacak mıyım peki?"

Usul usul başını salladı. "Yani seni zorlayamam tabi ama tanışman iyi olur. Sonuçta hikâyenin tamamını bilmedikleri için gerçekten bir sevgilim olduğunu düşünüyorlar."

"Anladım."

Aramıza gergin bir sessizlik oturdu. Bütün dikkatimi yemeğime vermeye çalışırken içimde yükselen paniği bastırmak adına derin nefesler alıyordum. Fakat bu oyunun böylesine dallanıp budaklanmış ol-

nası kalbimi sıkıştırıyordu. Ne yapacağımı hiç bilmiyordum. Bu saatten sonra geri adım atamayacağımın farkındaydım ama ne kadar ileri gidebileceğimi de kestiremiyordum. Adam beni ailesiyle tanıştırmak istiyor yahu! Hepi topu kaç gündür sevgiliyiz? Gerçek sevgilisi olsaydım heyecandan bayılmıştım, sırf sahte sevgiliyim diye panik yapmamam beklenmemeli! Sonuçta insanların yüzlerine karşı oğullarına aşıkmış gibi davranacaktım. Keşke tiyatro bölümünde okusaymışım diye düşündüm. O zaman kariyer yapma şansım daha yüksek olurmuş.

Çaresizce iç geçirdikten sonra bakışlarımı Arın'a çevirip tereddüt dolu bir sesle sordum. "Annen ve baban nasıl insanlar?"

Ağzındaki lokmayı çiğnerken hafifçe omuz silkti.

"Normal."

"Nasıl normal?"

"Seninkiler gibi. Diğer herkesinkiler gibi."

Arın'ın annemle babamın normal olduğunu düşünmesine istemsizce sinirlendim. "Ben seni annemle tanışmaya götürsem aşırı ilgiye maruz kalıp ölürsün, sana elleriyle lahana sarması, Laz böreği falan yedirip, horon tepmeyi öğretmeye çalışır muhtemelen. Kültür şoku geçirdiğin için seni hastaneye kaldırmak zorunda kalırız."

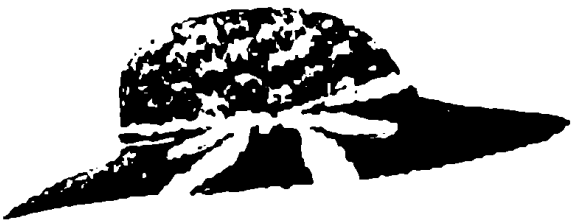
Gülmekle hıhlamak arası bir ses çıkarırken kafasını ağır ağır iki yana salladı. "Pekâlâ, benim annem böyle şeyler yapmaz."

"Nasıl şeyler yapar peki?"

Bir an için soruma cevap verecekmiş gibi durakladı, hemen ardındansa hiçbir şey söylemeden ayağa kalktı. "Bilmiyorum," dedi sanki onu çok bunaltmı-

şım gibi. "Tanışınca öğrenirsin. Şimdi eğer yemeğini bitirdiysen kalkabilir miyiz? Ofiste bir dünya dosya beni bekliyor."

Ona itiraz etmenin bir fayda sağlamayacağını bildiğimden homurdanarak yerimden kalkıp çantamı aldım. Ve tıpkı bu sabahki gibi onu beklemeden hızlı adımlarla yürümeye başladım. *Uyuz adam! Umarım ölesiye, onun cinayet davasında, ben zanlı koltuğunda otururken mahkemede tanışmayız!*

10.

Bölüm

Arın'ın patlattığı bombanın üzerinden iki gün geçti. Bu iki gün zarfında Arıkan ailesiyle tanışmaktan sıyrılabilmek için milyarlarca yol düşündüm; ya ben onları zaten tanıyorum hiç aksiyona gerek yok! Kurtarılması gereken fok balıkları için acilen deniz aşırı seyahat etmem gerekiyor Arın, belki başka sefere! Fakat düşündüklerimin hiçbiri Arın'ı fikrinden caydırmadı. Ne söylediysem alaycı bir göz devirme veya anlamsız bakışlarla bertaraf edildim. Cuma akşamına, yani bu akşama, hep beraber yenecek bir yemek ayarlandı. Arıkanların malikânesine gidecektik. Arın orada olacaktı elbette ama beni asıl telaşlandıran Akın'ın da orada olacak olmasıydı. Yahu iki kardeşle de saçma sapan anlaşmalar yapıp saçma sapan oyunlar oynuyordum, yüzlerine nasıl bakacak-

Bir an Arın'a her şeyi anlatıp arkama bile bakmadan buralardan kaçıp gitmeyi düşündüm ama

A) Kaçıp gidebileceğim bir yer yok.

B) Kaçıp gitmeye yetecek kadar param yok.

C) Nisan'ı bırakıp nereye gidebilirim?

D) Kaçmak bir çözüm değil.

Yeniden kalkıp bir kere daha aynanın önüne geçtim ve kıyafetimi kontrol ettim. Bileklerime kadar inen dar parça lacivert kumaş pantolonumun üzerine kayık yaka beyaz bir bluz giymiştim. Açıkçası gayet şık görünüyordum. Taktığım mor küpeler, gümüş saat ve taba rengi topuklu ayakkabılarımla Arın Arıkan'ın sevgilisi gibi görünüyordum. Gerçi görünmesem bile elimden bu kadarı geliyordu ne yapayım? Hem çok mu meraklıyım Arın Bey'in sevgilisi olmaya?

Evet çok meraklıyım

Aynanın karşısında kendi kendime, akşam sergilemek üzere en çekici bakışımı bulmaya çalışırken duyduğum zil sesiyle yerimden sıçradım. İşgüzar kardeşim Nisan benden önce davranıp koşarak kapıyı açtı ve suratında koca bir sırıtışla Arın'a hoş geldin dedi. Tavşanlı pijamaları ve bigudili saçlarıyla ne kadar komik göründüğünün farkında değildi. Arın'ın, ona bu halinin farkına varmasını sağlayacak iğneli laflar etmesini bekledim ukala bir tebessümle ama beyimiz en çekici tebessümlerinden birini kardeşime hediye edip ayakkabılarını çıkararak içeri geçmeyi, bu sırada da Nisan'ın halini hatırını sormayı tercih etti.

Canım senin bütün huysuzluğun bana mı?

Yüzümdeki gülümseme verini somurtan bir ifadeye bırakırken küçük bir öksürükle boğazımı

leverek orada olduğumu fark ettirdim. Atkuyruğu yaptığım saçımı elimle şöyle bir düzeltirken Arın'a doğru ilerledim.

"Hoş geldın. Nasıl olmuşum? Sence bu kıyafet çok mu basit? Aslında kırmızı bir elbise giyecektim ama Nisan çok iddialı olduğunu söyledi. Ben de bir tanışma yemeği için fazla abartmaya gerek yok dedim. Yine de çok sade olduğumu düşünüyorsan gidip üzerimi değiştirebilirim. Siyah bir elbisem daha var ama siyah biraz boğucu olmaz mı sence de? Aslında yeni bir elbise sipariş etmiştim internetten. Yeşil. Ama henüz gelmedi. Gelseydi onu giyecektim ve onun çok uygun olacağına emin-"

"Hoş buldum Mayıs," diyerek tatlı bir sesle lafımı boldu Arın. İyi ki boldü çünkü ben de bu sayede nefes almam gerektiğini fark ettim. "Gayet şık olmuşsun" dedi onaylayan bir sesle. Suratında kalbimin atış hızını iki katına çıkaran güzel bir gülümseme vardı. "Eğer hazırsan çıkalım mı? Geç kalmayalım."

Usul usul kafamı sallarken Arın'ı süzdüm göz ucuyla. Sabah giydiği siyah takım elbisesini değiştirmişti. Onun içinde muhteşem göründüğünü kabul ediyorum ama şu anki kot pantolonu, kollarını katladığı gömleği, hafiften dağılmış kumral saçları ve kemik çerçeveli gözlüğüyle de katalog mankeni gibi gönünüyordu naylon sevgilim. İç çekmemek için dudaklarımı ısırarak koltuğun üzerindeki çantamı aldım. "Çıkabiliriz," dedim düz bir sesle. Hemen ardından bakışlarım Nisan'ı buldu.

"Makyaj malzemelerimi kullanmak yasak! Hele kremlerime elini sürersen eve döndüğümde hepsini sana yediririm. Dolaptaki dondurmanın yarısından

tazlasını vermeyeceksin, çilekten de bitirme. Eve döndüğümde her yeri abur cubur paketine boğulmuş olarak görürsem seni Trabzon'a kadar kovalarım. Ayrıca kapıyı da benden başka kimseye açma. Anlaştık mı ablacığım?"

Nisan uyuz bir ifadeyle gözlerime bakarken ben de ona anaç bir tebessümle baktım, ardından kapıya yöneldim. Tam bu sırada fark ettiğim bir ayrıntı gözlerimi şüpheyle kısmama sebep oldu. Arın, Nisan'a göz mü kırptı? Duraklayıp Sherlock Holmes bakışlarımı kardeşimle çakma sevgilim arasında dolaştırdım. İkisi de düz bir ifadeyle bana bakınca tekrar yüzümü asıp ilerlemeye devam ettim.

Arabaya bindiğimizde damarlarımda kan yerine adeta gerginlik akıyordu. İleri atılıp direksiyonu Arın'dan kurtarmak ve ikimizi uzak diyarlara, mutlu olacağımız topraklara götürmek istiyordum ama Arın'ın bu fikre pek sıcak bakacağını düşünmediğim için cesaret edemedim. Bari konuşayım, gerginliğimi az da olsa üzerimden atayım diye düşünerek bir sohbet başlatmayı denedim.

"Ee...Fener'in maçını izledin mi?" *Fener'in maçı mı ?* Bir hipopotam matematikten ne kadar anlarsa bir Mayıs Ekiz de futboldan o kadar anlardı. Fakat hipopotamlar akıllı yaratıklar olduklarından anlamadıkları işlere girişmezlerken Mayıs Ekiz'ler saçmalıkta sınır tanımadıkları için durduk yere futboldan bahsetmeyi deneyebilirlerdi.

"Hangi maçını?" diye sorarken kaşlarını çattı Arın.

Dudaklarımı büzdüm. "Hangi maçını olacak canım en son maçını."

Bir anlığına gözlerini yoldan ayırıp tuhaf bir bakışla bana döndü. "Hayır, izlemedim."

"Ben de!" dedim sanki milyonda bir bulunan ortak noktalarımızdan birini keşfetmiş gibi heyecanla.

"Mayıs, sen iyi misin?" Ann'ın sesi endişeli çıkıyordu.

Omuzlarımı yenilgiyle düşürürken ağlamaklı bir sesle "Hayır," dedim. "Çok gerginim Ann. Nasıl davranacağımı hiç bilmiyorum."

"Futboldan bahsetme mesela."

Duyduğum muazzam tavsiyeyle sinirlerim iyice gerildi. Yüzümü cama çevirip dudaklarımı görmesini engelledim. Fısıltıyla söylendim.

"Futbildin bihsitmi misili."

İçime hoş kıpırtılar salan gülüşüyle birlikte "Evet," dedi. "Bu şekilde konuşarak ailemin kalbini fethedebilirsin." *Nasıl duydu ki?*

Kaşlarımı çatıp dil çıkardım. Sonra da huysuz bir sesle devam ettim. "Sen neden bu kadar rahatsın? Yanlış bir şey yaparsam ikimiz de rezil olacağız sonuçta."

"Seninle ilk karşılaştığım gün rezil olmadıysam kolay kolay rezil olmam, anlıyor musun?"

Duraklayıp güvenmiş bir şekilde Ann'a baktım ama o bunu tınlamadı. Ben de hem konuyu değiştirmek hem de bir şeyler öğrenebilmek umuduyla "Sahi," dedim. "Bu kadar rezil olmamayı nasıl başarıyorsun Ann? Yani hayatımda senin kadar rezil olmayan başka bir insan daha görmedim. Eğer bu filmde ya da bir romanda olsaydık mutlaka büyük bir sır saklıyor olurdun. Çünkü bu kadar hatasız görünmen rahatsız edici."

Cümlesinin güzel tınıları arabayı doldurdu. Kalbimin verimden fırlamaması için derin bir nefes aldım. "Bir filmde ya da bir romanda değiliz," dedi. "Yine de senden rahatsız edici tanımını biraz açman rica edebilir miyim? Tam olarak neden rahatsız oluyorsun?"

Neden rahatsız olacağım Arın Arıkan? Kalbim genç yaşında senin yakışıklılığının verdiği heyecan sebebiyle kızdan kıza koşuyor. Bazen yüreğimin öyle hızlı çarpmasına şahit oluyorum ki kaburgalarım ağrıyor. Ses tonuna kulak dayanamıyor, sözlerin mideme kramplar salıyor. Senin yüzünden bütün iç organlarım iflas edecek be adam!

Aklımdan geçen bu düşüncelerin hiçbirini Arın'a söyleyemeyecek olduğumdan dudaklarımı büzüp bir müddet düşündüm. "Yani," dedim. "Şöyle ki sonuçta sen de bir insansın Arın. Biliyorum türümüzün aşağılık örnekleri yüzünden sana insan denmesi moralini bozuyor ama ne yazık ki öylesin. Ve hiçbir insan mükemmel olmadığı gibi sen de değilsin. Bütün bu kusursuzluk, hayatının tümüne sinmiş bu fevkaladelik insana güven vermiyor. Anlatabiliyor muyum?"

Hafifçe gülümsediğini gördüm. Ama her zamanki ukala gülüşlerinden ziyade, dingin bir gülümsemeydi bu. Ardından ağır ağır başını salladı ama bana herhangi bir cevap vermedi. Haklı ya da haksız olduğumu söylemedi. Herhangi bir yorum yapmadı. Hatta yolun geri kalanında doğru dürüst konuşmadı bile.

Eve yaklaştıkça ben de unutmaya başlamıştım konuştuklarımızı ve yakamı bırakmayan heyecanım yine boğazıma dolanmaya başlamıştı. Arabadan inerken düşüp bayılacağımı sandım ama bünyem, ruhum kadar zayıf olmadığından ayakta durmayı

başarabildim. Bahçeden geçip kapıya doğru ilerlerken bir can simidine tutunur gibi iki elimle Arın'ın koluna sarıldım.

"Rezil olacağım, rezil olacağım. Arın lütfen beni şen götür. Ben tanışmak istemiyorum. Lütfen."

Arın tek elini, onun kolu üzerindeki ellerimin üstüne koydu. "Sakin ol," dedi tatlı bir fısıltıyla. Bu sırada ellerimi okşayan başparmağı kalbimin tam manasıyla durmasına sebep olacaktı birazdan. "Rezil falan olmayacaksın. Sıradan bir yemek olacak. Heyecanlanmana gerek yok."

Elinin teması ve gözlerindeki yumuşak bakış kalbimi resmen ikiye katladı. Öyle ki biraz önceki endişelerim tamamen silinip gitti zihnimden. Arın'dan, tatlı dokunuşundan ve içime işleyen mavi bakışlarından ötesini düşünemiyordum artık. Hele dudağının sağa doğru hafifçe kıvrılmasıyla beliren o küçük gülüşü yok mu; kalbim bir mum gibi eriyip ciğerime damladı. Kollarımı onun boynuna dolayıp hayatımın şen kalanını kokusunu içime çekerek geçirmek istiyordum. Bir yandan da gözlerini gözlerimden hiç ayırmamak istiyordum. Aramızdaki bu tuhaf, adı konulmayan çekimi kaybetmek istemiyordum.

Fakat pat diye açılan kapı her şeyi bir bıçak gibi kesiverdi. Kenetlenmiş bakışlarımız ayrıldı. Arın elini elimden çekti ve büyüttüğü, başka bir renge boyadığı tebessümüyle kapıyı açan kadına dönüp küçük bir baş selamı verdi. Ben ise sudan çıkar çıkmaz uzgaraya atılmış bir balığın şaşkınlığıyla kalıverdim. Kendime gelmeye fırsat bulamadan da Arın tarafından içeri sürüklendim.

Salona girdiğimizde ellili yaşların ortasında olmasını beklediğim ama otuzlarındaymış gibi görünen zarif bir kadınla ve saçları kırlaşmış, güleç yüzlü bir adamla göz göze geldim. Arın'ın annesi ve babası olduğunu anlamam için dâhi olmama gerek yoktu değil mi?

Kadın hafifçe gülümseyip "Merhaba," dedi. Hemen ardından elini uzattı. "Hoş geldin Mayıscığım. Ben Arzu. Arın'ın annesiyim."

"Me-Merhaba Arzu Hanım, çok memnun oldum." Kekelediğim için yerin dibine girmek istesem de buna fırsat bulamadım.

"Hoş geldin Mayıs," dedi Arın'ın babası. "Ben de Arın'ın babası, Fatih."

"Hoş bulduk efendim, çok memnun oldum." Tanışma faslından sonra ikili koltuğa Arın'la yan yana oturduk ve hal hatır sormakla başlayan kolay bir sohbet başladı. Bir yandan Arzu Hanım'ın sorularına cevap verirken diğer yandan karşımdaki çifti inceliyordum. Öncelikle Arın kesinlikle annesine benziyordu fakat mavi gözlerini babasından almıştı. Babasının yakışıklı bir adam olduğunu inkâr edemem ama annesi güzellikte dünya kriterlerini aşmış vaziyetteydi. Uzun kumral saçlar, kalp şeklinde muazzam bir yüz, iri kahverengi bakışlar... Gerçekten, iki çocuk doğurup eşek kadar adam etmiş bir kadının bu kadar genç ve güzel görünüyor olması nasıl mümkün olabilmişti merak ettim doğrusu.

Eşek kadar iki çocuk demişken, Akın neredeydi acaba?

Bunu kimseye soramayacağımı fark ettim. Onun burada olmayışının daha iyi olduğunu düşünüyordum. Ve bir nebze olsun rahatladım.

Fakat ne yazık ki bu rahatlığım uzun sürmedi. Çünkü tam kalkıp yemek masasına geçeceğimiz sırada Akın Arıkan kapıdan içeri giriverdi.

"Geç kaldım, özür dilerim. Biraz trafik vardı da."

Ben küçük ve gergin bir tebessümle onu karşılarken Arın, "Yoktu," dedi.

Akın gözlerini devirdi. *Bu hareket Arıkan ailesinin patentli hareketi falan mı?*

"Ah, Mayıs da buradaymış!" dedi Akın koca bir sırıtışla. "Hoş geldin Mayıs, nasılsın? Aile gündemimize bir bomba gibi düştüğünü biliyor musun? Elbette biliyorsun, abim mutlaka bahsetmiştir."

Akın'ın sözleri karşısında şaşkın şaşkın gözlerimi kırpıştırdım. Hayır, Arın, tabi ki böyle bir şeyden bahsetmedi. Yoksa bahsetti de ben mi unuttum? Ay yok canım, o kadar da balık hafızalı değilim.

Öyle miyim?

Kuşkulu bakışlarımı Arın'a çevirdiğimde o içimi rahatlatırcasına gülümseyip "Akın, saçmalıyor," dedi. "Hep saçmalar."

Akın, sırıtarak bana göz kırptı ardından masadaki yerine geçti. Biz de yerlerimize oturduk. Servisler yapılırken gerginliğimi azaltmak adına derin nefesler alıp göz ucuyla Arıkan kardeşlere bakıyordum.

Arın her zamanki gibi rahat görünüyordu. Fakat kaşları hafifçe çatılmış ve arada sırada Akın'a birkaç ölümcül bakış fırlatıyordu. Akın ise hiç kimseyi umursamayarak önündeki salatayı karıştırıyordu. Gerçekten bu ikisi biraz tuhaflardı.

Arzu Hanım, oğullarına onaylamaz bir bakış attıktan sonra bana dönüp gülen bir yüzle konuşmaya başladı. Biraz Arın'a benziyordu bana. *Sanki çok yerek tanış yaptı. Evet, Arzu Hanımcığım, tabi ki oğlunuzun ne kadar başarılı olduğunu biliyorum. Çok da sevilen bir insan bunu yaparak için bir emek gerek, eminim okulunu da birincilikle bitirmiştir, anlıyorsun Arzu Hanımcığım.*

Biricik oğlunu övme seansını bitirdikten sonra seveçen bir tebessümle "Sonunda kendine birini bulduğu için çok mutluyuz," dedi. "Çok tatlı bir kızsın Mavis. Arın'la çok yakışıyorsunuz birbirinize."

Yemin et? Gerçekten mi? Biz mi yakışıyoruz? Mayıs derken benden bahsettiğine emin misin?

"Teşekkür ederim," derken utangaç bir tebessümle ona baktım. İçimde ayıcıklar dans ediyordu. Çünkü yeryüzünde bir insan benim Arın'a yakıştığımı düşünüyordu. Yani benden başka bir insan.

"Eee," dedi sonra hevesle. "Anlatın bakalım nasıl tanıştınız?"

Ben cevap vermek için ağzımı açmadan "İş görüşmesinde," diye cevapladı Arın.

"Evet," dedim. "İş görüşmesi için gelmiştim. Bir yemek teklifi aldım."

Arzu Hanım, "Çok tatlı," derken iç çekerek hülyalı bakışlarını bizim üzerimizde dolaştırdı.

"E peki şu erkekler tuvaletinde ne işiniz vardı?"

Bu soru tahmin edebileceğim üzere Akın'dan gelmişti. Sorunun, Arın'ın suratındaki sert ifadeye çarpıp dağılmasını bekledim fakat Akın'ın umursamazlığı o kadar gelişmiş ki abisinin bakışlarından zerre kadar etkilenmedi.

"Akın!" diye ikaz etti Fatih Bey. Onun da bakışları en az Arın'ın bakışları kadar sertti. Fakat Akın üzerine de kurşun geçirmez bir camın ardındaymış gibi sırıtıp omuz silkti.

"Ne yapayım? Merak ediyorum."

"Mayıs lavaboları karıştırmıştı," dedi Arın, buz gibi bir sesle. İrkildim. "Erkekler tuvaletine girmişti yanlışlıkla."

Emin misin canım? Mayıs mı karıştırmıştı? Ah, tabi ki Mayıs karıştırmıştı! Muhteşem Arın Arıkan'ın karıştırdığına kim inanır!

"Evet, öyle olmuştu," derken bakışlarımı etraftaki bütün Arıkan'ların üzerinden çekip tabağımdaki çorbaya odakladım. Çok güzel görünüyor ama iştah mı kaldı?

Arın'ın açıklamasından sonra konu dağıldı ve başka şeylerden bahsedilmeye başlandı ama ben muhabbete pek fazla dâhil olmuyordum çünkü utançtan ölmekle meşguldüm. Müstakbel kayınvalidem ve kayınpederimin gözünde tuvalet tabelalarını karıştıran ahmağın biri olmak bir kenara, Arın'ın bunu yapabilecek biri olduğuma yürekten inanmış olması bir kenara. Açıkçası beni hangisi daha çok yaralıyor karar verememekteyim.

Pekâlâ, tamam. Arın'ın böyle düşünmesi bir nebze daha fazla yaralıyordu. Nedenini bilmiyorum ama kalbimden vurulmuş gibi hissettim. Yani bebek kahkahalarıyla çalan bir cep telefonunu yanlışlıkla Arın'ın ayaklarının dibine fırlatmış olabilirdim ya da bir pencereden kucağına düşmüş olabilirdim ama yine de Arın'ın beni sakar ve beceriksiz birisi olarak görmesine üzülüyordum. Ailesinin yanında tuvalet

tabelalarını karıştırdığım gibi olabilirliği çok yüksek bir yalan söylemeseydi mesela. *Biraz da iyi yanlarını sorsan?*

Hangi iyi yanlarım mı? Mesela eğlenceliyim. Sonra pek göstermesem de epey zekiyim. Anlayışlıyım da. Bunu küçümsememeli. Bu devirde anlayışlı insan bulmak zor! Sevgi doluyum mesela. Etrafa pozitif enerji yayıyorum. Ve azimliyim. Bütün bunlar yabana atılacak nitelikler mi? Tabi ki değil. Sakar ve beceriksiz olmaktan çok fazlasıyım ben.

Bu düşüncelerle biraz olsun kendi içime su serptim. Ve lavaboya gideceğimi belirtip sandalyemden kalktım. Heyecanlanınca sürekli çişim gelirdi. Tabi bunu onlara söylemedim.

Yerimden kalktığımda arkamda, elinde sürahiyle duran hizmetçiyi fark edemedim. Arzu Hanım'dan lavabonun yerini öğrenirken geriye doğru attığım bir adımla çarpıştık. Sırtıma boşalan buz gibi suyla istemsiz bir çığlık attım. Aynı anda başımdan aşağı da kaynar sular dökuldu ama bu yalnızca mecazi anlamda. Durumu toparlamak için bir şeyler geveleyerken ayağa kalkmış olan Ann'a elimle oturmasını işaret ettim, bana yaklaştığında ise buna gerek olmadığını söyleyerek geriye doğru bir adım daha attım.

Yanlış karar!

Islak yere basar basmaz ayağım kaydı ve kendimi kıç üstü yerde buldum.

Merhabalar, Mayıs Ekiz'le bir Nasıl Rezil Olunur 101 dersine daha hoş geldiniz. Yerin dibine girmeye hazır mısınız? Çünkü size asla daha azını vaat etmiyorum.

Bütün Arıkan'lar telaşla başıma toplanırken ağlamamak için kendimi zor tutuyordum ve gözlerimi

Arın'dan koşe bucak kaçırıyordum. Çünkü bana bakışlarındaki o alaycı ifadeyi görürsem masadan kaptığım bıçakla harakiri yapıp bağırsaklarımı salonun ortasına döküverecektim. Arın ve Arzu Hanım, beni kollarımdan tutup kaldırdılar. Defalarca iyi olup olmadığımı sordular, ben de sürekli "İyiyim, bir şeyim yok, küçük bir kaza," diye saçma sapan şeyler mırıldanıp durdum.

"Sırılsıklam oldun," dedi Arzu Hanım.

Üşüdü misin? Hiç farkında değilim. "Önemi yok," diye mırıldandım. "Kurur şimdi. Hava da sıcak zaten."

"Saçmalama. Olur mu öyle şey! Arın, sen Mayıs'ı senin odana çıkar, ben de kuru kıyafetler getireyim de üzerini değişsin."

İtiraz etmeye fırsat bulamadan Arın tarafından sürüklenmeye başlandım. Hâlâ onun yüzüne bakmamakta ısrarcıydım. Sinirli mi merak ediyordum. Ayrıca popom çok acıyordu. Ağlamak istiyordum.

Arın'ın odasına girdiğimde yüzümü nihayet yerden kaldırıp şöyle bir etrafa baktım. Oldukça şık ve sade döşenmiş bir odaydı. Koyu renk mobilyalar, beyaz ve açık gri tonlarında bir halı ve kocaman bir yatak. Tek ayrıntı duvarları süsleyen siyah beyaz manzara fotoğraflarıydı. Bir de duvardaki kocaman televizyon. *Hımm sade ve erkeksi.* Ortalıkta masa, kitaplık ve gardrop olmamasına bakılırsa, bir yerlerde çalışma odası ve kıyafet odası olmalıydı. Onları da görmek istedim birden.

Arın beni omuzlarımdan tutup yatağına yönlendirdi ve kenara oturmamı sağladı. Popom ıslak olduğu için yatağı da ıslanacaktı ama, o an bunu ona söyleyemedim.

"İyi misin?" dedi endişeli bir sesle.

Endişeli? Ay Allah'ım endişeli!

Derhal bakışlarımı kaldırıp bulduğum anlık bir cesaretle onun gözlerine baktım. İlgili, mavi, sıcak bakışlarıyla karşılaşınca içimde bir şeylerin eriyip aktığını hissettim. "Hı hı," diyerek başımı sallarken gözlerim doldu. Hem popomun acısı hem de yaşanan olayın utanç verici yüzünden sınırlarım boşaldı. Daha fazla kendimi tutamayıp ağlamaya başladım.

"Mavis, ne oldu? Niçin ağlıyorsun?"

Arın omuzlarımdan tutup ondan kaçırdığım bakışlarımı görebilmek için önümde eğildi ve yüzlerimizin aynı hizaya gelmesini sağladı.

"Seni utandırdım," dedim burnumu çekerken. "Kendimi de rezil ettim."

Tatlı bir gülüş sesi doldu kulaklarıma. "Bunun için mi ağlıyorsun?" diye sordu alaycı bir sesle. "Ben de leğen kemiğini kırdın sanmıştım."

Bozulan sinirlerim sağ olsun, gergin bir kahkaha atmama sebep oldular. Arın'ın omzuna vurdum. "Dalga geçmez misin lütfen? Kız ağlıyor şu an."

Kahkahası kulaklarımda çınlarken ona vurmakta olduğum elimi tuttu. Kalbim bu gece, bu dokunuşlar yüzünden enekliye ayrılmak zorunda kalacak diye korkmaya başladım. "Buna ağladığına inanamıyorum," dedi. "Artık bu tarz şeylere alışmış olmalıydın."

"Ya Arın!" Huysuz bir çocuk gibi mızırdanırken elimi Arın'dan çekip kurtardım. "Dalga geçme. Zaten çok utanıyorum." Fakat artık ağlamıyordum. Aksine Arın'ın muzip bakışları yüzünden cilveli cilveli kıkırdayıp duruyordum. *Allah'ım, bu adam insanı yoldan çıkarır!*

"Tamam, tamam dalga geçmiyorum." Uzanıp elvle gözyaşlarımı sildi. *Ay şimdi ayağa fırlayıp 'Bu da ne böyle adam' diye bağıracağım.* "Ama sen de ağlamaya bir son ver."

Hızlı hızlı başımı sallayıp bir yandan da burnumu çekiyordum ki Arzu Hanım kapıyı çalıp içeri girdi. Inalı pırıltılarla dolu kahverengi bakışları Arın'la benim üzerimde dolaşırken gülümseyerek yanıma geldi ve elindeki kıyafetleri bana verdikten sonra bir şey söylemeden odadan çıktı.

Arın ayağa kalktı. "Kapının önünde seni bekleyeceğim. Giyin ve tekrar aşağı inelim."

O odadan çıktıktan sonra popum acısına suratımı buruşturarak ayağa kalktım ve üstümü değiştirmeye koyuldum. Kendimi hâlâ rezil olmuş hissediyordum ve utançtan ölmek üzere olduğumda büyük bir gerçekti. Fakat şu an bunlar bile üzülmeme, ağlamama yetmiyordu. Arın'ın dokunuşlarını ellerimde ve yüzümde hâlâ hissederken aptal aptal sırıtmaktan başka bir şey yapamıyordum. Öyle ki üstümü değiştirip tekrar kapıdan çıkarken aklımda ne Arzu Hanım, ne Fatih Bey ne de Akın Arıkan kalmıştı. Rezil oluşumun üzerini kırmızı kalemle çizmiş hatta karalamıştım. Ve kapının önünde beni bekleyen Arın'a minnetle gülümsedim.

11.

Bölüm

Nisan'ın attığı kahkaha üzerine önce gözlerimi devirdim. Ardından en tehditkâr ses tonumu kullanarak "O kadar da komik değildi." dedim. Fakat leş bir mizah duygusuna sahip olan kardeşim hâlâ o kadar şiddetli gülüyordu ki bir kalemle tepesinde topladığı sarı saçları serbest kalıp omuzlarına döküldü. "Nisan, gerçekten nefessiz kalıp ölmene değecek kadar komik değildi kardeşim. Hayır, elbette bu benim işime gelir fakat ben seni düşünüyorum. Daha çok gençsin, gülmeye devam etmezsen önünde sağlıklı bir şekilde geçireceğin uzun yılların olacak. Devam edersen de ya öleceksin ya da ben birkaç uzvunu vücudundan ayıracağım."

"Ay sahiden düştün mü ama Mayıs?" Yaşaran gözlerini [illegible] olsaydı o gözler acı-

ma ortak olduğu için yaşanmış olacaktı- sikerken demiş bir metot alıp kahkahasını dizginlemeye çalışa. Hem de hiç uzatmadı ha?" Bu cümleyi kurmasıyla birlikte o sarhoş kahkahalarından biri daha patladı kulağımda ve artık dayanamayarak yanımda duran yastığı alıp Nisan'ın suratına fırlattım.

"Ya terkedilmeye değerdir Nisan! Zaten hatırladıkça kötü hissediyorum kendimi. Niçin gülüp duruyorsun?"

Sesimin kırgın çıkması Nisan'a, suratına çarpan yastıktan daha fazla etki etti ve gülmemek için kendini zorlarken boğuklaşan sesiyle "Tamam, tamam kızma!" dedi. Elleriyle rüzgâr yapıp yüzünü serinletirken tüm gayretiyle ciddileşip dakikalardır sormasını beklediğim soruyu sordu. "Ee sonra ne oldu peki?"

Yüzümdeki ölgün ifade bir anda biçim değiştirdi ve kendimi şapşal şapşal gülümserken buldum. "Sonra," dedim sözcüğü şımarık bir şekilde uzatarak. "Arın beni teselli etti. Yani tamam, aslında benimle dalga geçti ama beni güldürüp teselli etmek içindi. Ayrıca gözyaşlarımı sildi."

"Ay bir de ağladın mı salak?" Nisan bir kere daha kahkahalara boğulunca yüzümdeki gülümseyiş kayboldu. Dudaklarım düz bir çizgi halini aldı ve yeryüzünün en psikopat bakışlarından biri gelip gözlerime yerleşti.

"Nisan!" diye tısladım sıktığım dişlerimin arasından. "Yemin ederim saçlarını tek tek yolup sana yedireceğim şimdi! Burada romantik bir şey anlatıyoruz değil mi?"

"Tamam, tamam," diyerek gülüşünü bastırdı bir kez daha. Ve anlatmaya devam etmemi istedi. Eh onu kıracak değildim. Madem bu kadar ısrar ediyor.

"Sırılsıklam olduğum için üzerimi değiştirdim. Sonra tekrar yemeğe indik. Bu sefer olaysız geçti. Öyle sohbet muhabbet eşliğinde yemek yedik işte. Ama ne dikkatimi çekti biliyor musun? Akın'ın Ann'la bir derdi var."

Nisan donuk bir bakışla bön bön suratıma bakıp "Sahiden mi Mayıs?" dedi. "Bunu kendi zekânla çözebildiğin için seni tebrik ediyorum. Ben de acaba neden abisinin peşine ajan takıyor diye düşünüp duruyordum."

Küçük kardeşler dünyanın en heves kırıcı, en sınır bozucu, en ağzı büzüşesice, en dili kopasıca, en gözü oyulasıca yaratıklarıdır. Bu teşhisin üstüne kafamı hatta bizzat Nisan'ı basarım. *Getirin basacağım!*

"Bak beni anlattığıma pişman etme çocuk! Çeneni kapalı tut da lafın sonunu dinle! O manada bir dert değil. Çok iyi anlaşıyorlar esasında. Epey didişiyorlar ve birbirlerini zora sokmaya bayılıyorlar ama kardeşler işte, normal bir ilişki yürütebilenini görmedim henüz."

"Nasıl bir dertmiş peki?"

Dudaklarımı büzdüm. Ve anlatmak için doğru kelimeler sanki tavanda yazıyormuş gibi yukarı doğru bakmaya başladım. "Yani şey gibi, sanki...ımm sanki küçük birer çocuklarken en sevdiği, her yere götürdüğü, hiç yanından ayırmadığı canım oyuncağını alıp hiç acımadan, sonunu düşünmeden, gözünü bile kırpmadan kırdığı ve sonra sanki bir çöpmüşçesine fırlatıp attığı için onu affedemiyormuş gibi."

Zor zahmet kurabildiğim cümlemin ardından yine Nisan'ın bön bakışlarıyla karşılaştım. Bu bakışlarıyla insanın bütün enerjisini sömürmekle kalmıyor-

du, ayrıca tam bir aptal gibi hissetmesine sebep oluyordu. Öyle boş, öyle anlamsız ama aynı zamanda da öyle anlamlı. Anlatılmıyordu. Yaşanıyordu Nisan. "Harbiden malsın," dedi bana. Bu seferde yanımda duran oyuncak ayıcığı suratına fırlattım. Bilmiyorum, belki de kafasına yediği bu darbeler sebebiyle böyle geri zekâlı olmuştur bu kız. Fakat en nihayetinde kardeşimdi, atsan atılmıyor satsan satılmıyordu.

"Senin mal!" diye cırladıktan sonra kaşlarımı çatarak konuşmaya devam ettim. "Görseydin ne demek istediğimi anlardın! Bakışlarında öyle bir içerlemişlik vardı."

Suratını buruşturdu sevgili kardeşim. "İçerlemişlik diye bir kelime bile yok."

Nihayet pes ederek omuzlarımı düşürdüm. "Ben sana niye laf anlatmaya çalışıyorum ki zaten." Son olarak kucağımda tuttuğum minderi de Nisan'a fırlattıktan sonra yerimden kalkıp mutfağa geçtim. Arkanlarla geçirdiğim yorucu akşamın ardından bir bardak soğuk su iyi gider diye buzluğu açıp donmaya bıraktığımız pet şişelerden en az buz tutmuş olanını alıp kafama diktim. Birkaç yudum içtikten sonra yaz sıcağının kavurduğu tenimi serinletmek için şişeye sarıldım.

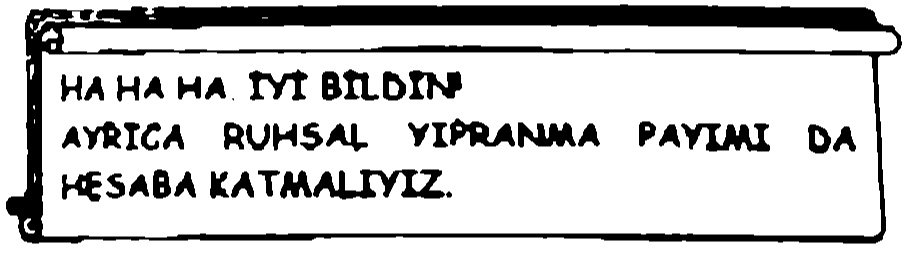
Millet kışın sevgilisine sarılıp ısınır, Mayıs Ekiz yazın su şişesine sarılıp serinler. İki resim arasındaki yedi saçmalığı bulunuz.

Tekrar geri döndüğümde telefonuma gelen mesaj sesiyle adımlarımı hızlandırdım ve son iki adım kala uçmak suretiyle yatağa atlayıp telefonu elime aldım. Mesaj Akın'dandı. Zaten ya Akın'dandır ya da operatörümden. *Ya da alışveriş sitelerinden.*

Gözlerimi devirirken -bu bu hareketin bana Arın'dan bulaştığını söylememe gerek bile yok herhalde- mesajı açtım.

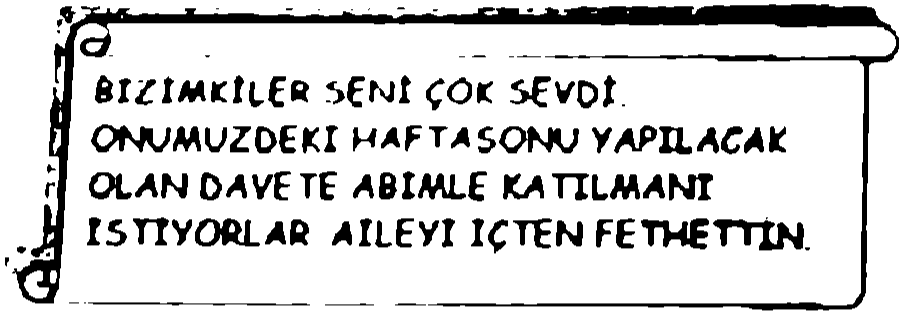
Eh fena fikir değildi. Akın söyleyene kadar aklıma gelmemişti ama şimdi şöyle bir düşününce kelle koltukta çalışıyordum bu işte!

Cevabı yazıp gönderdikten sonra sırt üstü yatarak bakışlarımı tavana diktim. Aklıma yine Arın geldi, sinirlendim. Esasında Arın aklımdan hiç çıkmıyordu. Nasıl çıkabilirdi ki? Kaşıkçı elmasından sonra bizzat kendi gözlerimle gördüğüm en mükemmel şeydi o. Sadece görüntüsüyle değil, adeta her şeyiyle bir insanın ulaşabileceği en son noktadaydı. Zeki, espirili, anlayışlı, merhametli, sabırlı, kibar...tamam, benim dışımdaki insanlara kibardı en azından. Saymakla bitmeyecek meziyetleri vardı. Fakat gözümde onu mükemmel yapan bunların hiçbirisi değildi. Onu, gözümde mükemmel yapan şey...

Hemen babaşı bir şeyin yanında gideceğimi söylemem Hiç ses çıkarmadığımda beni teselli etmesi. Ağlarken ... Beni çağırmaması. Israrla onu rezil ... Annemin kaçırdığı fırsatları affetmemesi ya da bana hakaret ...

Sıralarımda ne ara oluştuğunu hatırlamadığım şapşal tebessümüm ve dalgın iç çekişim duyduğum mesaj sesiyle dağılıverdi.

Okuduğum mesajla gözlerim öyle bir açıldı ki yuvalarından fırlayıp önüme düşmelerine engel olanın ne olduğunu merak ettim! *Ne davet? Ne katılması? Evet! Ne evet Mayıs? Nikâh kıymıyoruz ne evet? Ay pardon. Bunun yeri burası değildi.*

Ben, basit bir aile yemeğinden bile alnının akıyla çıkamamış Mayıs Ekiz, mükemmellik abidesi Arın Arıkan ile bir davete katılamazdım! Bırak birlikte katılmayı aynı davette bile bulunamazdım. Daha fazla rezil olamazsın Mayıs anlıyor musun? Kapasiten doldu, daha fazlasını kaldıramazsın!

Çıaaaaa gibi anlamsız, ne idüğü belirsiz, gırtlaktan kopup gelen bir ses çıkararak başımı yastığıma gömdüm. Sonrasında ise bizim oraların havalarından ağlama efektleri vererek devam ettim. Bu sırada ayak

sesimi duyduğum zeka abidesi kardeşim yanıma gelerek "Öldün mü kız?" diye sordu.

Bir saniye içerisinde çıkardığım bütün seslere son vererek başımı yastıktan kaldırarak dikleştim. "Evet öldüm Nisan. Senin doğduğun gün ben geri zekâlılığına tepki olarak öldüm. Şimdiyse bir hortlak olarak karşında duruyorum."

"Ne mal mal sesler çıkartıyorsun o zaman?" derken artık hareketlerime alışmış olduğunu ve yorum yapmamasını diledim.

"Arin'la bir davete katılmam bekleniyormuş," diye ağlamaklı bir sesle açıklama yaptım.

Nisan yüksek sesle bir kahkaha attı. "Dua et de o zamana kadar popomun acısı geçsin. İkinci bir darbeyi kaldıramaz."

Tekrar ağlamaklı sesler çıkarıp yastığıma gömülürken Nisan'a hakaretler yağdırdım. Hayır, bu kız niye böyle salak oldu? Küçükken koltuktan itip itip düşürdüğüm için mi? Kafasını duvara vurduğum için mi? Uyurken saçlarını kesip travma geçirmesine sebep olduğum için mi? Şimdi de ceremesini ben mi çekiyorum?

Hakaretlerle bezeli ağlama seansım telefonumun tanıdık melodisiyle bölündü. Başımı yastıktan kaldırmadan el yordamıyla telefonu bulup açtım.

"Anne," dedim ağlamaklı sesimle. "Bu Nisan benim yüzümden mi bu kadar salak oldu? Doğru söyle, gerçekleri kaldırabilirim. Koltuktan kafa üstü düşüp durduğum için mi? Yoksa suyun altında on dakika kalırsa denizkızına dönüşeceğini söylememin ardından denizden zor çıkardığımız için mi? Ay yok, baksana o zaman da salakmış ki bana inanmış. De-

mek ki doğuştan. Yani babamla senin yüzünüzden Nevra rahatladım."

Kardeşime on dakika suyun altında kalırsa denizkızı olacağını mı söylemiştin gerçekten?"

Bir dakika! Bu annemin sesi değil!

"Arın?" Başımı yastıktan öyle hızlı kaldırdım ki dengem şaştı. "Sesin miydin?" diye kekelerken ağzıma giren saçlarımı çekiştirdim tek elimle. İyi ki şu an beni göremiyordu. Yoksa muhtemelen arkasına bakmadan kaçardı. "Ben, annem sanmıştım. Bu saatte hep o arar da."

"Benim," dedi. Saçma olacak belki ama sesinden gülümsediğini hissedebiliyordum. Ve bu gülümseyişi, dudaklarındaki o minik, tatlı kıvrılışı gözümün önüne getirebiliyordum. İç çekme arzumu zar zor bastırırken Arın tekrar konuştu. "Nasıl olduğunu merak etmiştim."

Merak etmiş. Beni! Beni! Mayıs'ımı!

"İyiyim," dedim kocaman, şapşal bir sırıtışla. "Sen nasılsın?"

"İyi olduğuna sevindim," diye mırıldandı. "Ben de iyiyim. Ne yapıyorsun?"

Mutluluktan sıvı faza geçerek damlamak suretiyle yatağa dökülüyorum. "Ne yapayım, Nisan'la uğraşıyorum işte. Sen?"

Gülüşünün tatlı sesi doldu kulaklarıma. Aynı anda kalbim tekledi. "Ben de Akın'la uğraşıyordum. Ama en son IQ'su o kadar düştü ki çalışma odasına kilitleyip kaçtım."

Ne yaptığımı düşünmeden yüksek sesli bir kahkaha koyverdim, hemen ardından bunun için utandım. Ama ne yazık ki yeteneklerim arasında sakin

kalabilmek, hanımefendi olabilmek ve mantıklı tepkiler verebilmek yoktu. "Küçük kardeşler hep böyle," dedim kıkırdayarak. "Bize hayatı zorlaştırmak için beyinlerini tozlanmaya bırakıyorlar. Zira bunun için zeki olmaları gerekmiyor."

Arın tekrar güldü. Gülüşü kamımda kıpırtılara sebep oldu. Derince bir iç çekip *"BİR DAHA GÜL"* diye bağırmak istesem de kendime hâkim oldum. "Kesinlikle. Ama Akın en kötüsüdür. Üstelik onu, suyun altında on dakika kalırsa denizkızı olacağına ikna etmem imkânsız."

Saçma bir gülme sesi çıkardım. "O zaman bir gece boyunca buzdolabında uyursa kar perisinin ona penguen getireceğini söyle."

Naylon sevgilim öyle kuvvetli bir kahkaha attı ki neyse yatakta yuvarlanırken bir anda kendimi parke zemine yapışmış halde buldum. Of yine popom acıdı ama, Arın'a durumu çaktırmak istemediğim için inlememi bastırmak zorunda kaldım.

"Gerçekten bunu yapmadın değil mi Mayıs? Lütfen bana yapmadığını söyle!" Gülmeye devam ederken kimi titreten sesiyle kurduğu bu cümleler bana acımı unutturdu ve genişçe sırıtmama sebep oldu.

"Yaptım, ne yazık ki. Babamın Nisan'ı dolaptan çıkarması çok zor oldu. Sonraki hafta bademcikleri şişti şapşalın. Ameliyat olduğunda ölecek sanıp çok ağlamıştım. Bir daha onu kandırmayacağıma yemin ettim. Ama tabi bu yemine sadık kalmam sadece iki hafta falan sürdü."

Yine tatlı mı tatlı bir kahkaha sesi geldi kulağıma. Ardından kahkahanın meydana getirdiği boğuklukla

dudaklarımdan dökülen şirin kelimelerle, "Nisan için üzülüyorum," dedi.

Kaşlarımı çattım. Huysuz bir sesle "Benim için üzül asıl, onun ne kadar uyuz bir kardeş olduğunu bilmiyorsun."

"Tekâlü," dedi Arın sevimli bir sesle. "Sen öyle diyorsan."

Kaş çatışım ve dudak buzuşum bir saniye içerisinde yok olup yerini yine o şapşal sırıtışa bıraktı. "Aynen öyle," diye mırıldandım.

Arın bir kere daha güldükten sonra iç çekti ve "Şimdi kapatmam gerek," dedi kısık bir sesle. "Yarın görüşürüz."

Görüşürüz diyorsun sevgilim, bu bir vaattir.

"Görüşürüz."

"İyi geceler."

"İyi geceler."

"Rüyanda beni gör."

"Sen de beni."

Küçük flörtleşmemiz ikimizin de gülüşmesiyle noktalandı ve telefonu kapattık. Parkenin üzerinde yatıyor olduğumu kafamı geriye attığımda ancak fark edebildim fakat umursamadım. Tatlı bir uyuşukluk bütün vücudumu ele geçirdi. Tavana, sanki dünyanın en hoş manzarasını izliyormuşum gibi hülyalı hülyalı bakarken bir an önce yarın olsun istiyordum. İç çekerek kocaman gülümsedim. Yarınlarımda hep Arın olsun istiyordum.

12.

Bölüm

Gece mutluluktan o kadar geç uykuya dalabildim ki ertesi sabah zor kaldırdım kendimi yataktan. Nasıl giyindim, nasıl makyaj yaptım farkında bile değildim. Arın'ın arabasına biner binmez de gözlerim kapandı zaten. Ne yazık ki uykusuzluğa, kötü hava koşullarına ve sarışın kız kardeşlere tahammülüm sıfırdı şu hayatta. Bu yüzden Arın'a günaydın der demez arabanın koltuğunda kıvrıldım ve şirkete varana kadar kestirdim.

Arabanın durduğunu fark etmem Arın'ın bana seslenmesiyle oldu. "Mayıs. Uyan, geldik." Tatlı sesi kulaklarımdan içeri dolarken gözlerimi açmadan gülümsedim.

"Geldik mi?" dedim mayışık bir sesle.

Güldü. O her güldüğünde ben hayatımı onu güldürmeye adamak istiyordum. Çünkü bu kadar güzel

gülebilen bir insanın hiç durmadan gülmesi gerekiyordu!

"Geldik," dedi gülüşünün arasından.

Gözlerimi aralayıp onun suratına baktığımda yakışıklılığı nefesimi kesti. Mavi gözlerindeki bakış o kadar yumuşak, o kadar başkaydı ki nasıl oldu da buhar olup uçmadım aklım almıyor. Dudaklarının tatlı kıvrılışı karnıma tanıdık bir ağrının girmesine sebep oldu. Kokusu bütün arabayı kaplamıştı. Ne zaman nefes alsam sanki onu içime çekiyordum.

Allah'ım! Bu an hiç bitmesin istiyorum!

Fakat ne yazık ki mutlu anlarımızı sonsuza kadar sürdürmemizi sağlayacak bir 'uygulamamız' yoktu. Arın "Hadi inelim," dediğinde içinde bulunduğumuz mistik an dağılıp gidiverdi.

Üzerimdeki mavi yazlık elbiseyi çekiştirerek düzelttikten sonra açık bıraktığım saçlarımı elimle geriye doğru atarak arabadan indim. Fazla dağınık görünüp görünmediğimi merak ederek arabanın siyah camından şöyle bir kendime baktım. Hemen ardından memnun bir şekilde gülümsedim. *Allah, kırışmayan kumaşları korusun ve yaygınlaştırsın!*

Arın yanıma gelip elimi tuttu. Dokunuşunun sıcaklığı vücudumda bir dizi reaksiyona sebebiyet vererek kalp atış hızımı saatte yüz seksen kilometreye çıkardı. Düşüp bayılmamak için derince bir nefes almak zorunda kaldım ve titreyen bacaklarımla Arın'ın uzun adımlarına yetişmeye çalıştım.

Ofise geldiğimizde ne yazık ki elimi bıraktı. Oysa ben elimi onun eline zamkla yapıştırmaya hazırdım. Ne güzel olurdu hiç ayrılmazdık. Aklıma gelen bu fikirle salak salak sırıtırken geçip masama oturdum.

Arın da öyle yaptı ve tabi ki her zamanki gibi kafasını işlerine gömdü.

Bir süre bu zamk fikriyle zihnimi oyalayıp değişik teoriler ürettim ama eninde sonunda hayalimin sonu da geldi ve ben kendimi yelkovana bakmaktan beynim sulanmış bir halde buldum. Bir çeşit hipnoz gibi, ilerlemeyen kadranın büyüsüne istemeden kapılıverdim. İlk başlarda zihin gücümle onu ilerletmeye çalıştım ama sonunda pes ettim ve zamanın nasıl bu kadar yavaş ilerlediğini sorgularken buldum kendimi. Şimdi aynı noktaya bakmaktan gözlerim sulanmış bir halde ağlar gibi görünüyor ve aptal bir ifadeyle oturmaya devam ediyordum. Bu ofiste benim yapabileceğim hiçbir şey yoktu, kafamı masaya vurarak dağıtmaktan başka. Bu seçeneği de şu an tercih etmemekten yanaydım açıkçası.

"Mayıs..." Arın'ın hafifçe sinirli olduğunu fark ettiğim sesi kulaklarıma ulaştığında hipnozumdan kurtularak irkildim. Bakışlarım onu bulduğunda gömüldüğü işlerinin başında, elinde bir kalemle bana baktığını gördüm. "Çok fazla ses çıkarıyorsun."

"Efendim?"

Şaşkınlığım gerçek olsa da sanki onu sinirlendirmek için özel bir çaba harcıyormuşum gibi derin bir nefes aldı. "Ya parmaklarını tıkırdatıyorsun ya da topuğunu yere vuruyorsun. Sürekli ofluyorsun. Hiç olmadı boş boş duvara bakıp iç çekiyorsun!"

Tüm bu saydıklarına karşı sadece gözlerimi kırpıştırmakla yetindim zira bunların hiçbirini kasıtlı olarak yapmıyordum. Tamamen can sıkıntısının yan etkileriydi.

Ben aptal aptal bakarken Arın yüzünü buruşturdu ve konuşmadan önce elindeki kalemi hafifçe bana doğru uzattı. "Hiperaktif falan mısın?"

Bu adam benim sınırlarımı zorluyordu. Yahu daha birkaç saat önce gözlerime hülyalı hülyalı bakmıyor muydu? Şimdi neyin huysuzluğu bu? "Ne yapayım?" dedim kaşlarımı çatarken. "Canım sıkılıyor. Hiçbir şey yapmadan durmak kolay mı sanıyorsun?"

"Hiçbir şey yapmamayı bile beceremiyorsun."

Kalbim öyle gürültülü bir şekilde kırılıp parçalara ayrıldı ki Arın'ın bunu nasıl olup da duymadığına hayret ettim. "Sadece sana tahammül ettiğim için bile dünyanın en yetenekli insanı sayılırım."

"Hah!" dedi alayla. "Dünyanın en yetenekli insanı olabilmen için gerekli ve yeterli olan şart yeryüzünde kalan tek insan olmandır."

Bir an elime ne geçerse ona fırlatmak istedim. Kalemler, defterler, sandalye... Belki masa?

Söylediği şeylerin ne kadar kırıcı olduğunun farkında olmayışı kalbimi en az üç kere daha kırıyordu. Bu şekilde hassas olmayı ben seçmemiştim ama bu kelimeleri kullanmayı bizzat o seçiyordu.

Ona hakaret etmek için bir şeyler bulmaya çalıştım ama ne diyebilirdim ki? Adam gördüğüm en harika insandı! Nasıl hakaret edebilirdim? "Ya sen önüne dönüp kağıtlarınla sevişsene! Beni rahat bıraksana. Ne laf söyleyip duruyorsun? Keyfimden buradayım sanki ben. Cıcık adam."

Bağırarak başladığım cümlem fısıltıyla son bulurken Arın'ın genişçe sırıttığını fark ettim. Gerçekten beynimden dumanlar çıkmaya başlayacaktı birazdan. Kısa devre yapıp yere yığılacaktım.

Bilinçaltından çıkan kelimelere dikkat etmen gerek.

İmalı ses tonu beni utandırdığı kadar yüzüne bir yumruk atma isteğimi de perçinledi. Arın'ı, mor bir suç ve asık bir suratla şirket koridorlarında yürürken hayal edebiliyordum. Sinir kat sayım o kadar artmıştı ki bu düşünce bile beni sakinleştirmeye yetmeyince hızla sandalyemden kalkıp çantamı kaptım ve kapıya doğru hızlı adımlarla ilerlemeye başladım. Fakat kapıya varıp kendimi dışarı atamadan Arın bana yetişti ve kolumdan yakaladı.

"Nereye gidiyorsun sen?"

O malum klişe repliği haykırdım. "Cehennemin dibine." O kadar öfkeliydim ki gözlerimden çıkan ateşlerle Arın'ı pişirebilirdim. Biraz da acıktım sanırım. Malum sabah evden kahvaltı yapmadan çıkmıştım.

"Seni evine gitmekten alıkoymak istemem ama henüz mesai bitmedi." Şimdi o da bağırıyordu ve kaşları öfkeyle çatılmıştı. Suratını tutup ısırmak istedim. Ama sevgiyle değil. Öfkeyle. Bir de açlıkla. Gerçekten bir şeyler yemem lazımdı.

"Burada durup senin hakaretlerini dinlemektense -üstelik hiçbirini hak etmiyorum- cehennemi evim bellerim. Anlıyor musun?" Bu defa sesim o kadar yüksek çıktı ki şirketin çaycısının bile beni duyduğuna emindim. *Acaba bağırıp bir de çayla tost mu söylesem ki?*

"Bana bak, Laz böreği!"

Dudaklarımdan sinirli bir kahkaha koptu. "Laz böreği mi?"

Suratını buruşturdu. "Senden olsa olsa Laz böreği olur!"

Tek kaşım yukarı doğru hareketlenirken burnumu kibirle havaya kaldırdım. "Laz böreği ne kadar harika bir tatlı senin haberin var mı?"

Arın'ın kaş çatışı bir anda yok oldu ve dudakları karnıma ağrılar salacak kadar çapkın, bir o kadar da sevimli bir gülüşle kıvrıldı. "Evet, var."

"Doğru ya, kiminle konuştuğumu unutmuşum. Dünyanın en mükemmel insanı. Ben her yere gittim, her şeyi gördüm, her şeyden tattım!" Sinirle konuşurken Arın'ın suratına tükürmemiş olmayı diliyordum bir yandan. "Ama ne var biliyor musun? Kaba ve düşüncesizsin. Normalde senin gibi bir öküzle hayatta sevgili olmazdım!"

Son cümlemle birlikte tek kaşı yukarı doğru kalktı ve bakışları "Gerçekten mi?" dercesine gözlerime kenetlendi ama umursamadım.

"Nasıl oldu da herkese, özellikle sana yardım etmeye çalışan insanlara dilediğin gibi hakaret edebileceğin fikrine kapıldın bilmiyorum. O muazzam ego yüzünd - "

Cümlemi tamamlayamadım çünkü Arın tek elini bana doğru uzattı ve yanaklarımı işaret parmağıyla başparmağı arasına alıp sıkıştırdı. Dudaklarım balık dudakları gibi büzülürken sözlerim ufalanıp gitti. Şaşkınlıkla pörtleyen gözlerim, kelebek makama şeklini alan dudaklarım ve elmacık kemiklerim üzerinde toplanan yanaklarımla gerçekten balığa benzediğime emindim. *Üstelik şaşkın bir balığa. Hoş değil!*

"Ne diyorsun?" derken tereddütle kaşlarını çattı Arın. "Ne dediğini gerçekten anlamıyorum. Biraz daha net konuşur musun Mayıs?"

Düştüğüm duruma ağlayayım mı güleyim mi karar veremezken Arın'ın ellerinden kurtulmak için omzuna vurdum ama daha çok kendi elimin acımasına sebep oldum. *Odun herif, ne olacak!*

"Çok tatlı oldun sen böyle Laz böreği. Balık olsaymışsın keşke."

Bu sözler üzerine ona bir kere daha vurdum. Sadece gülümsemesi genişledi. Üstelik ben ondan kurtulmak için çırpındıkça yanaklarım acıyordu. En sonunda bu acıya dayanamayarak pes ettim ve çatık kaşlarımla Arın'a bakmaya başladım. Belki zihin gücümle onun beynini delebilirdim.

Birkaç saniye boyunca öyle bakıştık. Ben çatık kaşlı bir balığa benzerken o dudaklarında her saniye daha da büyüyen gülümseyişiyle Michelangelo'nun Davut'u gibi kusursuz görünüyordu. *Hak-sız-lık!* Bu düşünceyle daha çok kaş çattım ki biraz daha çatarsam kaşlarım ve yanaklarım birleşecek ve ortaya tarifi imkânsız bir görüntü çıkacaktı. *Bunu istemeyiz Arın Bey!*

"Sana hakaret etmiyorum ki," dedi çocuksu bir sesle. Çocuksu ama yaramaz bir çocuk. *Islak odunla kovalayacağım ben o çocuğu şimdi. Sinir şey.*

Cevap veremediğim için sinirle gözlerine baktım.

"Gerçekten," dedi başını ve yüzümdeki ellerini yana eğerek. Yanaklarım hâlâ parmaklarının arasında olduğu için otomatik olarak benim başımda eğilmiş oldu. *İyice oyuncak oldum adamın elinde.* Ne ara bu hale geldik hiçbir fikrim yoktu. "Biz tanıştığımız

günden beri böyle anlaşıyoruz seninle. Neden bu kadar alındın, inan hiç anlamadım."

Aslında haklıydı. Sonuçta bana ilk defa hakaret etmiyordu. Ama ilk tanıştığımızda aramızda hiçbir şey geçmemişti ve tanımadığım bir adamın bana hakaret etmesi umrumda değildi. Çünkü ondan bana neydi? Şimdi ise o, sıradan biri değildi. Benim gözyaşlarımı silen, beni ağlarken güldüren uyuz adamın tekiydi. O yüzden artık söyledikleri umrumdaydı ve hakaretleri ağırıma gidiyordu.

"Yine de kalbini kırdıysam özür dilerim. Sadece seni kızdırmak için söylediklerim. Ciddi değildim ve kalbini kırmak istemedim." Başını tekrar düzeltti, tabi benimkini de. "Barıştık mı?" diye sordu sevimli bir sesle.

İç çekerek başımı salladım. *Of yine yanaklarım acıyor!*

"Tamam o zaman." Suratımı serbest bırakmasını bekledim ama Balık Mayıs'ı sevdi galiba. "Böyle konuşamazken çok iyisin ya," dedi beynimi okumuş gibi. "Kalsak mı böyle?"

Ben bir an için bu söylediğinde ciddi olduğunu sanıp paniğe kapılırken Arın, dudaklarımı rahat bırakmaya karar verdi. Bir kere daha hırsla omzuna vurduktan sonra arkamı dönüp masama oturdum. Yanaklarım o kadar acıyordu ki ağlayabilirdim. Kesin kızarmışlardır!

Kızarmış deyince aklıma tavuk geldi. Kızarmış tavuk. Olsa ne güzel yenirdi şimdi.

"Yemeğe gitmeyecek miyiz?" diye sordum huysuz bir sesle.

Tekrar koltuğuna kurulurken "Yarım saate çıkarız çok az bir işim kaldı."

Aldığını cevapla memnun bir şekilde önüme döndüm. Ve bu yarım saati geçirmek için yapacak bir şeyler ararken önümde duran boş kâğıtlar ilişti gözüme. Aklıma gelen fikirle aniden sıçrattım. Kalemlikteki kalemlerden birine uzanıp kâğıdı da önüme çektim ve sıralayarak yazmaya başladım.

"Sevgili Naylon Sevgilim Arın Arıkan,

Ben bu satırları kaleme alırken sen yine masanda dosyalarınla öpüşüp koklaşıyor, beni, beni, biricik çakma sevgilin Mayıs'ı onlarla aldatıyorsun. Bense sabırla, aç bilaç, midemin isyanlarını duymazdan gelerek, umutla ve gözyaşlarıyla işini bitirmeni bekliyorum. Nisan, senin beyaz atlı prens olduğunu düşünüyor fakat hadi ama! Hangi beyaz atlı prens, prensesini aç bırakır? Ya da şapkasını arabanın camından atar? Evet, bunu hâlâ unutmadım. Zavallı şapkam!

Sana itiraf etmem gereken bir şey var. Bu mektubu yazmamdaki asıl sebep budur. Odandaki o eski vazoyu ben kırdım aşkım. Hani geçen akşam yemekte ısınınca odanda üzerimi değiştirmiştim ya. O zaman yanlışlıkla çarpıp kırdım.

Umarım beni bağışlarsın.

İmza

Laz Böreği."

(İşini bitirmeni dört gözle bekleyen, kanı gurul-dayan, sahte sevgilin)

Mektubum bittiğinde kâğıdı katladım ve çekmecemden bir zarf alarak içine koydum. Ağzını kapat-

tıktan sonra zarfı yatay bir şekilde Arın'ın masasına doğru fırlattım. Fırlattığım zarf Arın'ın koluna çarpıp masaya düşerken ben yerime yerleşip bakışlarımı bilgisayarıma çevirdim. Ve az önce yaptığım şeyi adeta inkâr ederek internette dolaşmaya başladım. Ondan işittiğim homurdanmalar sonlanana kadar da buna devam ettim.

Zarfın açıldığını ve kâğıdın içinden çıkarıldığını, duyduğum seslerden tahmin ederek göz ucuyla Arın'a baktım. Naylon sevgilim, yüzünde gittikçe büyüyen bir sırıtışla yazdığım mektubu okuyordu. Elimde olmadan ben de sırıtmaya ve tamamen ona dönerek tepkisini beklemeye başladım.

Arın okumayı bitirdikten sonra kâğıdı katlayıp tekrar zarfa koydu ve zarfı da masanın üstüne bıraktıktan sonra bana döndü. Yüzündeki tuhaf gülümseyişten cesaret alarak tatlı bir sesle "Kızdın mı?" diye sordum.

"Neye?"

Ulenn Arın.

Gözlerimi devirmemek için büyük çaba sarf ettim. "Vazoyu kırdım ya..." derken tereddütle alt dudağımı dişledim.

"Senin kırdığını zaten biliyordum."

Yok artık Sherlock Holmes!

"Nereden biliyordun?"

Sırıttı ve tek kaşı kurnazlıkla yukarı kıvrıldı. "Seni kapının önünde bekliyordum Laz böreği, vazonun kırılma sesini duyduğumda sonuca ulaşmam pek de zor olmadı."

Evvet. Mayıs bunu düşünemedi...

Utançla bakışlarımı kaçırırken sırıtmaya gayret ettim. "Mantıklı," diye mırıldandıktan sonra gözlerimi Arın'dan tamamen ayırıp bilgisayara çevirdim ve onun sırıtan yüzünü görmemek için yemek vaktine kadar öylece kaldım. Yemek zamanı geldiğindeyse Arın'dan önce çıkarak onun önünde yürüdüm. O arkamda kalıp Sena'ya bir şeyler söylerken asansöre binip onu beklemeden aşağı indim.

Fakat ondan kaçma çabalarım restorana girdiğimizde son buldu. İmalı bakışlarını yüzüme dikip nedeyse gözlerini kırpmadan bana bakarken ona daha fazla direnemedim.

"Ne var?" diye sordum yapmacıktan sinirli bir sesle. Bu sırada garson siparişlerimizi getirmek üzereydi. Biraz daha geç kalırsa Arın'ı yemek zorunda kalacaktım.

"Hayatımda tanıdığım en sakar insansın," diye cevap verdi normal bir ses tonuyla. Sanki beni yermiyor da suyun 100 derecede kaynadığını söylüyordu.

"Olabilir," dedim sinirle. Bu sefer ki sanırım gerçekti. "Her insanın başına böyle şeyler gelebilir. Herkes kayıp düşebilir ya da herkes bir vazoyu devirebilir."

Gülerek başını iki yana salladı. "Kendine haksızlık etme Mayıs. Kimse senin kadar olamaz!"

Tam ona öfkeli bir cevap vereceğim sırada garson yemeğimi getirdi ve ben, Arın da dahil bütün dünyayı unuttum. *Allah'ım yemek! Şükür kavuşturana.*

Çatalı kaşağı nasıl elime aldığımı hatırlamıyorum bile. Öyle bir hızla ve öyle bir iştahla yemeye başladım ki dışarıdan görenler muhtemelen kıtlıktan çık-

ilgimi düşünüyorlardı. Fakat umrumda değildi. Umursamıyordum ve ağzıma attığım köftemle aşk yaşamaya devam ediyordum. Açlıktan mı yoksa gün boyu sinir sistemimin laçkalaşmasından dolayı mı bilmiyorum ama kötte her zamankinden de lezzetli geldi.

"Netis!" dedim şevkle.

"Yavaş ye Laz böreği." Arın'ın beni sinirlendirmek amaçlı söylediği bu cümleye sadece boş bir bakışla karşılık verdim.

Köftemle arama giremezsin Arın. Bizimle değilsin!

Yemeğin sonlarına doğru Arın'la rollerimizi değiştirdik. Ben, karnım doyduğu için mutluydum ve sırıtmaya başlamıştım. O ise ilgimi üzerine çekemediği için huysuzlaşmış ve suratını asmıştı. Evet, yirmi sekiz yaşında olgun bir adamdan beklenen hareketlerdi bunlar.

Tekrar ofise döndüğümüzde Arın, o huysuz suratıyla masasına geçti. Birkaç saniye bilgisayarına baktıktan sonra masasının üstünde bir şey aramaya başladı. Çok önemli bir şey olmalı ki bütün masayı birbirine katıyordu.

"Bir sorun mu var?" diye sordum dayanamayarak.

"Bana yazdığın mektubu sen mi aldın masamdan?" *Ay canım! Benim mektubumu arıyormuş böyle telaşla.*

"Hayır, senden önce çıktım, ben nasıl alayım?"

"*Of*, olamaz!" derken avcunun içiyle alnına vurdu. Hızla masasındaki telefona uzanıp bir tuşa bastı ve bir saniye bekledikten sonra "Sena!" diye gürledi. "Ofisime! Çabuk!"

Umut Hanım.

Ben nefes bile almadan öylece Arın'ı izlerken Sena aceleyle odaya girdi. "Buyurun Arın Bey!" Zavallı kız, korkudan bayılacak gibiydi.

"Masamın üzerinde bir zarf vardı, isimsiz. Ne oldu ona?" Arın soruyu öyle bir tonlamayla sordu ki cevabı bildiği çok bariz.

"Be-Ben masanızın üstündeki dosyaları Ekrem Bey'e teslim ettim efendim. İstediğiniz gibi."

"Lanet olsun!" Başını ellerinin arasına aldı. "Lanet olsun! Lanet olsun!"

Onu ilk defa bu kadar sinirli görüyordum. Yanı tamam, ben de onu kızdırıyordum çoğu zaman ama bu hale gelmiyordu. Arın şu an gözlerinden ateşler saçıyor, kulaklarından dumanlar çıkartıyordu. Birazdan her yeri ateşe verip binayı başımıza yıkarsa şaşırmazdım.

"Ne oldu?" diye sordum korkarak. "Bir sorun mu var?"

Bakışlarını bana çevirdiğinde korkudan masanın altına saklanmamak için sandalyemin kollarını kavradım. "Bana yazdığın mektup," dedi dişlerinin arasından. Neredeyse tıslayarak. "Şu an Ekrem Bey'in elinde."

Ekrem Bey önemli bir şahsiyetti anladığım kadarıyla. Ama Arın neden bu kadar sinirlenmişti ki? Yanı *alt tarafı bir mektup. Geri isteyebilirdik. İsteyebilirdik, değil mi?* "Neden ondan geri istemiyorsun?"

Dünyası başına yıkılmış gibi kafasını geriye doğru attı ve gözlerini kapattı. Tek eliyle Sena'ya çıkması için işaret ettikten sonra "Ekrem Bey çok lanet bir adamdır," dedi. Sesini ilk defa bu kadar bezgin du-

yuvordum. "Ondan zarfı istersem okumadan bana asla vermez ve okuyunca da... Of Mayıs!"

Öyle bir 'Of Mayıs' dedi ki ben ne olduğunu anlamadan vucudum tepki verdi ve gözlerim doldu Ağlamamak için yutkunmak zorunda kaldım. Gerçekten of Mayıs yani! Aklına gelen her şeyi yapmak zorunda mısın sen? Akıllanmadın mı hâlâ? "Özür dilerim," diye mırıldandım üzgün bir sesle. "Yapacak bir şey yok mu?"

"Yok!" Sandalyesinde doğruldu. "Ekrem Bey beni günahı kadar sevmez ve muhtemelen yarın beni yönetim kurulu toplasında rezil rüsva edecektir!"

Bir süre dudaklarımı dişleyerek düşündükten sonra Arın'ın üzgün haline dayanamayarak yerimden kalktım ve yine pişman olacağıma emin olduğum bir fikre adım attım. Arın'ın yanına gidip elini tuttum, kalkması için onu çekiştirdim. "Kalk hadi! O zarfı geri almamız gerek!"

13.
Bölüm

"Ben neden senin aklına uyup böyle bir işe kalkıştım bilmiyorum! Sinirden karar verme yetimi kaybetmiştim. Sen de o sırada bundan faydalandın sanırım. Başka mantıklı açıklama bulamıyorum bu yaptığımıza!"

Arın söylene söylene arkamdan gelirken ben içimden kıs kıs gülüyordum. Neden mi? Arın Arkan'ı ucuz polisiye roman ya da dizilerdeki saçma karakterlere büründürdüğüm için. Açıklamak gerekirse olaylar şöyle gelişti: Arın'ı elinden tuttuğum gibi çekiştirerek ofisten çıkardım. Sena'ya Ekrem Bey'in yerini derhal öğrenmesini, bu arada biraz ağırını arayıp, dosyaların durumunu soruşturmasını ve bize mesaj atmasını söyledim. Bu sırada otoparka in-

dik ve Arın'ın o kahreli, son moda ceketinden kurtardım arabasının arka koltuğunda unutulmuş ve muhtemelen Akın'a ait olan koyu renkli, kapüşonlu bir kazağı giymesini sağladım. Bu sırada Sena, Ekrem Bey'in eve gitmekte olduğunu ve dosyaları evde inceleyeceğini öğrenerek bizi bilgilendirdi. Ekrem'i –ona bey demekten hoşlanmıyorum– tam otoparktan çıkarken yakaladık. Durur muyuz? Hemen peşinden bir taksiye atladık. Arın, onun arabasıyla gitmediğimiz için huysuzlansa da tanınma riskini göze alamayacağımızı söylediğimde bana ters ters bakarak suçtu. Taksiye ondeki arabayı takip et dediğimde mutluluktan ölecektim çünkü hayatım boyunca kurmak istediğim iki cümleden birini kurmuştum. Diğeri ne mi? Filmlerdeki esrarengiz yaşlı amcaların söylediği o efsane replik: Oraya gidenlerin hiçbiri geri dönmedi evlat...

Her neyse, konumuz bu değil. Taksiyle yaklaşık yarım saat boyunca Ekrem'i takip ettik ve sonunda indiğimizde onun bir markete girdiğini gördük. Açıkçası bu beni çok sevindirdi çünkü adam direk evine gitseydi ne halt yerdim en ufak bir fikrim yoktu. Tahmin edilebileceği üzere peşinden tıpış tıpış bir marketе girdik. Şu anda da bebek bezi reyonunun arkasına saklanmış vaziyette onu gözetliyoruz.

"Söylenip durma," dedim Arın'a. Elimdeki koca bebek bezi paketini yüzümü gizlemek için kaldırırken.

"Peki, şimdi ne yapacağız sevgili Lara Croft? Sizin dâhiyane planınız nedir?" Bunu sorarken o kadar sinirliydi ki gülesim geldi. Üzerinde o 'ben bilirim' havası veren ceketi olmadan ve hırkasının

kapüşonu burnuna kadar inmişken sinirli çok da etkili olmuyordu çünkü. Aksine sevimli gözükuyordu.

"Şimdi," dedim onun söylediklerini takmayarak. "Birimiz onun dikkatini dağıtırken diğerimiz çantasından zarfı alacak."

Derince bir iç çekti. Kendiyle savaştığını ve savaşı kaybettiğini görebiliyordum. "Pekâlâ," dedi omuzlarını yenilgiyle düşerken. "Sen dikkatini dağıt. Çünkü zaten bu işte dünya markasısın."

"Çünki zitin bi işti dinyi mirkisisin," yüzümü buruşturarak onu taklit ettikten sonra bebek bezinin arkasından kafamı uzatıp dil çıkardım. Arın kapüşonun altından bana öyle bir baktı ki ya beni öldürecek ya da sinirden oturup ağlayacak sandım. Fakat hiçbirini yapmadı. Sadece bir baş hareketiyle Ekrem'i işaret etti.

Yüzümün önünde bebek bezi paketini tutmaya devam ederken yan yan reyonlar arasında ilerlemeye başladım. Arın da belli bir mesafeden beni takip ediyordu. Paytak adımlarımın ve yüzümün önünde tuttuğum koca bez paketinin -ki bu kadar büyük yapmaya luzum var mı gerçekten? El kadar bebe ne kadar kaka yapabilir ki?- dışarıdan komik göründüğünü tahmin edebiliyordum fakat umrumda mı? Ben olmuşum rezilliğin öbür adı. Varsın bir defa da sevdiceğim için yerin dibine gireyim!

Bu düşüncelerle kendimi cesaretlendirerek Ekrem'in yanına kadar geldim. Ona doğru yaklaştıkça adımlarımı hızlandırdım ve meymenetsiz adama bilerek, isteyerek, hatta büyük bir şevkle çarparak ikimizin de yere yuvarlanmasına sebep oldum. Ben bir tarafa uçtum, o bir tarafa uçtu, çantası ise başka bir

[illegible] tarafa. Adam zaten epey yaşını başını almış, yere düşünce de iyice ağrıdığını şaşırdı, adeta dünyası kaydı. Normalde onun yaşında bir adamın düşmesine üzülür hatta yardım ederdim ama Arın, onun hakkında o kadar fena şeyler anlatmıştı ki şu an içim bir gram bile sızlamıyordu.

Tamam, bir gram sızlıyordu. Ama bu üç gün içinde uyuncu darbeyi alan popomun acısındandı muhtemelen. Emin değildim.

"Hanımefendi, onunuze baksamıza!"

Adamın sesi kulaklarımda yankılanırken yerden kalktım. Yüzümün yarısını kaplayan güneş gözlüklerimin ardına gizlediğim gözlerimle ona attığım bakışları göremiyordu. Marketin içinde güneş gözlüğü takmak da ayrı bir saçmalıktı tabi ama adamın da beni tanımaması lazımdı. Allahtan bunu daha önce akıl edip şalımla da saçlarımı örtmüştüm. Ama ortalık henüz aydınlıkken, üstelik kapalı alanda sanki körmüşüm gibi güneş gözlüğü takmakmanın mantıklı bir açı-

Bir dakika.

Sanki körmüşüm gibi?

Evet, kesinlikle dâhiyane bir fikirdi.

Derhal ellerimi saçma sapan hareketlerle boşlukta [illegible]maya, kafamı yukarı kaldırıp tavana ve manasız [illegible]lere bakışlar atmaya başladım. Sendeleyerek Ek[illegible]e doğru değil de kasıtlı olarak başka bir müşte[illegible]doğru ilerlerken, "Affedersiniz beyefendi," de[illegible] Bu sırada adamın suratını tutup ağzını burnunu [illegible]. Hatta bir ara kendini kaybedip yanaklarını [illegible]. *Kör müyüm sapık mıyım belli değil.* "Ben... [illegible]ı göremedim. Çok affedersiniz. İyi misiniz?

Bir şeyiniz yok ya?" Bunları söylerken olayla alakası olmayan müşteri beni zor zahmet kendinden uzaklaştırıp aradan sıvıştı. Ekrem de yaptığım bu aceme kor taklidime kanıp bana doğru çekingen adımlarla yaklaştı.

"Sorun değil hanımefendi," dedi mahçup bir sesle. Kıs kıs gülmemek için kendimi zor tutuyordum. *Allah'ım lütfen bu yaptıklarım için beni affet. Kötü bir niyetim yok valla, sen biliyorsun!* "İyiyim ben, sizin bir şeyiniz yok ya?"

"Değneğim," dedim ağlamaklı bir sesle. "Değneğimi kaybettim."

"Ah." Ekrem yüzünde acıklı bir ifadeyle bana yaklaşıp "Üzülmeyin," dedi. "Ben bulurum şimdi."

O sırada göz ucuyla Arın'a baktım. Cips reyonunun önüne fırlayan çantayı kendine doğru çekmiş karıştırıyordu. *Ulu orta yerde, hiç gizlenmeden. Allah şaşına Arın Arıkan, hiç mi Amerikan filmi izlemedin!*

Ekrem'i ondan uzaklaştırmak için elimle ters yönü işaret ederek "Sanırım oraya doğru fırladığını gördüm. Yani duydum! Evet, duydum. O tarafa fırlamış olmalı!" Yalanlarımın boyumu geçmesi uzun sürmüyor zira kısa boylu olmamla birlikte saatte üç yüz kilometre hızla yalan söylüyorum.

Zavallı Ekrem -bunca yalandan sonra bir zavallıyı hak etti sanırım- telaşla o tarafa doğru koşturup yere eğildi ve benim, olmayan değneğimi aramaya başladı. Öyle telaşlı bir hali vardı ki gülmemek için yanaklarımın içini ısırmak zorunda kaldım. O sağa sola bakınırken ben tekrar Arın'a döndüm. *Ay ali tarafı bir zarfı bulup alacak hâlâ çantayı karıştırıyor!* Al-

lah'tan kapuşonu yüzünü ortuyor da kim olduğu anlaşılmıyordu.

"Hadi çabuk ulan!" diye dişlerimin arasından söylendim, birkaç adım ona yaklaşıp. Kafasını kaldırıp bana ters bir bakış attıktan sonra çantaya döndü tekrar. Ben ne kadar eğleniyorsam, o da o kadar öfkeleniyordu sanırım içinde bulunduğumuz bu duruma. *Ee alışık değil yavrum. Benim gibi ajanlık alanında muhteşem deneyimler edinememiş bugüne dek. Çok görmemek lazım.*

Arın'ın bir halt bulamayacağını anlayıp çantaya el atmak için ona doğru ilerledim. Tam bu sırada arkamdan, "Hey!" diye kızgın bir ses yükseldi. Telaşla dudaklarımı ısırıp arkamı döndüm. Ekrem, kulaklarımın uğultusundan dolayı anlamadığım şeyler bağırarak bize doğru koşturmaya başlamıştı. Bu görüntüyle donup kaldım. Dizlerimin bağı çözüldü ve tam yere yığılacakken kolumu kavrayan bir elle kendime geldim. Arın beni kolumdan çekiştirerek koşmaya başladı. Ben de onunla birlikte koşmaya başladım. Arın'la ben önde, Ekrem zavallısı arkamızda koca marketin içinde deliler gibi koşturuyorduk. *Gelmek istediğim nokta bu değildi!*

Ekrem arkamızdan "Yakalayın şunları!" diye bağırsa da Allah'tan yozlaşmış insanlarımız bu yaşlı adamın isteğine kulak asmadılar. Aksine herkes önümüzden çekiliyor ve bize yol veriyordu. Bu sayede daha hızlı ilerleyebildik. *Teşekkürler ölmüş insanı duyuyular, teşekkürler duyarlılığını kaybetmiş şehir insanı!*

Arın'la bir nevi iş bölümü yapmış gibiydik. Ben arkanuza bakıp Ekrem'le aramızdaki mesafeyi ölçerken o önümüze bakıp ne tarafa gideceğimize karar

veriyordu. Sağa dönüyoruz, sola dönüyoruz derken bizi bir kapıdan içeri soktu. Karanlık ve soğuk bir yere girmemizle şaşıp kaldım. Sonra etraftaki kolilere bakarak burasının depo olduğuna karar verdim. Arın benim yaşadığım şaşkınlığın ve heyecanın onda birini bile yaşamıyormuş gibi soğukkanlılıkla ilerlemeye devam etti. *Beni de peşinde sürüklüyor tabi aşkım. Sahip-içeri erkek tutuşu.*

Depodan içeri girdiğimizde ben karanlıktan etrafı seçemezken Arın'ım şahin bakışları sayesinde olsa gerek, bizi tökezletmeden ilerletmeyi başardı. Ekrem'in de depodan içeri girdiğini adım sesleri artınca anladım. Tabi çok geçmeden "Çıkın ortaya lan!" diye de bağırmayı ihmal etmedi. *Lan mı? Çok kabasın Ekremciğim.*

Sürekli arkamıza bakıp onun bize yaklaşıp yaklaşmadığını görmeye çalışıyordum fakat karanlıktan pek bir şey belli olmuyordu. Gözbebeklerim genişleyip ışığın yokluğuna adapte olmaya çalışsa da en fazla biraz ötemdeki kolileri görebiliyordum.

Çok geçmeden Arın aniden durdu. Ben de ona çarpmak suretiyle durdum. Ne olduğunu anlamak için ona döndüğümde önümüzde bir kapı olduğunu gördüm.

Kurtulduk!

Arın derhal kapının kilidini çevirdi ve kapıyı ardına kadar açtı. Fakat beklediğimin aksine beni dışarı değil de, yan taraftaki karanlık kuytuya sürükledi. Başta buna anlam veremesem de Ekrem'in kapıya doğru koşturduğunu ve düşünmeden çıkıp gittiğini görünce neden yaptığını anlayıp sinirim. *Zeki seviyelim benim!*

Bir süre sessizce, nefes dahi almadan karanlıkta pusup bekledik. Bu sırada göz göze geldik. Her ne kadar karanlıkta olsak da Arın'ın mavi bakışları bir çift sarı gibi parlıyordu. Bir çift ateşli sarı gibi. Hatta bir çift huysuz sarı. *Ne sarısı be, bir adet huysuz herif!* İki dakika kendi içimde romantik olacaktım, her şeyi bakışlarıyla berbat etti, ahın!

"Ne bakıyorsun öyle?" diye çemkirdim fısıltıyla.

"Bizi ne hallere soktuğunun farkında mısın?" dedi, dişlerinin arasından tıslayarak.

Almmış gibi gözlerimi kaçırdım. "Sana iyilik yapan da kabahat!"

Yüzüme bakıp bir şey söyleyecek gibi oldu ama onun yerine önce ardından gülümsedi, ardından kendini tutamayıp kahkaha atmaya başladı. Öyle şiddetli ve öyle sarsılarak güluyordu ki donup kaldım. *Delirdi galiba! Heyecanlı ve tehlikeli yaşamına ayak uyduramadı yavrucak...* Bu sırada omuzlarımdan tutup beni kendine çekerek sarılması ise şaşkınlığıma tuz biber ekti. Yüzünü boynuma gömdüğünde attığı kahkahalar sanki yüreğimde yankılanıyordu. Ve asıl deli ben oldum. İçime öyle bir heyecan, öyle bir mutluluk doldu ki anı dondurmak istercesine gözlerimi kapattım. Arın güldükçe ve bana sarıldıkça yüzümdeki gülümsemeyi büyütmek dışında hiç kımıldamadım. Sanki ani bir hareket bu anı dağıtıp yok edecekmiş gibi geldi.

Meğer var ki güzel anların dağılması için ani hareketlere de kımıltılara gerek yokmuş. Güzel anlar bir anda kendiliğinden sona eriveriyorlarmış zaten. Arın'ın kahkahalarının küçük gülüşlere dönüşüp yavaş yavaş azalarak noktalanması ve beni saran

kollarının benden yavaşça uzaklaşması gibi. An dağılıp gitti ve güzel bir anı olarak belleğimde yerini aldı. Ondan kopmuş olmanın burukluğuyla yutkunsam da gülümsemeye devam ettim.

"İyi misin?" diye sordum. Sesim endişeliydi. Çünkü hâlâ delirdiğini düşünüyordum.

Sırıtarak başını salladı.

"Zarfı alabildin mi?"

Hırkasının cebinden beyaz bir kâğıt parçasını çıkarıp yüzüme doğru salladı.

Bu sefer sırıtma sırası bendeydi. "Sana yapabileceğimizi söylemiştim."

Bana doğru eğildi. Tıpkı parkta oturduğumuz günkü gibi burnunun ucunu, burnumun ucuna sürttü. Nefesimi ne ara tuttuğumdan emin değildim. Bu o kadar sevimli, o kadar Arın'a has bir hareketti ki adeta erimeye başladım. Hatta ben artık direk süblimleşiyordum. Gaz halini alıp bütün evrene dağılıyordum. Kalbim dayanmıyordu. *Anlıyor musunuz?*

"Evet," diye fısıldadı bir de bu arada. Sesini sevdiğim. "Söylemiştin Laz böreği."

Hay senin o Laz böreği diyen dillerini yiyeyim emi!

"Gördüğün gibi başardık." Cümleyi kurarken sesinin titremesi kendimi aptal gibi hissetmeme sebep oldu.

"Evet, bir aferini hak ettin."

Bu sözleri üzerine gözlerimi devirdim. "Çocuk muyum ben Arın?"

Sırıtarak kafasını salladı. Eşek herif.

"Değilim," dedim huysuz bir sesle ve kollarımı göğsümde birleştirip suratımı astım.

Bu seferki sesli bir şekilde güldü ve bu sabah ofiste yaptığı gibi yanaklarımı parmaklarının arasına alıp sıkıştırmaya başladı. *Hoş geldin balık Mayıs!* Sinirle kaşlarımı çatıp eline vurdum. Ama tabi ki elini çekmedi.

"Çok konuşuyorsun, ne yapayım?" dedi sanki bu bir mazeretmişçesine. "Seni ancak böyle susturabiliyorum."

Filmlerde ya da romanlarda yakışıklı erkekler sevdiceklerini öperek falan susturmuyorlar mıydı? Benim öküz, aynı zamanda naylon sevgilim ise balık surat yaparak susturuyordu. *Romantik erkek duruşu.*

Benim ondan aşağı kalır yanım var mı? Ben de uzanıp aynı şekilde onun yanaklarını sıkmaya başladım. Hoş geldin balık Arın! Allah'ım! O kadar komik oldu ki yapabilsem dakikalarca kahkaha atabilirdim ama yanaklarım Arın tarafından zapturapt altında olduğu için ancak burumdan homurdanmaya benzeyen sesler çıkarabildim.

Bir restoranın erkekler tuvaletinde tanışmış bir çift olarak şu an bir marketin karanlık ve soğuk deposunda karşılıklı balık suratlar halinde duruyor oluşumuzu elbette yadırgamıyoruz, saçmalamayın!

Birkaç saniye öylece durup birbirimizi izledikten sonra telepatik bir anlaşma yapmış gibi aynı anda yanaklarımızı serbest bıraktık. Adeta ruh ikiziyiz. Ya da ruh öküzüyüz. Ruh ayısı bile olabiliriz. Ama aynı ruha ortak olduğumuz sürece bunu sorun edeceğimi sanmıyorum.

"Yemeğe gidelim mi?" diye sordu Arın tek düze bir sesle.

Usul usul kafamı salladım. "Lahmacun yiyelim mi peki?"

Rahat bir tavırla omuz silkerek tek eliyle elimi kavradı. "Fark etmez, yiyebiliriz."

Ahenk adımlarla karanlık depodan hâlâ aydınlık dan sokağa çıktık. "Benim bildiğim güzel bir yer var," dedim ve ona Nisan'la hep gittiğimiz lahmacuncuyu tarif etmeye başladım.

Ben konuşup, Arın dinlerken sanki sıradan bir gün geçirmiş iki sevgili gibi sakin ve normaldik. İkimiz de başımızdan geçen küçük çaplı macerayı ve hatta biraz önce marketin deposundaki saçma anları hafızamızın derinliklerine itmiş gibi sıradan muhabbetlere gömülerek, caddede el ele ilerledik.

Birlikte geçirdiğimiz en sıra dışı günü, en sıradan çift gibi noktaladık. İkimizin de itirazı yoktu çünkü buna ihtiyacımız olduğunu içten içe biliyorduk.

14.

Bölüm

"Hayır!" diye itiraz ettim bir kere daha. "Lütfen ısrar etme. Bunu kabul edemem!"

'Geri Dönen Mektup' adını verdiğimiz çok gizli operasyonumuzdan sonra yediğimiz yemek ilginç bir şekilde olaysız geçti. Arın, beni eve bıraktıktan sonra başımızdan geçenleri Nisan'a anlattım. Bir süre onun zekâ seviyesi düşük esprilerine katlanmak zorunda kaldım. Yatağıma uzandığımda, Arın'ın bana sarıldığı, burnunu burnuma sürttüğü anları düşünüp durmaktan yine zar zor uykuya dalabildim. Ve tabi ki sabah geç kalıyordum.

Şirkete geldiğimizde Arın'ın bir karın ağrısı olduğu, onca [illegible] bana bakıp durma-

aşkı asla sekteye uğratmayacağını biliyordum artık. Fakat bütün sorularıma rağmen kafasına bu kadar taktığı şeyin ne olduğunu öğle yemeğine kadar bana söylemedi.

Öğle yemeğine çıktığımızda artık benden kaçacak yeri kalmamıştı ve tehditkâr bakışlarıma daha fazla dayanamadı. Derince bir nefes alıp bana birlikte katılmamız gereken bir davetten bahsederken sut dökmüş bir kedi gibiydi. Ben de korktuğu her zamanki gibi başına gelmiş olan Mayıs Ekiz'dim.

Akın bu durumu daha önce bana mesajla bildirdiği için çığlıklar atarak masanın altına saklanmadım, fakat derhal, "Hayır," dedim. Hâlâ da demekteyim. Arın da ses etmemekte. İşte özet olarak durum bu.

"Mayıs, lütfen. Bu benim için gerçekten önemli."

"Benim de itibarım önemli Arın. Bir de orada rezil olmayı kaldıramam, anlıyor musun?"

"Rezil falan olmayacaksın," dedi samimi, sıcak ve mavi bakışlarıyla. *Seni güzel suratlı şeytan! Beni o cezbedici bakışlarınla kandıramayacaksın!*

"Olacağını ikimiz de biliyoruz," derken kaşlarını yukarı kaldırarak başımı iki yana salladım. Bunun söylediklerime ciddiyet katması gerekirken beni inatçı bir çocuk gibi gösterdiğini hissettim nedense. "Hem giyecek hiçbir şeyim yok! Ben öyle davetlere daha önce hiç katılmadım. Ne nedir, nasıl davranılır bilmem!"

"Kibarca gülümseyip insanlarla resmiyet sınırını aşmadan güzel güzel konuşmak dışında yapman gereken hiçbir şey olmayacak ki onu da benim dışımdaki insanlarla yapabiliyorsun!" Bu sözlerine bir tepki vermediğimde derin bir nefes aldı. Sabır dilediğini

ve yavaş yavaş sınırlenmeye başladığını görebiliyordum. Muhtemelen daha önce hiçbir şey için bu kadar dil dökmek zorunda kalmamıştı. Fakat ne yapabilirdim? Etrafımda Arın varken sürekli rezil olacak şeyler yapıyordum. Ve daha fazla rezil olmak istemiyordum.

"Lütfen Mayıs! Sorunun kıyafetse birlikte gidip hemen şimdi bir şeyler alabiliriz!"

Alışveriş teklifi beni can evimden vurduğunda kabul etmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Ama bakışlarıma kararsızlık düşer düşmez Arın doğru yolda gittiğini fark edip gülümsedi. *Seni zeki şeytan!*

"Ayakkabı da alırız üstelik. İstersen şapka bile alırız!"

Ah, şapka! Bu adam zaaflarımı nasıl bu kadar iyi biliyor?

"Rüşvet teklif etmeyi iyi biliyorsun Arın Bey fakat yeterli değil!" dedim. Ama direncimin çökmek üzere olduğu ayan beyan ortadaydı.

"Pekâlâ." Gözlerini kırpmadan kısıp bana doğru eğildi. "Alışverişin yanında sana bir tane de dilek hakkı veriyorum. Bu davete katılman şartıyla istediğin bir şeyi yerine getireceğim."

Bu teklif gözlerimin kocaman açılmasına sebep oldu. "Gerçekten mi?"

Arın pes edeceğimi anlamış olacak ki genişçe sırıttı. "Gerçekten."

Tek kaşımı bilmiş bir edayla yukarı doğru kaldırdım. "Saçma bir şey olsa bile mi?"

Çaresizce başını salladı. "Saçma bir şey olsa bile."

Ellerimi neşeyle çırparken "Anlaştık!" diye şakıdım. Ve derhal oturduğum sandalyeden fırladım. "Kalk hadi! Alışverişe çıkmamız gerek! Hem yarın

akşam davet var diyorsun hem de hâlâ oturuyorsun. Ay atma o lokmayı ağzına Arın geç kaldık bile!"

Arın'ı tam manasıyla çekiştirerek restorandan çıkardım ve arabaya resmen tıkıştırdım. Sinirlense bile sesini çıkarmadan bana ayak uydurdu. Yolda giderken sürekli nasıl bir elbise almam gerektiğiyle ilgili konuşmalar yaptım. "Sence açık renk mi olmalı yoksa koyu renk mi? Yani yaz için açık renkler daha uygun ama davet gece olacağı için koyu renk daha iyi durabilir. Uzun olmasını istemiyorum. Çünkü muhtemelen bir yere takılıp düşeceğim. Çok kısa da olmasın Arın. Tamam mı?"

"Tamam, olmasın Mayıs."

"Mor mu olsun peki, yoksa lacivert mi? Koyu yeşil ya da krem rengi de olabilir? Sence işıltılı bir şey mi olsun, sade bir şey mi? Bence sade bir şey olsun, fazla dikkat çekmeyeyim. Öyle değil mi Arın?"

"Öyle, Mayıs."

"Topuklu ayakkabıyla kombin etmem gerekecek yoksa yanında kısa kalırım. Aslında beyaz bir elbise giymek isterdim ama beyaz beni şişman gösterir değil mi Arın?"

"Evet, Mayıs."

Dizzzt. Yanlış cevap! Suratımdaki gülümseyiş anında silindi ve kaşlarım çatılmakta gecikmedi. "Sence ben şişman mıyım yani?"

"Ne?!" Bu sorumla Arın, öyle bir afalladı ki arabayı uçuruma sürecek sandım. Allahtan etrafta uçurum falan yoktu. "Onu da nereden çıkardın? Ben öyle bir şey söylemedim!"

"Yalan söyleme. Beyaz giyersen şişman gösterir dedin!"

Ağzı şaşkınlıkla aralanırken dehşete düşmüş bakışlarını bir anlığına yoldan ayırıp bana çevirdi. "İki kelimeden uzun cümle bile kurmadım. Bunu nasıl söylemiş olabilirim?"

Kaşlarım hâlâ çatıkken huysuz bir sesle "Şişman mıyım değil miyim onu söyle!" diye çemkirdim. *Kilo hassas bir mesele. Lütfen.*

"Hayır! Yemin ederim şişman değilsin Mayıs." Sanki hayatı beni bu cümleye inandırıp inandıramamasına bağlıymış gibi içtenlikle konuşuyordu Arın. Ve bu beni bir nebze de olsa sakinleştiriyordu. *Şişman değilim, evet. Değilim.*

"O zaman beyaz mı giysem ki?"

Bu soruyu sormamla birlikte Arın'dan acılı bir inilti yükseldi. Sonra ağlamaklı sesler çıkararak kafasını direksiyona vurmaya başladı. *N'oldu şimdi bu adama böyle?*

Bir alışveriş merkezinin otoparkına park edene kadar Arın benimle konuşmayı reddetti. Ancak arabadan indiğimizde beni yanına çekip elimi tuttu. Burada el ele tutuşmamız gerekiyor mu emin değildim fakat itiraz etmedim. Niçin edeyim ki? Henüz o kadar delirmedim.

Otoparktan ayrılıp alışveriş merkezinin ilk katına çıktığımızda mağazaların ışıltısı kendimi büyülü bir diyardaymışım gibi hissetmeme sebep oldu. Bu aptalca olabilirdi. Ya da yargılanabilir bir davranış olabilirdi. Ama alışveriş yapmaya -imkânlarım el verdiği ölçüde- ve ışıl ışıl parlayan mağazaları saatlerce dolaşıp, kıyafet denemeye bayılıyordum.

Sanki büyülenmiş gibi ya da daha doğrusu çıldırmış gibi Arın'ı mağazadan mağazaya sürükleme-

ye başladım. İlk girdiğimiz mağazada açık mavi, askılı bir elbise denedim. Dizlerimin üstünde biten elbiseyi, yakasının çok açık olması gerekçesiyle Ann onaylamadı. *Hasın bir erkek olduğunu zaten biliyordu.*

Sonraki mağazada siyah, balık etek bir elbise denedim. Rengi dışında modelini ben beğensem de Ann üçüncü kez bana balık surat yaptı ve artık tam bir balığa benzediğimi söyleyerek benimle dalga geçti. Bunun üzerine ceza olarak onu üçüncü bir mağaza sürükledim.

Bu mağazada da üç elbise beğendim. Biri saks mavisi, biri mor diğeri ise kırmızı. Saks mavisi elbise üzerimde hoşuma gitmedi. Mor elbiseyi de Ann beğenmedi. Aslında Ann, hiçbir şeyi beğenmiyordu. Sürekli elbiselerin yakalarına, eteklerine, yırtmaçlarına kulplar takıp duruyordu. *Eh, her şeyden kendisi kadar mükemmel olmasını bekliyor.*

En son kırmızı elbise elimde tekrar giyinme kabinine gittim fakat bunun da beğenileceğinden şüpheliydim. Kabinde kırmızı elbiseyi giyerken fermuarları ulaşılmaz yerlere diken terzilere ve tasarımcılara içimden hakaretler yağdırdım. Kafamı bir kere kabinin duvarına vurarak da olsa sonunda fermuarı çekmeyi başardığımda elbiseyi çekiştirerek düzeltim ve kabinden çıktım.

Kollarını göğsünde birleştirip duvara yaslanmış olan –muhtemelen gösterdiği sabra destekçi olarak seçmişti duvarı– Ann, beni gördüğünde aniden duruşunu dikleştirdi. Mavi bakışları, yanaklarımı pembeleştirecek bir şekilde beni baştan ayağa süzdü. Daha önce bana böyle baktığını hiç görmemiştim. Heyecandan yine ellerimin terlediğini hissettim. Ben ses-

sizin heyecanımı bastırmaya çalışırken Arın, yanıma gelip kısık bir sesle "Bunu alalım," dedi.

"Güzel mi oldu?" diye sordum gülümseyerek. İçimde resmen küçük bir Rio Karnavalı vardı. Her yerde konfetiler uçuşuyor, şarkılar göğü inletiyor ve siyah tenli insanlar hiç durmadan dans ediyordu.

"Evet."

"Peki o zaman."

Salına salına giyinme kabinine geri döndüm. İçimdeki karnavalla ayak uydurarak, elbiseyi üzerimden dans ederek çıkardım. Kendi kıyafetlerimi yine dans ederek giydim. Ve kendimi zar zor sakınleştirip, içimdeki karnaval geçidine son vererek dışarı çıktım. Arın'ın yanında dans edemeyeceğime, geçidin dışarı taşmaması gerektiğine kendimi ikna etmem biraz uzun sürmüştü. Bu nedenle giyinme kabininden çıkar çıkmaz, Arın Bey'in çatık kaşlarıyla karşılaştım.

"Giymen daha kısa sürmüştü."

Sırıttım. "Biliyorum, beni bir dakika görmesen özlüyorsun ama ne yapabilirim, küçücük kabinde giyinip soyunmak çok da kolay bir iş değil."

Gözlerini devirdi –ya da artık beklediğim tepki bu olduğu için bana öyle geldi– ve elimden elbiseyi kapıp kasaya yöneldi. Arkasından hızlı adımlarla ilerleyip elbisenin parasını kendim ödemek istedim fakat izin vermedi. Elinden elbiseyi çekiştirmeye başladığımda ise mağaza görevlileriyle beni tutup kendinden uzaklaştırmalarını söyledi.

Patavatsız kahraman!

En sonunda elbiseyi almayı başarıp mağazadan çıkabildik. Bu defa Arın'ı kolundan tutup bir ayak-

kabı mağazasına sürükledim. Yaklaşık on çift ayakkabı deneyip uzun uzun analizlerini yaptım. En sonunda siyah, topuklu bir ayakkabıda karar kılıp Arın'ı cinnet geçirmeden ve ayakkabıları tek tek kafama fırlatmaya başlamadan önce mağazadan çıkarmayı başardım.

"Tamam," dedim. "Şimdi ne yapıyoruz?"

Omuz silkti. "Bilmem, sen söyle."

Başımı çevirip alışveriş merkezinin büyük camlarından dışarı baktım. Hava yavaş yavaş kararıyordu. "Yürüyelim biraz, dışarıda."

Arın, teklifimi kabul etti. Önce otoparka inip arabayı aldık. Sonra benim evime yakın bir yere arabayı park ettik. Bu sırada hava iyiden iyiye kararmıştı. Gündüzleri nefes almamıza imkân bırakmayacak kadar ısıtan güneş yok olduğunda etraf da serinlemişti. Üzerindeki askılı bluzum ve ince kumaş pantolonum biraz üşümeme sebep olsa da sesimi çıkarmadan kollarımı kendime doladım.

Bu hareketimi fark eden Arın bana yandan bir bakış attı. "Üşüdün mü?"

"Hı hı," diye mırıldandım usul usul.

"Öyle incecik şeyler giyersen üşürsün tabi," dedi. *Yeryüzünün en yakışıklı odunu.*

"Odunsun!" dedim öfkeyle.

Dudaklarından küçük bir kahkaha koptu. Söylediğime alınmadığını bana attığı oyunbaz bakıştan anladım. *Sinir şey, bu kadar sevimli olmasa hayatta çekilmez!* Kafasını gökyüzüne çevirip derin bir nefes aldı. "Güzel bir bahar akşamı. Serin bir rüzgâr esiyor. Gökyüzündeki yıldızları, şehrin ışıklarına rağmen görebiliyoruz. Ve bizden başka kimsenin olmadığı bir parkta

numarayı yapıyoruz. Eğer bir filmin içinde olsaydık şu an birbirimize âşık oluyor olurduk, sanırım."

Dudaklarından çıkan 'aşk' sözcüğü kalbimi tekletse de bu söylediklerinde ciddi olmadığını bilerek gözlerimi devirdim. *Allahım bu hareket bulaşıcı olmalı.* "Eğer bir filmin içinde olsaydık ve birbirimize âşık olsaydık ceketini çıkarıp bana vermen gerekirdi, sanırım."

Suratını buruşturup, omuz silkti. "Ne yazık ki bu bir film değil ve sen de yanına bir hırka almayacak kadar unutkansın."

"Ve şansıma dünyanın en centilmen adamının yanındayım!"

Sözlerimin üzerine ofladı ve üzerindeki ceketi çıkarıp omuzlarıma bıraktı. Zaferle gülümsedim. Zorla güzellik olur mu bilmiyorum fakat görüldüğü gibi zorla centilmenlik oluyormuş.

Keyfim yerine gelince hızlı birkaç adım atarak Ann'ın önüne geçtim. Sabahtan beri ondan ne istesem diye düşünüp duruyordum. Onu sinirlendirecek, beni keyiflendirecek, ikimizin ortak olacağı bir şey bulmam çok zor olmadı. Zor olan içlerinden en saçma olanını seçmekti. Lâkin onu da başardım.

"Bir dilek hakkın var demiştin. Dileyeceğim şeyi buldum. Şimdi mi yapmak istersin yoksa davetten sonra mı?"

Omuzları çöktü sözlerim üzerine. "Zaten her istediğini yaptırıyorsun," diye mırıldandı. "Şu soğuk havada zorla ceketimi bile aldın!"

"Gerçekten, centilmenlik kanının bir damlasında bile yok, değil mi?"

Kafasını hızlı hızlı iki yana salladı. "Kesinlikle, yok!"

Verecek cevap bulamayınca yüzümü buruşturup dil çıkardım. *Bir hareketle benimle bütünleşti sanırım.*

Küçük bir kahkaha atıp burnumu sıktı ve yumuşacık bir sesle devam etti. "Hadi söyle bakalım, neymiş dileğin?"

Ellerimi neşeyle çırpıp, koşarak biraz ötemizde duran bankın üzerine çıktım. "Beni omzunda taşımanı istiyorum!" Bağırdığımda Arın'ın yüzüne yayılan dehşet ifadesini izlemek güçlü bir kahkaha atmama sebep oldu.

Önce itiraz edecek gibi dudaklarını araladı, sonra yeniden kapattı. Bundan kurtuluşunun olmadığı fark edince kös kös yanıma geldi ve sırtını döndü. Şeker dolu bir odaya düşmüş küçük çocuklar gibi sevinçle Arın'ın omuzuna tırmandım. Tırmanırken de "Sakın beni düşürme!" diye uyarmayı ihmal etmedim.

Omuzlarımdan sarkan bacaklarımı, beni dengede tutabilmek için dizlerimden kavradı. Şu an surat ifadesini göremesem de ne kadar huysuz baktığını tahmin edebiliyordum.

"Hani bugun arabada şişman olmadığını söylemiştim ya Mayıs, onu geri alıyorum," dedi homurtularının arasında.

Neşeli bir kahkaha savurdum. "Şu an moralimi bozamazsın Arın Arıkan!"

"Psikosun!"

"Değilim," dedim sıradan bir sesle. "Hadi yürü. Etrafında üç tur atacağız!"

Odaya puflaya yürümeye başladı. Ben de küçük çocuklar gibi kıkırdayıp durdum. Şuraya doğru yürü diye talimatlar vererek Arın'ı dalgınlıktan çıkarıyordum. Altından geçtiğimiz

ağaçların yapraklarını koparark, onun başından aşağı dökülmesini sağladım. Hatta bir ara ince bir dal koparıp burnuna, yanaklarına dokundurdum. Son turda ise gözlerini ellerimle kapatıp sadece verdiğim talimatlarla ilerlemesini sağladım.

Başta ne kadar huysuz da olsa birinci turun sonunda, Arın da benimle gülmeye ve onunla uğraşmalarıma karşılık vermeye başlamıştı. Hatta birkaç kez beni parkın kirli su dolu süs havuzuna atmakla tehdit etti ama her defasında o kadar kuvvetli çığlıklar attım ki havuza doğru ancak iki adım yaklaşabildi.

Nihayet üçüncü tur tamamlanınca beni tekrar bankın yanına götürdü ve inerken düşmemem için otuz beş kere tembihledi. İndiğimde ise yanıma geçip oturdu.

"Mutlu musun küçük şeytan?"

Sorusuna kaşlarımı çatarak yanıt verdim. "Sensin şeytan! Ayrıca evet, mutluyum!"

"Biliyor musun seninle tanışmadan önce kadınlar benimle yemeğe çıkabilmek için sıraya giriyorlardı. Etrafımda her zaman kibar, olgun ve güzel olanları vardı. Ve kendimi övmek istemiyorum ama benim için çıldırıyorlardı. Sense beni binek olarak kullanıyorsun."

Sözleri üstüne neşeyle kıkırdadım. "Kendine haksızlık etme! Bir erkek arkadaş olarak da çok kullanışlısın."

Muhtemelen cevap yetiştiremeyeceği kadar yorgun olduğu için bana dönüp dil çıkardı. *İyice buna benzemeye başladı bu adam!*

Bir müddet bir şey konuşmadan, orada öylece oturduk. Ann'ın yanında olmak, onunla sıradan bir anı paylaşmak her geçen gün benim için daha değerli hale geliyordu. Çok garip, biri, sadece yanında otura-rak bile bir insanı mutlu edebiliyormuş. Hatta sinir-lendirirken, alay ederken bile kalbinin neşeyle çarp-masına sebep olabiliyormuş. Buna aşk mı denilirdi emin değildim. Bir isim de koymak istemiyordum Tek istediğim olduğu gibi, bütün güzellikleriyle bu-nu doyasıya yaşamaktı! Bunun değerli bir şey oldu-ğunu biliyordum ve kaybetmeyi hiç istemiyordum.

15.

Bölüm

Ertesi güne inanılmaz bir enerjiyle uyandım. *Günlerden Cuma.* Akşama kadar Arın'la birlikte ofiste olacaktım, akşam da onunla birlikte bir davete katılacaktım. Tamam, davetten ölesiye korkuyordum fakat Arın'ın yanında olma fikri içimi sıcacık yapıyordu. Bu sebeple, uyandığımda zihnimde birikmiş olan bütün kötü düşünceleri kovup, gülümseyerek kalktım yataktan. Duş almaya üşensem de saçlarımın kirli oluşu bunu zorunlu kıldı ve on beş dakikalık kısa bir duşun ardından hızlıca giyinip makyajımı yaptım. Lacivert kalem eteğimle, açık mavi gömleğimi giydim. Saçlarımı başımın tepesinde sıkı bir atkuyruğu yaptım. Ve perçemimin alnıma dökülmesine izin verdim. Dudaklarıma açık pembe bir ruj sürüp, sarı kirpiklerimi maskarayla siyaha boyadım. Aynadaki

görüntüme bakıp memnuniyetle gülümsedikten sonra mutfağa geçip bir bardak süt ve bir adet muzdan oluşan besleyici kahvaltımı yaptım. Artık hazırdım.

Ayakkabılarımı ayağıma geçirip, çantamı aldım ve adeta uçarak merdivenlerden indim. Arabanın yanına ulaştığımda Arın yine içeriden kapıyı açtı. *Centilmenlik olmuş! Ama buna da şükür.*

"Günaydın," dedim neredeyse cıvıldayarak.

Arın ise küçük bir gülümsemeyle cevap verdi. "Günaydın Laz böreği."

Laz böreğim kurban olsun sana. "Nasılsın?"

"İyi," dedi sıradan bir sesle. "Her zamanki gibi yani. Sen?"

"Enerjik!" diye cevap verdim, yerimde kıpırdanarak.

Bana yandan bir bakış attı. "Belli, yerinde duramıyorsun."

Sevimli bir şekilde gülümsedim. Normalde yan yana oluşumuzun üçüncü dakikasını doldurduğumuz için dişlemeye başlamamız gerekiyordu fakat Arın'dan bir şey istemeyi planladığım için uysal davranarak bunu erteledim. Beş dakika sonra dişleşebilirdik ama şimdi değil.

"Arın," dedim, sesim yumuşacıktı. Yani en azından ben öyle olduğunu düşünüyordum ama şapşal bir ses de olabilirdi, emin değildim. "Sana bir şey söyleyeceğim."

Gözlerini bir saniyeliğine yoldan ayırıp dudaklarında çarpık bir gülümsemeyle bana döndü. O kadar dayanılmaz görünüyordu ki nasıl hâlâ hayatta kalabildiğime şaşırdım.

"Söyle bakalım."

"Şey, ben dün Sena'yla biraz sohbet ettim," dedim yüzü buruldu. "Akın ve seni aynı anda idare edemiyormuş. Çok zorlanıyormuş zavallı kızcağız. O kadar üzüldüm ki... kendisine ayıracak hiç vakti yok, düşünsene. Ne kadar kötü bir durum. Benimse tam tersi bütün vaktim kendimle geçiyor!"

Dudaklarından homurtuyla gülüş arasında bir ses kopttu. "Epey eğleniyor olmalısın!"

Ters bir cevap dilimin ucuna kadar gelse de yuttum. Şimdi dişlemezdik. "Eh," dedim bozulmuş bir sesle. "Pek sayılmaz. Aksine biraz vicdan azabı çekiyorum. Şey aslında, ben düşündüm ki... yani eğer sana da uyarsa, senin asistanlığını ben yapabilirim. Zaten sürekli yan yanayız. Ve beni aslında bunun için işe almıştın. Hem Sena'nın yükünü hafifletmiş olurum hem de ofiste sen dosyalarınla sevişirken benim de yapacak bir şeyim olur."

Önce bana ters bir bakış attı. Sonra bir şey demeden tekrar yola döndü. Kafasında bu fikri tarttığını kaşları gözlerinden anlayabiliyordum. Ve hemen, hayır demediği için umutlanarak gülümsedim.

"Bak, yapamayacağımı düşünüyorsun ama yapabilirim. Bana bir şans vermelisin. Yani en kötü ne olabilir ki?"

Yüzünü buruşturup başını iki yana salladı. "En kötü ne mi olabilir? Şirketi başımıza yıkarsın diyecektim ama bu bile iyimser bir tahmin olur."

Kafasına bir tokat patlatmamak için ellerimin üstüne oturmam ve suratına çemkirmemek için dudaklarımı burbirine bastırmam gerekti. "Lütfen Arın," dedim içli bir sesle. "En azından bir deneyelim."

Derince bir iç çekti.

Alt dudağımı sarkıttım.

Bir şey söyleyecekmiş gibi dudaklarını araladı.

Nefesimi tuttum.

Bir şey söylemeden dudaklarını tekrar birleştirdi.

Tuttuğum nefesimi bıraktım.

Kararsızlıkla dudaklarını büktüğünde ise dayanamayarak "E hadi ama artık," diye cırladım.

"Of tamam," dedi pes ederek. "Deneyebiliriz. Bu hafta deneme süren var. Ve bu süre içerisinde hiçbir şeyi mahvetmemeyi becerirsen... Eh bir şeyler düşünebiliriz."

İstediğim cevabı almış olmanın neşesiyle ellerimi çırptım ve dayanamayarak arabanın içinde kısa bir uçuşla Arın'ın boynuna sarıldım. Tabi bu, içinde bulunduğumuz koşullardan dolayı tam bir sarılma olamadı ama yine de çok yakındı.

"Teşekkür ederim! Teşekkür ederim! Pişman olmayacaksın! Göreceksin hiçbir şeyi mahvetmeyeceğim!"

Şirkete geldiğimizde adeta kanatlanıp uçarak ofise çıktım. Ofise girmeden önce Sena'nın yanına giderek bu güzel haberi onunla paylaşıp biraz da taktik aldım. Aslında taktikten ziyade Sena, bana yapacağım her şeyi anlattı; şu raporları hazırla, randevuları şöyle ayarla, telefonları şu şekilde bağla, şunları imzalat, şu toplantıyı hatırlat. Hepsini dikkatlice dinleyip beynime kazıdım. Tamam, sakar ve beceriksiz olabilirdim ama zeki bir kızdım ve üniversiteyi yüksek bir ortalamayla bitirmiştim. Yani bu işin altından kalkabilirdim.

Ofise girdiğimde hemen masanın başına oturup önce dahili numaraları unutmamak için küçük bir not kağıdına yazarak telefonun yanına yapıştırdım.

Sonra hemen bilgisayarı açıp Sema'nın bana elektronik posta ile gönderdiği dosyalar üzerinde çalışmaya başladım. Nihayet işe yarar bir şeyler yapıyor olmak beni o kadar mutlu etti ve zihnimi o kadar doldurdu ki Arın'a neredeyse hiç dönüp bakmadım. Onunla ancak aklıma bir şey takılırsa ya da anlamadığım bir şey olursa sormak için konuşuyordum. Onun dışında öğle yemeği vaktine kadar adeta bilgisayarla ve yazıcıdan çıkardığım kâğıtlarla, bir de ofis telefonuyla bütünleşmiş olarak yaşadım. Eh, alışık olmadığım için biraz sıkılıp sersemlemiştim ama önemli değildi.

Öğle yemeğinde ise durmadan işle ilgili konuşup, bilmediğim şeyleri öğrenmek için elime geçmiş bu muazzam fırsatı değerlendirdim. Arın da durumun gidişatından memnun olacak ki hiç huysuzluk etmeden bütün sorularımı cevapladı, hatta bana birkaç ipuçu bile verdi. Öğle yemeğinin sonunda, kafamdaki soru işaretlerinin büyük bir kısmından kurtulmuş ve işe iyice adapte olmuştum. Arın, bir toplantıya katılması gerektiği için benden ayrılırken ben, tıpış tıpış ofise çıkıp yarım bıraktığım işlere sarıldım.

Nihayet işlerim bittiğinde mesai bitimine yarım saat kalmıştı. Dosyaları toparlayıp bilgisayarı kapattığım sırada Arın ofisten içeri girdi ve girer girmez "Hazır mısın?" diye sordu.

"Evet. Hemen çıkıyor muyuz?"

Kafasını onaylar şekilde salladı. "Seni eve bıraktıktan sonra eve geçip hazırlanamacağım. Sonra gelip seni alırım."

Gülümsedim. "Ben eve taksiyle gitsem daha iyi olmaz mı? Sen de iki kere git gel yapmamış olursun."

Durakladı. Önce itiraz edecek gibi oldu ama söylediğim şeyin mantıklı olduğuna karar vermiş olalı ki "Pekâlâ, bu sefer öyle olsun," dedi.

"Akşam görüşürüz." Çantamı alıp kapıya yöneldim.

Manasız bir şekilde el salladı. "Saat tam sekizde hazır ol!"

Aynı şekilde karşılık verip ofisten çıktım. Şirketin önünden bir taksi çevirdim. Eve gidene kadar arka koltukta kısa bir uyku çektim çünkü bu kadar zaman sonra böyle yoğun çalışmak beni biraz yormuştu. Taksi apartmanın önünde durduğunda parasını uzatıp indim. Eve girdiğimde önce Nisan'a seslendim. Evde olmadığını anlayınca onu aramaya üşendim ve çıkarken bir not yazmaya karar verip hızla hazırlanmaya girişttim.

Hemen saçlarımı yıkadım. Sabah duş almış olmama rağmen sıcak hava ve ter yüzünden saçlarım kafama yapışmışlardı. Saçlarımı bir havluya sarıp banyodan çıktıktan sonra kırmızı elbisemi giydim. Güzel bir elbiseydi doğrusu. Kalın askıları kıvrımlı göğüs kısmıyla birleşiyor, üst kısmı hatlarımı belli edecek şekilde bedenimi sararken, belimden sonra bollaşmaya başlayan kloş eteği dizlerimin tam üstüne kadar uzanıyordu. Elbiseyi giydikten sonra aynada kendimi incelerken görüntümden oldukça memnun kaldım.

Doğal ve hafif bir makyaj yapmaya karar verdim. İnce bir eyeliner ve maskaradan sonra allıkla, hafifçe yanaklarımı renklendirdim. Son olarak dudaklarıma, giydiğim elbisenin yanında sönük kalmamaları için kırmızı bir ruj sürdüm.

Giyinme ve makyaj sırasında iyice kuruduğuna kanaat getirdiğim saçlarımı serbest bıraktım. Saç kurutma makinesinin yardımıyla dalgalı bir şekil verdikten sonra sol omuzumdan aşağı dökülmelerini sağladım. Biraz karışık fakat hoş görünüyorlardı. Aynadaki yansımama mutlu bir şekilde sırıttıktan sonra mutfağa gittim ve buzdolabının üstüne, Nisan için kısa bir not bıraktım.

'Nisan, ben bu akşam geç geleceğim. Sen neler yapmaman gerektiğini biliyorsun. Öptüm.'

Saat tam sekizde aşağı indim ve arabasına yaslanmış, kollarını göğsünde birleştirmiş, ciddi bir yüz ifadesiyle beni bekleyen Arın'la karşılaştım. Siyah bir takım elbise giymişti. Bembeyaz gömleğini yine siyah bir kravat renklendirmişti. Saçlarını yana doğru taramış, beklediğimin aksine tıraş olmamış ve birkaç günlük kirli sakalıyla mükemmel görünüyordu. Öyle ki, ona doğru ilerlerken bacaklarımın titrediğini hissettim. *Bu kadar yakışıklı olması hak-sız-lık!*

"Çok bekkettim mi?" Cevap vermeden kafasını iki yana salladı. Sonra yaslandığı yerden doğrularak ilerı doğru bir adım attı ve bana arabanın kapısını açtı. Şok. Şok. Şok. *Arın Arıkan'dan centilmence tavırlar!* Yüzümde kocaman, şapşal bir sırıtışla arabanın ön koltuğuna yerleştim. Arın da kendi koltuğuna geçti ve sessiz bir yolculuğa başladık. Açıklaması çok zordu ama arabanın atmosferi kalp atışlarımı hızlandırıyordu. Tek kelime etmememize, birkaç kaçamak bakıştan fazlasına yeltenmememize rağmen aramızda öyle yoğun bir çekim oluşmuştu ki nefes almak için camı aralamak zorunda kaldım.

Nihayet davetin olduğu yere –ki burası bir otelin muazzam bir şekilde dekore edilmiş bahçesiydi– ulaştığımızda gecenin serin havası işimi biraz olsun kolaylaştırdı. Arabadan inip Arın'ın koluna girdim ve birlikte ağır adımlarla ilerlemeye başladık. İki adımda bir Arın'ı tanıyan birileri bizi durdurup, hal hatır soruyor ardından arkamızdan gelen başka misafirlere yönelip bizi serbest bırakıyorlardı. Bize ayrılan masaya geçene kadar bu böyle devam etti ve Arın'ın gerçekten ne kadar bilindik ve başarılı bir iş adamı olduğunu daha iyi anladım. Onu gören insanların gözlerinde dolar işareti beliriyordu resmen!

"Bir şeyler içer misin?" diye sordu Arın baş başa kalıp biraz soluklandığımızda.

"Alkolsüz bir şeyler varsa fena olmaz."

Başını sallayıp yanımızdan geçen garsonu çevirdi ve bir şeyler söyledi. Garson onu onayladıktan sonra hızlı adımlarla içeri girdi ve biraz sonra elinde iki bardakla geri döndü.

Bardağın içindeki sarı renkli sıvıya şüpheyle baktığımı gören Arın gülerek, "Elma suyu," dedi.

Bakışlarımı kısıp elimdeki bardağı bir kere daha süzdükten sonra burnuma yaklaştırıp kokladım. Gerçekten elmanın tatlı kokusu burnuma doldu. "Beni sarhoş edip benden faydalanmayacağından emin olmalıyım," diye mırıldanırken elma suyumdan küçük bir yudum aldım.

Küçük bir kahkaha atıp gözlerimin içine baktı. "Sarhoş Mayıs, bu dünyada görmeyi isteyeceğim en son şey, inan bana. Ayık halinle baş edemiyorum!"

Sözlerinde haklı olduğu için sadece küçük bir omuz silkişle cevap verdim. Tam her şeyin mükem-

mel olduğunu, kendimi çok iyi hissettiğimi ve bütün korkularımdan arınıp güzel bir akşam geçirebileceğimi düşünürken arkamızdan gelen melodik bir ses zihnimden geçenleri bir bıçak darbesiyle kesip attı.

"Inanamıyorum! Arın Arıkan! Bu sen olamazsın!"

Omzumun üstünden sesin kaynağına baktığımda yutmaya çalıştığım elma suyu boğazımda kaldı. Aslında buna şükretmem gerekiyordu çünkü yutmasaydım muhtemelen bütün meyve suyunu dışarı püskürtecektim. Karşımda bir afet duruyordu. Kaba bir öksürükle nefes almaya çalışırken etrafa baktım ve geri kalan Victoria Secret kafilesini aradım. Çünkü melekkrinden birini düşürmüşlerdi! *Hay bin Miranda Kerr!*

Aklımdan geçen binlerce saçma sapan düşünce eşliğinde öksürüklerim azaldı ve sulanan gözlerimi kırpıştırarak Arın'a gülücükler atan kadına bakmaya devam ettim. Gözlerimin sulanmış olması bile kadının güzelliğini görmemi engelleyemedi! Kadına yaklaşıp ensesinden tutarak, Arın'ın önüne getirip "Bu ne?" diye sormak istiyordum, çünkü insan olduğuna inanmakta zorlanıyordum. O kadar güzeldi ki! Esmer, çekici teni ışıl ışıl parlıyordu. Küçük bir yüzü, parlak mavi bakışları vardı. Güldüğü zaman yanaklarında iki sevimli çukur beliriyordu. Ve dişleri o kadar beyazdı ki gözlerimi kamaştırıyordu.

Hangi marka diş macunu kullandığını sormak geldi içimden!

Benim zihnimde manyak manyak düşünceler kol gezerken kadın, Arın'a yaklaşıp kollarını boynuna doladı. *Hop hop hop! Ablacığım ne oluyoruz? Güzelsin dedik bağrımıza bastık niye helalimize göz dikiyorsun? Çekilsene Arın'ımın boynundan!*

Sözlü olarak dile getiremediğim bu düşüncelerin arasında, Arın'ın gülümseyen yüzünü fark etmem kalbimin ikiye ayrılmasına sebep oldu. Yere çöküp 'Lanet olsun böyle aşkın ızdırabına' diye bağırarak ağlamamak için elimdeki bardağı kafama dikmek zorunda kaldım.

Seni ben ellere gülesin diye mi sevdim Arın?

Sen kimseye gülemezsin, gülmeyeceksin!

Beni oldur öyle gül, yaşamak için gülüşüne muhtacım!

İçimde çalmaya başlayan Zeki Müren şarkıları eşliğinde Arın nihayet kadından ayrılıp bana döndü ve "Mayıs, bu Dilara," dedi. Ne yazık ki bu cümle ancak 'this is a pencil' cümlesi kadar ilgimi çekti. Hatta o kadar bile değil.

Ne yapayım o Dilara'ysa? Ben Dilara değilim diye suç benim mi? Onun Dilara olması beni neden ilgilendirsin Arın?

"Memnun oldum," dedim gergin bir gülümsemeyle.

Arın yüzünde hâlâ o güzel gülümsemesiyle kadına "Dilara, bu da sevgilim, Mayıs," diyerek beni tanıttı.

Sevgili olduğumuz yeni mi geldi aklımıza Arın Beyyy!

"Ben de memnun oldum Mayıs," derken gamzelerini belli edecek şekilde gülümsedi Dilara hanım! *Anladık gamzen var! Biz de yok anladık! Hava atmayı bırak artık!*

Bu küçük tanışma faslından sonra sohbet jet hızıyla benden uzaklaştı ve tamamen Arın ile Dilara konseptli bir anılar geçidine dönüştü. Bir an dev ekrandan fotoğrafları yansıyacak diye korktum. Bunlar küçüklükten beri arkadaşlarmışmış da beraber okumuşlarmışmış da Dilara uzun süredir yurtdışında-

mışmış da ne zamandır görüşememişmişler de... Ne yapalım yani? Ben mi dedim yurtdışına git diye? Ben mi dedim görüşmeyin diye? Özleminiz batsın be iki dakika da içimi kuruttunuz!

"Lisedeki halimizi hatırlıyor musun Arın? Daha geçen gün yıllığa bakıyordum. Çok özlüyorum o günleri."

Ay duydunuz mu? Prensesimiz lise yıllarını özlüyormuş! Derhal bir zaman makinesi icat edile ve Dilara'yı geçmişe götüre! Padişahımızın fermanı budur!

Bir daha da geri gelmesin lütfen.

"Evet, hatırlıyorum," diye cevap verdi Arın. Zihnine girip o anıları ateşe vermek istemiyormuşçasına gülümsedim ben de.

"Lise zamanları güzeldir. Başımızda kavak yelleri falan." Ne söylediğimin farkında olmadan, sırf ben de buradayım diyebilmek için konuşuyordum.

"Aynen öyle," beni onayladıktan sonra Arın'a yandan, imalı bir bakış attı Dilara.

Ay şimdi öleceğim dostlar! Yok mu kurtaran?

Tam bu sırada yüce rabbim sesimi duyup bana bir yardım gönderdi. "Arın Arıkan?" dedi arkamızdan bir ses tereddütle. Ama bu sefer hoş bir erkek sesi. Derince bir nefes alıp bir kere arkaya baktım. Siyah kıvırcık saçlı, seçebildiğim kadarıyla yeşil gözlü, fazlasıyla sevimli suratı ve suratına muazzam bir çekicilik katan geniş tebessümüyle hoş bir adam gördüm. Yanında da saçları omuzlarına gelen, iri yeşil gözleriyle etrafa hoş bakışlar atan, hamile fakat bu haliyle bile benden formda görünen bir kadın vardı. Yan yana durduklarında çok tatlı, insanı gülümseten bir tablo oluşturuyorlardı.

"Meriç?" dedi Arın, şaşkın bir sesle. Sonra coşkulu bir şekilde adama sarıldı. *Bak bu defa kıskanıyor muyum? Hayır. Çünkü adının Meriç olduğunu öğrendiğim bu adam, Arın'ına yiyecekmiş gibi bakmıyor. Efendi efendi bakıyor. Namuslu namuslu sarılıyor. Bu işin doğrusu budur güzel kardeşim.*

Arın, Meriç'le sarılıp eşi olduğunu düşündüğüm kadınla tokalaştıktan sonra bana ve Dilara'ya döndü. *Hayır, bize demeyeceğim çünkü o kadınla bir ömre ortak olmak istemiyorum.*

"Hanımlar, size Meriç ve Damla Aybars çiftini tanıştırayım. Meriç, bizim birlikte çalıştığımız firmalardan birinde pazarlama müdürü. Aynı zamanda benim uzun süredir arkadaşım. Damla da ünlü bir moda fotoğrafçısı."

Arın'ın 'hanım' kelimesine yüzümü buruşturup 'Ne hanımlığımı gördün be adam? Hani Laz böreğindim?' diye bağırmamak için kendimi zor tuttuğum sırada beynimde bir şimşek çaktı ve muazzam bir aydınlanma yaşadım.

"Sen Damla Aybars'sın! Hani şu meşhur fotoğrafçı! Emre Aybars'ın yengesi!" Tamamen kontrol dışı, ağzımdan fırlayıp giden bir konuşmaydı. Yine rezil olmuştum sanırım.

Damla, tahmin ettiğim gibi beni ayıplamadı ya da [illegible] gibi bakmadı. "Evet," dedi sırıtarak. "Çok [illegible], değil mi?"

Meriç, suratını buruşturup kafasını iki yana salladı. [illegible] kadar altını ıslattığını biliyor muydunuz?"

"Meriç!" diye ikaz etti Damla. "Her gittiğimiz yerde [illegible] rezil etmekten vazgeç!" Sonra bana dönüp kafa[illegible] sallayarak ekledi. "Altını ıslattığı falan yok."

Dilara, hayatıma dahil olduğundan beri ilk defa gerçekten gülüyor hatta kıkırdıyordum. "Çok tatlısınız," dedim samimiyetle. Bu sözüm üzerine birbirlerine bakıp gülümsediler. Damla'ya baktığında Meriç'in bakışları adeta farklı bir renge boyanıyordu. Sanki evrendeki bütün sevgiyi gözlerinde toplayıp bakışlarıyla Damla'ya armağan ediyordu. Bu o kadar muhteşem bir şeydi ki kalbimin sızım sızım sızladığını hissettim. Arın'ın bana böyle bakması için her şeyi yapabilirdim.

Tam kendimi romantik sulara bırakıp, yavaş yavaş gevşemişken Dilara'nın sesi tekrar kulaklarıma dolarak içimde biriken bütün güzel duygularımı darma duman etti.

"Herkes dans etmeye başladı," dedi hanımefendi. Bu, 'Arın beni dansa kaldır demekti.' Ben daha önce akıl edemediğim için kafamı vurmak üzere en yakın duvarı arıyordum. Ama kafamı vurmama gerek kalmadan Meriç atıldı ve Dilara'ya "Dans edelim mi?" diye sordu. "Damla, hamile olduğu için dans ederken biraz güçlük çekiyoruz da."

O an Meriç'e sarılıp ağlamamak için kendimi zor tuttum. İçimdeki yaşlı teyze Meriç için dua etmeye başladı bile: Allah tuttuğunu altın etsin evladım, Allah ne muradın varsa versin, Allah çoluğunu çocuğunu sana bağışlasın, Allah sevdiğinden ayırmasın!

Dilara gelen teklife biraz bozulsa da çabuk toparladı ve elini Meriç'e uzattı. Meriç onu alıp masadan uzaklaştırırken bana dönüp göz kırptı. Ben şok!

Aralanan dudaklarımla uzaklaşan Meriç'in arkasından bakakalmışken Damla bana doğru eğilip "Zihin okuyabiliyor," diye fısıldadı.

Gözlerim şaşkınlıkla açılırken "Gerçekten mi?" diye sordum.

Usul usul kafasını salladı. "Beni de bu sayede tavlamıştı."

Elimde olmadan kıkırdadım. "Ona çok teşekkür ettiğimi söylersin, eğer ben söyleyemezsem."

Damla sırıtarak başını sallarken Arın'ın huysuz sesi muhabbetimizi böldü. "Siz ikiniz ne konuşuyorsunuz orada fısır fısır?"

Dilara'sıyla dans edemediği için hayal kırıklığına uğradı galiba beyefendi. Ben yüzümü buruştururken -çünkü Dilara yokken rol yapmak zorunda değilim- Damla, "Mayıs'a Emre'den bahsediyordum," dedi. "Hâlâ bekâr da. Aradığını bir türlü bulamıyormuş."

Arın, kaşlarını çatıp hıhlamaya benzer bir ses çıkardı. "Emre için üzüldüm," dedi sert bir sesle. "Ama Mayıs, ne yazık ki bekâr değil." Sonra uzanıp kolumu tuttu ve beni tam manasıyla sürüklemek suretiyle Damla'dan uzaklaştırdı.

"Ya ne yapıyorsun sen?" diye cırlarken kendimi bir anda dans eden çiftlerin ortasında buldum. Etrafın bir iki kişi dönüp bize bakınca utanarak gülümseye çalıştım. Ve dişlerimin arasından sessizce [illegible]'a çemkirmeye devam ettim. "Niyi siriklidin bini [illegible]lyıp ildi Dimliyi!"

[illegible]r an cevap vermek için nefes aldı, sonra kaşları[illegible]nca çatıp yüzume baktı. "Ne?" diye sordu.

"[illegible]mla'ya dedim," bu defa düzgün bir şekilde. "[illegible]ldu. Neden sürükledin beni buraya?"

"[illegible]uyu sormamla birlikte tek eli belime do[illegible]di de elimi kavrayıp dans pozisyonuna ge[illegible]e etmek istedim," diye mırıldanırken kü-

çok adımlarla dans etmeye başladı. E tabi ben de ona ayak uydurdum mecburen.

"Anlıyorum," dedim kinayeli bir sesle. "Dilara'yla dans etseydin keşke. Biraz daha özlem giderirdiniz?"

Suratıma geniş, sinir bozucu bir sırıtış yayıldı. Kaşlarını çatıp burnumu kibirle yukarı kaldırsam bile gülüşü karşısında hızlanmaya başlayan kalbime engel olamadım. *Hain yürek! Ben seni bugünler için mi besledim?*

"Ne o?" dedi alaylı bir sesle. "Kıskandın mı?"

"Hah!" Bakışlarımı Arın'ın mavilerinden çekip omuzunun üstünde bir noktaya sabitledim. "Ne kıskanacağım? Sadece fazla yılışık buldum."

"Dilara iyi kızdır," diye mırıldandı Arın. Ben de bu sırada yanlışlıkla ayağına bastım. "Ah, dikkat etsene!"

"Affedersin," dedim ama, bunu söyleyiş tarzım affedip etmemesini pek umursamadığımı belli etti.

"Hadi, itiraf et." Bana doğru eğilince nefesi yüzüme çarptı. Bu koşullar altında koşarak havuza atlamamı istese hiç düşünmeden yapardım. O yüzden dua etmeye başladım ki böyle bir şey istemesin.

"Neyi?" diye sorarken istem dışı fısıldadığımı fark ettim. Ayrıca yanaklarım yanıyordu. Muhtemelen şu an elbisemle aynı renkteydim.

"Beni kıskandın." Arın'ın sesi adeta kulaklarımı okşadı. Gözlerim yarı kapalı olduğu için yüzünü göremesem de gülümsediğini anlayabiliyordum.

"Kıskandım." Yapacak başka bir şeyim yoktu itiraf ettim. Kıskandım ve bu öyle büyük bir gerçekti ki üstünü örtecek bir yalan uyduramadım. Kıskandım ve bunu saklayamayacak kadar belli etmeme engel olamadım. Lanet olsun, kıskandım ve Arın'ın bunu bilerek o kadından uzak durmasını istiyordum!

"Kıskanma." Bu sefer sesi epey neşeli geliyordu. *Neşelenir tabi ki, aynı!*

"Niye? Gerçekten sevgilin olmadığım için mi?" Sesimin titremesinden nefret ettim. Fakat daha iyisi elimden gelmiyordu.

"Hayır," diyerek beni biraz daha kendine çekti Arın. "Esmerlerden hoşlanmadığım için."

Kalbim durdu. Yalan söylemiyorum! Nefes almayı bile unutarak öylece Arın'a bakakaldım! İçimde onlarca pembe ayıcık aynı anda şarkı söyleyip dans etmeye başladı. *İçimde neşelenmeyi bekleyen ne çok şey varmış benim de.* Koşarak havuza atlamak istiyordum çünkü heyecanım ancak o zaman dinermiş gibi geliyordu. Ya da şöyle bahçenin etrafında bir iki tur koştursam ancak sakinleşirmişim gibi. Ama tabi ki bunların hiçbirini yapamadım. Sadece bön bön Arın'a bakarak "Ha?" diyebildim sadece.

Küçük bir kahkaha atıp beni kendine çekti ve dansı yarıda kesip sarıldık. Ben hâlâ kendimde değildim. Zihnimin içinde 'deliloy deliloy destane' çalıyordu. Galiba nöronlarım şaşkınlıktan nereye atlayacaklarını şaşırdılar ve beynimin içinde her şey birbirine girdi. Çünkü Arın'ın kollarında kalp atışlarını kaburgalarımı acıtırken gözlerimin önünde bizim köydeki Hacer teyzenin belirmesinin başka herhangi bir açıklaması olamazdı.

"Benimle gel," diye mırıldandı Arın ve elimden tutup beni tekrar sürüklemeye başladı. Yüzümde kocaman, aptalca bir sırıtışla onu takip ettim ben de. Nereye gittiğimiz zerre kadar umrumda değildi. Şu an beni Transilvanya'ya götürüyor bile olabilirdi. Bana bir vampir, hatta ve hatta Dracula'nın ta kendi-

ı olduğunu söylese tek tepkim iç çekerek sıntmak, sonra da tabuta girerek onunla uyumak olurdu. Tabi önesinde kanımı içip beni öldürmezse.

Beni elbette Transilvanya'ya götürmedi. Otelin geniş bahçesinin tenha bir köşesine geldik sadece. *Tenha köşeler? Evet, tenha köşeler.*

Kafamda bu sefer başka bir şarkı çalmaya başladı; Bir o yana bir bu yana yatma şaşkın, tenhalarda menhalarda bitmiş aşkının.

Gerçekten bu geceden sonra, nöronlarımı bir doktora göstermem gerek.

"Niye geldik buraya?" Sözcüklerin ağzımdan doğru sırayla ve istediğim tonlamayla çıkmış olması bu geceki en büyük başarım.

Ann bana dönüp gözlerini gözlerime dikti. "Seni bu elbisenin içinde gördüğümden beri aklımda sadece tek bir şey var," dedi.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. "Neymiş?"

"Bu," diye fısıldadı ve ben daha ne olduğunu anlamadan kendimi onun kollarında, dahası dudaklarını dudaklarımda buldum.

Ann Arıkan beni öpüyor!

Dudaklarının tatlı temasını idrak ettiğim andan itibaren zihnimdeki her şey silindi ve nöronlarım bu defa tamamen çalışmayı bıraktı. Bir yere sıçramaya hali kalmadı gariplerin. Ve benim düşünebildiğim, hissedebildiğim, algılayabildiğim tek şey Ann'ın öpücüğü oldu. Dudakları dudaklarımdan işgale başlayıp adeta bütün vücudumu ele geçirdi ve ben yapacak bir şeyi olmayan mağrur bir komutan gibi ona teslim olmaktan fazlasına yeltenmedim. Gerçi yeltenmek de istemiyordum. Ann beni öpüyordu ve ben bunu bütün benliğime yayılan amansız bir coşkuyla karşılıyordum.

16.

Bölüm

Arın dudaklarını dudaklarımdan ayırıp alnını alnıma yasladığında bacaklarımın uyuştuğunu hissettim ve yere yığılıp kalmamak için onun omuzlarına tutundum. Nefes almak için ekstra bir çaba sarf etmem gerekiyordu çünkü ciğerlerime oksijen gitmiyordu. Hâlâ yaşadığımız anın gerçekliğini algılayabilmiş değildim. Her şey, içinde uçan atların olduğu pembe bir rüya gibi görünmekteydi. Uçan atlar, yere düşen yıldızlar, yakışıklı prensle öpüşen Laz böreği... *Bilirsiniz böyle şeyler sadece rüyalarda olur.*

"Beni öptün," diye fısıldadım olayı idrak edebilmek için.

"Evet," dedi Arın. Onun sesi de boğuk bir fısıltı şeklindeydi. "Fark etmene sevindim."

İstemsizce bir kıkırtı koptu dudaklarımdan. "Beni sarhoş edip benden faydalanacağını biliyordum!"

Bu sefer gülme sırası ondaydı. Gecenin ılık rüzgârında küçük kahkahası dağıldı ve kulaklarıma yeryüzünün en güzel notaları gibi ulaştı. Arın güldükçe benim içimde bir şey düğümleniyor ve atılan her düğümle ben ona daha çok bağlanıyordum. Güldükçe beni kendine tutsak ettiğinin farkında değildi. Bir şeyin farkında olması da gerekmiyordu. Sadece gülebilirdi.

"Geri dönmemiz lazım," diye mırıldandı benden uzaklaşmadan. "İnsanlar bizi bekliyor."

"Hı hı," diye onayladım onu fakat ikimiz de kıpırdamadık. Çünkü kıpırdarsak bu an dağılacaktı. Çünkü kıpırdarsak birbirimizden kopacaktık ve araya onlarca insan girecekti. Kıpırdarsak onun sıcaklığını yitirecektim.

Ne yazık ki sonsuza kadar bu şekilde kalamadık. Arın dudaklarını son kez hafifçe alnıma değdirdi, ardından elimi kavrayarak beni tekrar çekiştirmeye başladı. Acele adımlarla ilerleyerek kendimizi tekrar kalabalığın arasına attığımızda ilk durağımız Arın'ın ailesinin yer aldığı masa olsu. Arzu Hanım, Fatih Bey ve Akın Arıkan.

Akın'ı görmemle kalbimin garip bir telaşa kapılması hemen hemen aynı saniyeye denk geldi. Garip bir suçluluk duygusu boğazımı sıkmaya başlarken gözlerimi ondan kaçırıp Arzu Hanım ve Fatih Bey'e gülümsemeye çalıştım. Ama Arzu Hanım yüzüme baktığında ağlayarak yere çöküp her şeyi itiraf etmek gibi anlamsız bir arzuya kapıldım.

BENİ AFFEDİN! KÜÇÜK OĞLUNUZLA GİZLİ KUMPASLAR KURUP BÜYÜK OĞLUNUZUN HAYATINA DALDIM VE BÜYÜK OĞLUNUZLA BİRAZ ÖNCE KUYTULARDA ÖPÜŞTÜM.

Böyle söylenince her şey çok kötü geliyordu kulağa. Bunu biliyordum fakat bu işin içinden nasıl sıyrılacağımı hiç bilmiyordum. Bilmediğim için de kendimi anın akışına bırakmaya karar verdim. Ve Arıkan ailesiyle sıradan bir sohbete giriştim. Sohbet sırasında Arın tam yanımda duruyor ve ara sıra elini sırtıma ya da omuzuma koyarak beni darma duman ediyordu. Bir ara ona dönüp bana insanların içinde dokunmaması için yalvarmayı düşündüm ama bu hareket biraz saçma olacağından vazgeçtim. Ve derin nefesler alıp dokunuşlarını düşünmemeye çalıştım.

Gece ilerledikçe Arıkan ailesi diğer konuklar yüzünden benimle ilgilenmedi ki buna Arın da dâhildi. Sorun etmedim. Zira biraz soluklanmaya ihtiyacım vardı. Elimdeki elma suyuyla boş masalardan birine geçtim. Bu sırada tam karşımda bu gece tanışmış olduğum Meriç ve Damla Aybars çiftini görünce ister istemez gülümsedim. Damla tek eli karnında, diğer eliyle durmadan bir şeyler yiyordu. Meriç ise muzur bir bakışla karısını izliyordu. Arada sırada omzuna aldığı zararsız darbelerden Damla'yı kızdıran cümleler kurduğunu anladım. Kimse bu adama hamile kadınlara bulaşmaması gerektiğini söylemedi mi? Her neyse, halinden pek şikâyetçi görünmüyordu. Damla ona vurdukça kahkahalar atıyor, onun elini yakalayıp dudaklarına götürüyor ve öpücükler konduruyordu. Damla da onun öpücükleriyle sıntıp kafasın-

dan kalpçıkler çıkarıyordu. *Of bu kadar tatlı olduklarından için onlara zarar oluyorum.*

Onların tatlılığına iç çekip dudak büzerken arkamdan tanıdık bir ses işittim.

"Evli çiftleri bu şekilde dikizlememelisin."

Arın'ın güzel sesi kulaklarıma dolduğunda kalbim yine dörtnala koşmaya başladı. "Çok tatlılar ama," dedim ona doğru dönerek. "Baksana, sanki birbirlerine muknatısla bağlanmış gibiler. Aralarındaki çekimi buradan çıplak gözle görebiliyorsun."

"Evet," dedi Arın, uysal bir sesle. "Gerçekten birbirleri için yaratılmış olmalılar."

İç çekerek bir kere daha onlara baktım. İmrenerek ve hatta biraz kıskanarak.

"Sıkıldım," diye araya girdi Arın bu sırada. "Ayrıca acıktım."

Ona dönüp onaylayan bakışlarla, "Ben de çok acıktım," dedim.

Tek kaşını yaramaz bir ifadeyle yukarı doğru kaldırdı. "Kaçalım mı?"

Gözlerim şaşkınlıkla açılırken "Yapabilir miyiz?" diye sordum.

Göz kırpıp elimi tuttu. "Gel benimle."

Hızlı adımlarla insanların içinden sıyrılıp otelin çıkışına yöneldik. Arın valeyi yanına çağırarak arabasını istedi. Ve dakikalar içinde kendimizi kalabalıktan kopmuş, arabanın güvenli ve ıssız kollarına sığınmış olarak bulduk. Araba asfalt yolda yağ gibi kayarak ilerlerken ikimizde gürültüden bunalmış olacağız ki çıtımız çıkmadı. Arın sadece yola bakıyordu, bense camdan, gecenin karanlığını ve şehrin ışıklarını izliyordum. Nereye gittiğimizi sormadım

çünkü bunun bir önemi yoktu. Ann'ın beni götürdüğü ve gitmek isteyeceğimi biliyordum. Onun yanında olmak isteyeceğini biliyordum.

Sonuç olarak yaklaşık yirmi dakika sonra deniz kıyısında bir büfeye geldik. Pekâlâ, bu biraz sürpriz oldu ama daha önce de söylediğim gibi nereye geldiğimizin hâlâ önemi yoktu. Ann önce beni denize bakan tabureklerden birine oturttu ve ceketini çıkarıp omuzlarıma bıraktı, sonra büfeye gidip bize tost ve çay söyledi. Öpüşünce odunum bir centilmene mi dönüştü ne? *Bilseni daha önce öperdim! Zorla öperdim!*

Tostları alıp karşıma oturduğunda ona sorarcasına göz kırptım. "Hayırdır? Centilmenliklerinle gözlerimi yaşartıyorsun."

Suratını buruşturup burnuma bir fiske attı. "Sana da yaranılmıyor!"

Burnumu kırıştırıp geri çekilirken tostumdan koca bir ısırık aldım ve ağzımın dolu olmasına aldırmadan konuştum. "Sadece başına bir şey mi düştü diye merak ettim."

Kirpiklerinin altından aksi bir bakış attı bana. Suratındaki ifade öyle huysuzdu ki biraz sonra yazlıkta çocukların topunu kesen ihtiyar bir amcaya dönüşecek diye ödüm koptu. "Hasta olup başıma kalmanı istemedim. Ayrıca giydiğin elbise sinirlerimi bozuyor!"

Koca lokmamı çiğneyip nihayet yuttuğumda neredeyse haykırarak "Bu elbiseyi sen seçtin!" dedim.

Huysuzluğuna suratını buruşturarak vurgu yaptı ve beni şöyle bir süzüp kafasını iki yana salladı. Ardından alakasız bir şekilde "Çayını iç," dedi. "Soğutma."

Küçük bir hıhlamayla ilgimi Ann'dan koparıp tostuma ve çayıma yönlendirdim. Uzun bir süre ko-

dan kalpçıklar çıkarıyordu. *Of bu kadar tatlı olduklarını için onlara acıyorum.*

Onların tatlılığına iç çekip dudak büzerken arkamdan tanıdık bir ses işittim.

"Evli çiftler bu şekilde dikizlememelisin."

Arın'ın güzel sesi kulaklarıma dolduğunda kalbim yine dörtnala koşmaya başladı. "Çok tatlılar ama," dedim ona doğru dönerek. "Baksana, sanki birbirlerine muknatısla bağlanmış gibiler. Aralarındaki çekimi buradan çıplak gözle görebiliyorsun."

"Evet," dedi Arın, uysal bir sesle. "Gerçekten birbirleri için yaratılmış olmalılar."

İç çekerek bir kere daha onlara baktım. İmrenerek ve hatta biraz kıskanarak.

"Sıkıldım," diye araya girdi Arın bu sırada. "Ayrıca acıktım."

Ona dönüp onaylayan bakışlarla, "Ben de çok acıktım," dedim.

Tek kaşını yaramaz bir ifadeyle yukarı doğru kaldırdı. "Kaçalım mı?"

Gözlerim şaşkınlıkla açılırken "Yapabilir miyiz?" diye sordum.

Göz kırpıp elimi tuttu. "Gel benimle."

Hızlı adımlarla insanların içinden sıyrılıp otelin çıkışına yöneldik. Arın valeyi yanına çağırarak arabasını istedi. Ve dakikalar içinde kendimizi kalabalıktan kopmuş, arabanın güvenli ve ıssız kollarına sığınmış olarak bulduk. Araba asfalt yolda yağ gibi kayarak ilerlerken ikimizde gürültüden bunalmış olacağız ki çıtımız çıkmadı. Arın sadece yola bakıyordu, bense camdan, gecenin karanlığını ve şehrin ışıklarını izliyordum. Nereye gittiğimizi sormadım

yaklu bunun bir önemi yoktu. Arın'ın beni goturdüğü yere gitmek isteyeceğimi biliyordum. Onun yanında olmak isteyeceğimi biliyordum.

Sonuç olarak yaklaşık yirmi dakika sonra deniz kıyısında bir büfeye geldik. Pekâlâ, bu biraz sürpriz oldu ama daha önce de söylediğim gibi nereye geldiğimizin hâlâ önemi yoktu. Arın önce beni denize bakan tabureclerden birine oturttu ve ceketini çıkarıp omuzlarıma bıraktı, sonra büfeye gidip bize tost ve çay söyledi. Öpüşünce odunum bir centilmene mi dönüştü ne? *Bilseni daha önce öperdim! Zorla operdim!*

Tostları alıp karşıma oturduğunda ona sorarcasına göz kırptım. "Hayırdır? Centilmenliklerinle gözlerimi yaşartıyorsun."

Suratını buruşturup burnuma bir fiske attı. "Sana da yaranılmıyor!"

Burnumu kırıştırıp geri çekilirken tostumdan koca bir ısırık aldım ve ağzımın dolu olmasına aldırmadan konuştum. "Sadece başına bir şey mi düştü diye merak ettim."

Kirpiklerinin altından aksi bir bakış attı bana. Suratındaki ifade öyle huysuzdu ki biraz sonra yazlıkta çocukların topunu kesen ihtiyar bir amcaya dönüşecek diye ödüm koptu. "Hasta olup başıma kalmanı istemedim. Ayrıca giydiğin elbise sinirlerimi bozuyor!"

Koca lokmamı çiğneyip nihayet yuttuğumda neredeyse haykırarak "Bu elbiseyi sen seçtin!" dedim.

Huysuzluğuna suratını buruşturarak vurgu yaptı ve beni şöyle bir süzüp kafasını iki yana salladı. Ardından alakasız bir şekilde "Çayını iç," dedi. "Soğutma."

Küçük bir hıhlamayla ilgimi Arın'dan koparıp tostuma ve çayıma yönlendirdim. Uzun bir süre ko-

muşmadan, sadece birbirimize huysuz ve aksi bakışlar atıp durduk. Sonra ben Arın'a dil çıkardım. *Aman ne tatlı bir davranış!* O da bana yaptığımı hiç onaylamıyormuş gibi bir bakış atıp kafasını iki yana salladı. Burnun üzerine suratımı buruşturup onun çirkin bir taklidini yaptım ve ben de başımı yana salladım. Taburesini ters çevirip bana sırtını döndüğünde ne olduğunu anlamadan bir kahkaha koyverdim.

"Seni tanımıyorum," dedi bana omzunun üstünden. "Kim olduğuna dair en ufak bir fikrim yok!"

Tostumun son lokmasını hızlıca ağzıma tıkıştırıp çayımın son yudumunu içtim ve ikisini aynı anda denk getirdiğim için kendime hayali bir plaket verdikten sonra yerimden kalktım. Arın'ın yanından geçerken kafasına yavaşça vurdum, sonra ona bakmadan ilerlemeye devam ettim. Sahilin kumlu kısmına geldiğimde ayakkabılarımı çıkarıp elime aldım ve kumda ayak izlerimi bırakarak yürümeye başladım. Çok geçmeden Arın'ın arkamdan geldiğini hissettim. Tam arkamda, göğsüyle sırtım arasında yalnızca santimler varken durdu. Birlikte gecenin karanlık koynunda siyaha dönmüş denizi izlemeye başladık. Parmak uçlarıma kadar mutlulukla ve tatlı heyecanlarla doluydum. Saç diplerim bile mutluydu. Arın'ın varlığı kirpiklerime, kaşlarıma, tırnaklarıma, vücudumdaki her bir hücreye nüfuz etmiş durumdaydı. Algıladığım tek hormon serotonindi. Nasıl hâlâ kalbimin uçmadığını ya da midemdeki kelebekleri kaybetmediğimi merak ediyordum doğrusu.

Aramızdaki sessizlik büyüdükçe heyecanım artıyordu. Derin dalgaların sesini bölerek "Sana türkü söyleyeyim mi?" diye sordum.

"Türkü mü?" Sesindeki sevimli şaşkınlık gülümsememe sebep oldu.

Evet," dedim usulca. "Türkü. Karadeniz türkü-sü. Laz boreğiyim ben, unuttun mu?"

"Olur," dedi ama sesinde hâlâ şaşkınlık tınıları vardı. Buna seviniyordum çünkü Arın'ı böyle şaşırtmak her zaman nasip olmuyordu.

Gülümsememe büyürken derin bir nefes aldım ve hafif bir öksürükle boğazımı temizledikten sonra çok da yüksek olmayan, yalnızca Arın'la ikimizin duyabileceği bir sesle, bizim oraların güzel türkülerinden birini dalgaların eşliğinde söylemeye başladım.

"Ha bu akan dereler denizlere dolacak
Söylesana güzelum sonumuz ne olacak
Ha bu akan dereler denizlere dolacak
Söylesana güzelum sonumuz ne olacak"

Nefes almak için durakladığım sırada Arın'ın beklenmedik temasıyla sarsıldım. Önce göğsünü sırtımda hissettim, ardından elleri belime dolandı ve son olarak saçlarımın arasında gezinen nefesi bacaklarımdaki bütün gücü çekip aldı. Güç almak istercesine kamımın üstündeki ellerine tutundum. Ve titreyen sesimle türküye devam etmeye çalıştım.

"Ah duman kara duman sardı dört yanımız
Ander kalsın sevdaluk oy alacak canımızı
Ah duman kara duman sardı dört yanımızı
Ha bu ander sevdaluk da alacak canımızı"

Ben türküyü söylerken Arın bana daha sıkı sarıldı. Sanki söylediğim onu bana bağlayan büyülü bir şarkıymış gibi hissediyordum böyle olunca. Gözlerimi kapatıp kendimi onun ve dolaylı olarak mutlu-

luğun kollarına bırakırken daha büyük bir şevkle söylemeye devam ettim.

"Dere akar taş ile, gözüm doldu yaş ile
Nerelere gideyim ha bu garip baş ile
Dere akar taş ile gözüm doldu yaş ile
Gurbete mi gideyim bu sevdalı baş ile

Oy yadı Karadeniz sardı dört yanımızı
Ander kalsın sevdaluk oy alacak canımızı
Oy yadı Karadeniz sardı dört yanımızı
Ha bu ander sevdaluk oy alacak canımızı
Ha bu ander sevdaluk oy alacak canımızı"

Türkü bittiğinde Arın'la neredeyse tek vücut olmuş gibiydik. Gözlerimi kapatmıştım. Kalp atışlarımın gürültüsüyle deniz dalgalarının sesi birbirine karışıyordu. Arın'ın kokusu, denizin tuzlu ve ferah kokusuyla birleşip ciğerlerimi dolduruyordu. Sıcacık hissettim. Arın'ın beni sımsıkı saran kolları arasında sıcak, güvende ve hiç olmadığım kadar mutluydum. Sanki bütün hayatımı Arın'ı bulmak için yaşamış gibiydim. Sanki bugüne kadar attığım her adım beni ona götüren yolda atılmış gibiydi. Sırf o bana böyle sarılabilsin diye gelmiştim İstanbul'a. Akın o gün karşıma Arın'la tanışmam ve onu sevmem gerektiği için çıkmıştı. Yaşamımın her küçük parçası birleşip beni Arın'ın kollarına atmıştı sanki.

Tenime çarpıp dağılan nefesi ile fısıldadı. "Çok güzel söyledin."

Sessizce yutkundum. "Teşekkür ederim."

Burnunu bir kere daha saçlarımın arasında hissettirdi. "Kokunu seviyorum," dedi. Kalbimden bir kuş

sorusu havalandı. "Sana has, değişik bir koku. Ferah ve çekici. Farklı."

Varla yok arası bir sesle mırıldandım. "Teşekkür ederim." Arın'ın beni duyabildiğinden bile emin değildim.

"Hayatımda tanıdığım en kendine has insansın Mavis Ekiz," dediğinde gülümsediğini sesinden anlayabiliyordum. Çünkü Arın'ın gülümsemesi her şeyi, sesini bile farklı bir renge boyuyordu. "Seninle tanıştığım için mutluyum."

Kalbim bu kadar mutluluğa dayanamıyor, hissettiğim ağrıyla inlemekten kendimi zor tutuyordum. Fakat gözlerimden süzülen yaşları engelleyemedim. "Gerçekten mi?" diye sorduğumda sesim, inlemesi yetmezmiş gibi üç yaşındaki bir çocuğun sesi gibi çıkmıştı.

"Gerçekten."

"Bu çok saçma," derken beni aksine inandırması için iyice Arın'a sığındım. O da bana daha çok sarıldı.

"Evet," dedi küçük bir gülüşün ardından. "Çok saçma ama her şey mantıklı olmak zorunda değil."

Eğilip başımın tepesine bir öpücük kondurdu. "Her şey mükemmel olmak zorunda da değil."

Bir şey söyleyemedim. Benim için her şeyin mükemmel olduğunu bilmesine gerek yoktu. Sadece gözlerimi kapatıp onun kollarında olmanın tadını çıkardım. Başka hiçbir şey düşünmedim. Geçmişten ya da gelecekten bir düşüncenin zihnime sızıp bu anı mahvetmesine izin vermeden, kalbimin ritmini ve dalgaların sesini dinleyip kendimi tamamen Arın'a bıraktım. Artık tüm kalbimle biliyordum.

Onu seviyordum.

17.

Bölüm

"Gerçekten bunu yapmak zorunda mıyız Mayıs?" Ya da en azından ben, bunu yapmak zorunda mıyım? Sana bir çek yazabilirdim ve istediğin kadar şapkayı, tek başına gelip alabilirdin. Niçin bana işkence ediyorsun?"

Durmadan homurdanan, arabaya bindiğimizden beri konuşmaya ve şikâyet etmeye bir an olsun ara vermeyen Arın'a ters bir bakış attım ve milyonuncu defa aynı şeyi söyledim. "Söz vermiştin ama Arın." Üzerindeki lacivert ceketi, içindeki kırık beyaz tişörtü ve kot pantolonuyla her zamanki gibi çok şıktı. Görüntüsüne sağa yatırdığı kumral saçları, kemik çer-

sevdi gözlüğümün ardından parlayan mavi bakışları ve o üç türeten yakışıklı suratı eklenince akıllara zarar bir hal alıyordu. Yine de, görünüşündeki bütün bu kusursuzluğa rağmen sınır bozucu olmayı başarabiliyordu. Aferin Arın, ne diyeyim? *Al sana adul, beş lira!*

Ilının içiyle hafifçe direksiyona vurdu. "Hay benim dilimi eşek arısı soksaydı."

"Keşke," derken iç çekişime hâkim olamadım. Bu sefer de o bana bakıp yüzünü buruşturdu. Böyle yaptığında bile havalı ve ulaşılmaz görünebilmesine şaşırıyordum. Davranışları üç yaşındaki bir çocuğunkinden farklı değildi ama bu onu daha az yakışıklı ya da daha az karizmatik yapmıyordu. Her haliyle muhteşemdi Arın Arıkan. Çok *başarılı* gerçekten. Sevmek zihniyle.

"Niye öyle tuhaf tuhaf bakıyorsun?"

Sorusuyla birlikte aniden sıkıldım. "Yüzünü aklıma kazımaya çalışıyorum, aşkım."

Gülmemek için kendini epey zorlasa da başaramadı ve hafifçe sırıttı. "Aşkım deme Mayıs, bana. Aşkım deme."

"Ne diyeyim o zaman aşkım?" Bu sefer son kelimeyi uzatarak söyledim.

Sırıtması iyice genişlerken gözünü yoldan ayırmadan tek elini bana uzatıp yanağımı kavradı ve sıkıştırmaya başladı. *Evet, balık Mayıs geldi, hoş geldi!* Ama bu defa daha çok yola odaklı olduğu için hızlıca kıpırdanarak elinden kurtuldum. "Ya," dedim öfkeyle. "Yapmasana şöyle."

Omuz silkti. Bu umursamaz tavrı bir gün beni öldürecekti. "Başka türlü susmuyorsun. Bana pek seçenek kalmıyor."

cevlerimi kısıp ona ölümcül bakışlarımdan birini fırlattım. "Görürsün sen. Seni mağazadan mağazaya sürükleyeceğim. En güzel şapkayı bulana kadar rahat bırakmayacağım."

Dudaklarımdan, sanki kalbime bir ok saplanmış gibi acı dolu bir inleme döküldü. Ve yüzü ağlamaklı bir ifadeye büründü. *Allah kahretmesin, hâlâ* çok yakışıklı.

Yolculuğumuz büyük bir alışveriş merkezinin otoparkında sonlandı. Arın, arabadan adeta kaplumbağa hızıyla inince bu yavaşlığına dayanamadım ve kolundan tutup çekiştirmeye başladım. Yürüyen merdivenlerle birinci kata çıkarken hiç susmadan konuşma sırası bendeydi. Hiç susmadan derken, gerçekten hiç susmamayı kastediyorum. Arın da nefes aldığım aralıklarda bana laf yetiştirmeye çalışıyordu.

"Bak o arabanın camından attığın hasır şapka var ya turunun tek örneğiydi."

"Yok ettiğim için bir madalyayı hak ediyorum o zaman."

"Ayrıca kendisi benim en sevdiğim şapkamdı. Yazın onsuz sahile inmezdim."

"Turistleri büyük bir işkenceden kurtardım."

"Yazlık elbiselerime çok güzel uyuyordu ve ona uygun bir hasır çantam bile vardı!"

"Hasır çanta mı? Allahım, resmen ulusal bir kahramanım!"

"Dalga geçme Arın! Cidden onu kaybettiğim için çok üzüldüm. Dua et de onun gibi bir başka şapka daha bulabileyim. Yoksa yeryüzündeki bütün şapkaları alsan bile seni affetmeyeceğim anlıyor musun? Hatırladıkça sinirleniyorum zaten. Eğer o şapkanın yerini alacak kadar güzel bir şapka bulamazsak ben

[illegible] çok sevdiğim bir şeyi elimden alacağım. Mesela [illegible] arabamı."

Bir anlık şoka girerek durakladı. Gözleri yine artık [illegible] gibi bir anlam ifade etmiş bir şekilde bana baktı.

Yüzü soğuk, zavallı şapkam onun arabasından daha az değerli değildi.

Sevdiğini bir şey bulamıyormuş gibi başını salladı. Sonra bir adım atıp aramızdaki mesafeyi kapattı ve sanki çok önemli bir şey söyleyecekmiş gibi bana doğru eğilerek "Seni yıldırmışsın," dedi.

Ben de gözlerimi kısarak ona doğru eğildim ve en tehditkar sesimle karşılık verdim. "Bu daha hoştu şey." Ardından onu kolundan tuttuğum gibi tekrar peşimden sürüklemeye başladım. Gördüğüm ilk mağazaya daldım ve şapkaların olduğu bölüme uçtum. Hiç vakit kaybetmeden şapkaları denemeye başladım. Mavi bir şapkayı kafama yerleştirdikten sonra dudaklarımı öne doğru uzatarak aynaya baktım. "Bu nasıl sence? Kırmızı çok tatlı, değil mi?"

İğrenç."

Onu hiç kale almadan başka bir şapkayı aldım elime. Bu sefer kara sivahi. Yine aynı şekilde başıma yerleştirip aynadaki görüntüme gülümsedim. "Bu da güzelmiş bak. Bence siyah bana yakışıyor. Ne diyorsun?"

"Çok çirkinsin."

Bu defa ona ters bir bakış attım ama denemem gereken o kadar fazla şapka vardı ki cevap vercek vakti bulamadım. Kırmızı bir tanesini kafama takıp aynaya bakarken "Kırmızı nasıl? Çok iddialı bence. Ama böyle, farklı bir albenisi de var tabi."

"Hayatımda gördüğüm en korkunç şey."

[illegible] bir iç çekip sabır diledim ve bu defa koyu [illegible] şapkaya uzandım. "Bu nasıl? Rengi biraz [illegible] ama. Bana yakıştı mı sence?"

Bu soruyu sormamla birlikte Arın, tam yanımdan geçmekte olan küçük bir çocuğu hızla kendime doğru çekip gözlerimi eliyle kapattı. "Sakın bu halini çocukların görmesine izin verme!" dedi yüksek sesle. "Çok kabus görecekler, onları korkutacaksın!"

Çocuk tanımadığı bu adamın ani hareketine çığlık çığlığa tepki verdikten sonra Arın'ın elinden kurtulup annesine koştu. Ben de bu sırada elimdeki şapkayla Arın'ın kafasına vurdum. "Dalga geçmesene ya!"

Tam bana cevap vermeye hazırlanıyorken tekrar kolunu yapışıp bir kere daha peşimde sürüklemeye başladım. Üç mağazaya daha girdik sırayla. Hepsinde beğendiğim bütün şapkaları deneyerek Arın'ı çileden çıkarttım. Kötü yorumlarına zerre kadar aldırmadığımı görünce taktik değiştirdi ve her taktığım şapkaya dünyanın en harika şeyiymiş gibi muamele etmeye başladı.

"Cidden Mayıs, bu renk gözlerini ortaya çıkarttı. Bence bunu kesinlikle almalısın."

Kaşlarımı kararsızlıkla çatarak aynaya baktım. Kafamdaki mavi şapkanın gözlerimi ortaya çıkardığı falan yoktu. "İyi de Arın, benim gözlerim mavi değil ki!"

"Olsun," dedi içten bir tavırla. "Buna rağmen çok yakıştı. Bir de gözlerin mavi olsaydı, muhtemelen bu şapkayla dünyanın en güzel kadını sen olurdun."

Derin bir of çekip gözlerimi devirdim. "Bu tavrın, işkencenin süresini kısaltmayacak Arın. Neden bana gerçekten yardımcı olmuyorsun?"

"Çünkü bütün bu şapka olayını çok saçma buluyorum!"

Aldığım nefesi yanaklarımı şişirerek bir süre hapsedip uzun bir puf sesiyle dışarı verdim. Onu umursamamaya karar vererek gözüme kestirdiğim bir başka şapkaya uzandım. Hasır, kenarı mavi şeritli çok şirin bir şapkaydı. Üstelik aynısının erkekler için olan modeli de vardı.

"Arın bak!" dedim heyecanla. "Bu şapkalar çiftler için!"

Acılı bir inleme döküldü dudaklarından. "Sakın evcilik üremle yapabildiklerimi söyleme. Çünkü daha fazla şapkaya tahammül edemeyeceğim."

Bütün bu sınır bozucu tavırları benim neşemi zerre miktarda azaltmadı. Hasır şapkalardan erkekler için olanını ona uzattım.

"Hadi, sen de tak!"

Kafasını şiddetle sallamaya başladı. "Asla olmaz! Anlıyor musun? Asla!"

Küçük bir çocuk gibi ağlamaklı olup omuz silktim. "Lütfen Arın! Tak da fotoğraf çekelim. Çok tatlı olacak."

Keskin bir kaş çatışla birkaç adım geriledi. "Asla dedim, duydun mu?"

Hayal kırıklığıyla pes etmek üzereyken birinin bana seslendiğini duydum.

"Mayıs?"

Çok tanıdık bir sesti fakat çıkaramadım. Merakla arkama dönüp sesin geldiği yöne baktığımda ise onu gördüm. Eski sevgilim, Cenker!

"Cenker?" dedim şaşkınlıkla. Bu sırada o, yüzünde kocaman bir sırıtışla bana doğru yaklaşıyordu. O,

yanımıza varmadan hemen önce Arın kısık bir sesle "Bu kim?" diye sordu.

Usulüyle cevap verdim "Eski sevgilim." Bir an Arın'ın kaşlarını çattığını görsem de bakışlarımı hızlıca Cenker'e çevirdiğim için bundan tam olarak emin olamadım. Ama Cenker'in yüzündeki heveslı ve şaşkın ifadeyi gayet net seçebiliyordum. Bir zamanlar bu adamı yakışıklı bulduğum gerçeği beni biraz şaşırtmıştı. Filmde olmadan onu, Arın'la kıyaslamaya başladım ve bu brokoliyle lahana sarmasını ya da pırasayla baklavayı karşılaştırmak gibi bir şey oldu. *Arın baklava olduğunu tahmin etmek zor değil!*

"Inanmıyorum!" Cenker, bana iyice yaklaştı. "Seni gördüğüme o kadar sevindim ki! Uzun zaman olmuştu." Ben bir şey söylemeye fırsat bulamadan Cenker, beni kendisine çekti ve sıkıca sarıldı. *Canım cıvcıv gel! Nedir bu rahatlık?*

Ne yapacağımı bilemez bir halde Cenker'in kollarının arasına sıkışıp kaldım. Çok rahatsız bir durumdu. Neyse ki naylon sevgilim Arın Arıkan bu duruma el attı. Küçük bir öksürükle varlığını belli ederken beni kısmından çekerek Cenker'den ayırdı.

Cenker'le aramıza güvenli bir mesafe girince yapmacık bir gülümsemeyle "Merhaba Cenker," diye mırıldandım. "Ben de seni gördüğüme sevindim." *Yalan!*

Sonra hızlıca Arın'a döndüm ve "Arıncığım, bu Cenker, eski bir arkadaşım," diyerek karşımdaki adamı işaret ettim. "Cenker, bu da sevgilim, Arın."

Arın tokalaşmak için elini uzatmadı. Ya da tanıştığına memnun olduğunu falan söylemedi. Tek yaptığı sert bir baş selamı verdikten sonra çatık kaşları-

nın altındaki öfkeli bakışlarıyla Cenker'in yüzünü aşındırmak oldu.

Cenker ise, önce şaşırdı sonra tuhaf bir gülümsemeyle durumu toparladı ve mırıldandı, "Memnun oldum." Fakat vazgeçmeye niyeti yok gibiydi. Arın'a fazla bakmadan, bakışlarını bana çevirip "Çok işiniz var mı? Belki bir yerlerde oturup bir şeyler içerdik. Görüşmeyeli çok uzun zaman oldu. Neler yaptın merak ediyorum." Teklifi yalnız ikimizi mi kapsıyor yoksa uçumuzu mu emin olamayarak gözlerimi kırpıştırdım.

"Şey ben... yani biz..."

"Şapka alışverişindeyiz!" Arın aniden konuşmaya karar verince şaşkınca ona döndüm. Sesinde o kadar yapmacık bir sıritış vardı ki Cenker için üzüldüm doğrusu. "İşimiz uzun sürecek. O yüzden davetinizi geri çevirmek zorundayız."

Cenker yüzünü buruşturup, sanki konuşan benmişim gibi bana döndü. "Şapka mı? Hâlâ takıyor musun onları?"

Allah aşkına bu adamların benim şapkalarımla derdleri ne?

"Evet, tabi ki takıyorum."

Bakışları bir an için benden ayrılıp Arın'ı buldu ve kahverengi bakışları resmen kötücül bir ışıkla parladı. "Çok kötü, değil mi? Bütün o şapkalar. Hele de hasır olan. Ondan kesinlikle nefret ediyordum."

Hah! Birdi, iki oldular. Ne kadar hoş!

"Hayır, aslında ben çok seviyorum şapkalarını."

Duyduğum bu cümleyi ilk anda idrak edemedim. Kimin söylediğini görmek için şöyle bir arkaya döndüm. Fakat etrafta başka kimse yoktu. Konuşan Arın'dı. Gözlerimi kırpıştırarak ona bakar-

ve bu anın gerçek olup olmadığını merak ettim. Yoksa rüya mıydı? Şimdi kendimi çimdiklesem uyanacak mıydım?

Şaşkın bakışlarım endişe, korku, heyecan ve merakla Arın'ın yüzünde dolaşırken, Arın da bana dönüp o büyüleyici gülümsemelerinden birini armağan etti. "Özellikle o hasır şapka sana çok yakışıyor hayatım. Muhteşem görünüyorsun."

Pekâlâ, bunların yalan olduğunu biliyordum. Şu an nedenini çözemesem de Arın böyle bir oyun oynamak istiyordu ve gerçekten düşünmediği şeyleri söylüyordu. Yine de öyle güzel söylüyordu ki içim eriyordu. Bakışları yüzümde dolanırken ve ağzından işitmek istediğim şeyler dökülürken, bütün bunların gerçek olmadığını bilmeme rağmen sanmaya başladım.

"Arın şapkalarımı çok seviyor." Oyuna ortak olmanın sakıncası yoktu. Zaten ben olmuştum başlı başına bir oyun. "Şapkaların beni özel gösterdiğini düşünüyor. Hatta biraz önce şu çift şapkalarından almamızı önerdi, inanabiliyor musun?" Elimde tuttuğum şapkaları Cenker'in suratına doğru salladım. Hemen ardından Arın'a dönüp, büyük erkek modelini ona uzattım. "Hadi aşkım, şapkanı tak da Cenker fotoğrafımızı çeksin."

Allahım! Bir taşla iki kuş! Bazen aklımı çok seviyorum.

Arın, bir an beni boğacak gibi baksa da elimden şapkayı alıp sert bir hareketle kafasına geçirdi. Bu sırada ben de Cenker'e cep telefonumu uzatıp şapkamı taktım. Ardından Arın'a sımsıkı sarılıp poz verdim. "Gülümse!"

Cenker itadesiz bir suratla birkaç fotoğraf çektikten sonra telefonumu bana geri uzattı. Telefonumu alıp heyecanla fotoğraflarımıza bakmaya başladım.

"Harika çıkmışız, baksana!" Aslında ben harika çıkmıştım. Arın ise Karadeniz'de takası batmış bedbaht bir kaptan gibi poz vermişti. Ama bunu, onun bilmesine gerek yoktu. Bugün için yeterince ağır şeyler yaşadı zaten.

Ben heyecanla fotoğraflara bakarken ve büyük bir gayretle onları Arın'a göstermeye çalışırken o çoktan şapkayı kafasından çıkartmış bana olumsuz bakışlar atmakla meşguldü. Fotoğraflarla zerre kadar ilgilenmiyordu.

"Bu şapkaları alıyoruz ve buradan defolup gidiyoruz."

"Aşkım, niye bu kadar sinirlisin?" diye sorarken gülmemek için kendimi zor tutuyordum. *Ee ne demiş bir Arın'ım Arıkanığım: büyük lokma ye, büyük laf söyleme.*

Arın'ın yüz ifadesinde en ufak bir değişme olmadı. Sert bir sesle konuştu. "Acıktım, bir yerlerde yemek yiyelim. Mümkünse eski sevgililerinden biriyle karşılaşmayacağımız bir yerde!"

İlk başta ne dediğini anlamayarak gözlerimi kırpıştırdım. Sonra gökyüzünden bir farkındalık düşüp kafama isabet etti. Suratıma şaşkınlık ve koca bir aynı anda yayılırken "İnanmıyorum!" diye çağırdım. "Sen kıskandın mı?"

Arın durakladı. Sonra mırıldandı "Ne alakası var? Bunun bir geçiştirme olduğu o kadar belliydi ki... Dudaklarımdan kopan kahkahaya engel olamadığım yerde zıplamaya başladım.

"Kıskandın! Kıskandın işte kıskandın!"

"Mayıs, delirme. Kendine gel." Beni omuzlarından tutup sabitleyerek zıplamama bir son verdi. Ama mağazayı inleten kahkahalarım için elinden gelen bir şey yoktu.

"Kıskandın ama, vallahi de kıskandın, billahi de kıskandın."

Sinirleri bozulmuş olacak ki gülerek başını salladı. Ve başka çare bırakmadığımdan ötürü kabul etti. "Evet kıskandım. Artık bir şeyler yemeğe gidebilir miyiz?"

"Gidebiliriz tabi ki." Bu cümleyi de diğer tüm cümlelerim gibi sıntarak kurdum. İçimde öyle büyük bir heyecan ve o kadar anlamsız bir mutluluk vardı ki ne yaptığımı pek bilmiyordum. Alışveriş merkezinde yanımızdan geçen insanları çevirip 'Arın beni kıskandı' dememek için kendime zor hâkim oluyordum. Ve günün geri kalanında Arın'a hiç zorluk çıkarmamaya karar verdim. Hasır şapkaları alıp yemeğe gittik. Hayatımın en güzel günlerinden birini geçiriyordum. Geçmişe dönüp baktığımda gülümseyerek hatırlayacağım bir anım daha olduğu için Arın'a çok minnettardım.

18.

Bölüm

Arın'dan

Atkuyruğu yaptığı sarı saçları, attığı adımlarla iki yana sallanıp dururken, tek koluna geçirdiği çantasını diğer eliyle karıştırıp duruyor. Taktığı kocaman güneş gözlüklerinin ardından göremesem de kaşlarını çattığını biliyorum. Rahatsız edici bir şekilde Mayıs Ekiz ile ilgili çok fazla detay biliyorum. *Ne yazık ki.* Ve yine rahatsız edici bir şekilde, bu beni gerçekten rahatsız etmiyor. Sadece uzun bir zaman sonra birinin bu derece farkında olmak garip hissettiriyor. Onun kafası karıştığında bakışlarının büründüğü şaşkın rengi biliyorum. Düz bir yolda yürürken, tıpkı şu an olduğu gibi, en az iki kere tökezlediğini ve bu-

[illegible] bir [illegible] olduğunu biliyorum. Hayvanlarda [illegible] tarihinde olmadan kafasını dış yana [illegible] biliyorum. Bunun gibi onlarca örnek verebilirim. Ve kendimi temin ki bu biraz garip bir durum.

Havalanan bir restoranın erkekler tuvaletinin [illegible] bu kadını ki hâlâ bana ürkütücü [illegible] gözümün önünden ayrılmıyor, nasıl olup da bir anının bu kadar ve değebildi hiçbir fikrim yok. Her şey birden bire oldu. Küçük bir çığlık duyup başımı kaldırdığımda pembemsi duşlukta olan bir şeye gördüm. Bir kuş olduğunu anladım. Sonra aptal bir gazeteci tarafından basıklık ve insanlar sevgili olduğumuzu sanmak durumunda kaldık. Ve artık hayatımın her anını bu tuhaf fakat sevimli kadınla geçirmek zorundayım. Üstelik işler bir an için olsa bile sıradanlaşmıyor. Asla sıradanlaşmıyor. Mavis Ekiz sadece varlığıyla etrafındaki her şeyi olağanüstü hale getirmeyi başarabiliyor.

Aklımdan geçen düşüncelerin yüzüme yansıdığı aptal gülümsemeyi Mavis in başını kaldırıp bana bakmış anda yok ediyorum ve arabanın kapısını açıp binmem için kenara çekilirken "Geç kaldın," diyorum.

"Üzgünüm, Nevin'le uğraşmam gerekti," diye bir açıklama yaparken on koltuğa yerleşiyor. Kapıyı kapatıp şoför koltuğuna geçiyorum.

"Yine ne yaptın zavallı kıza?" diye soruyorum. Yüzünde onu onaylamadığımı belirten bir ifade var ve bana sinir olduğunu biliyorum.

"Zavallı mı?" diyor küçük burnunu kırıştırarak. "Zavallı falan değil o. Bana ne kadar eziyet ettiğini biliyorsun."

[illegible] yıldan ayırmadan omuz silkiyorum. "[illegible] sen ona ezayet ediyor gibisin."

Yüzüm bana çevriliyor başını. Gülmemek için [illegible] üzerinde sağlam bir hâkimiyet oluş[illegible] gerekiyor. Bu kadar kolay sinirlenmesi ve [illegible] bu kadar sevimli görünmesi benim suçum [illegible]

"Anadan sonra hiçbir şey bildiğin yok. Nisan dün[illegible] sınır bozucu insandır tamam mı? Meselâ çok [illegible] Evin altını üstüne getiriyor ve asla toplamı[illegible] çünkü kendini prenses zannediyor. Ama prenses [illegible] değil. Prensesler sadece masallarda olur. Gerçek [illegible] gerçek kızlar prenseslere tahammül edemez. Onların kafasını koparmak isterler."

Sorun almadan kurduğu cümlelerin sonunda kaş[illegible] yukarı kaldırarak ona kısa bir bakış atıyorum. Yüzden kızarmış yanakları ve çatılmış kaşlarıyla bu kadar şirin görünmemesi gerek. Fakat görünüyor işte. Ayrıca onu öptüğüm geceden beri kırmızı ruj sürüyor. Zekice. Ve acımasızca.

"Kardeşinin kafasını koparamazsın," diyorum iç çekme arzumu zar zor bastırırken. *Lanet olsun kırmızı [illegible] çekiciler.*

Dudaklarından ıslak bir gülüş kopuyor. "İddiaya var mısın?"

Kendime daha fazla engel olamayıp gülümsüyorum. "Hayır," diyorum kafamı iki yana sallarken. "Seni aile içi meselelerine karıştırma. İlişkimiz henüz o kadar ciddileşmedi."

Bu cevabımdan sonra sessizleşiyor. O güzel, sen kafasının içinde neler döndüğünü bilmediğim için bu sessizlikten rahatsız oluyorum. Ne düşünüyorsun

Mayıs? İlişkimizin ne kadar ciddileştiğini mi? Ne kadar ciddileşmesini istediğini mi? Ne kadar ciddileşmesi gerektiğini mi? Ornitorenklerin çok ilginç hayvanlar olduklarını mı? Ne?

Ben sorularımın cevabını alamazken ve düşüncelerim saçma bir şekilde ornitorenklere kayarken "Ee nereye gidiyoruz?" diye soruyor Mayıs. Bunu çok sık yapıyor. Ne zaman aniden sessizleşse ve durgunlaşsa hemen ardından alakasız bir soru sorup muhabbeti başka yerlere sürükluyor.

"Yemek yemeğe." Düz bir sesle verdiğim bu cevap üzerine kaşlarını çattığını tahmin ediyorum fakat keyfi yerinde olmadığı için beni terslemiyor. Açıkçası beni terslemesini tercih ederim çünkü Mayıs'ın ne yapacağı hiç belli olmadığından sessizleştiği anlar beni tedirgin ediyor. Beni aniden arabanın camından fırlatmasından ve şapkasının intikamını almasından korkuyorum.

Yine de sessizliği bozmuyorum. Arada bir kafamı çevirip ona anlık bakışlar atıyor, sonra tekrar yola dönüyor ve zihin okuyamadığım için lanet ediyorum. Belki de Meriç'ten biraz ders almalıyım.

Mayıs'a her bakışımda gözlerimin yolculuğu, ne renk olduğuna hâlâ karar veremediğim gözlerinden başlıyor ve neden sonra kırmızıya boyanmış dudaklarında son buluyor. Kendi kendime defalarca onu artık öpemeyeceğimi tekrarlamam gerekiyor. Çünkü bizim gerçek bir ilişkimiz yok. Gerçek. Bir. İlişkimiz. Yok. Yani her aklıma geldiğinde ya da gözüm dudaklarına takıldığında onu öpemem.

"Ne düşünüyorsun?" Mayıs'ın sorusuyla derin bir iç çekiyorum.

Seni her öpmek istediğimde kenara bir lira atsaydım.

"Omitorenkleri."

Ona yandan bir bakış attığımda kaşlarını çattığını görebiliyorum. "Omitorenkleri mi?" diyor şaşkınca. Sonra kafasını iki yana sallıyor. "Hayır, omitorenkleri düşündüğüne inanmıyorum."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Niçin?"

Kafamı yana çevirdiğimde dünyanın en saçma şeyini söylemişim gibi bakıyor bana. Tek kaşı yukarda, bir gözü büyük bir gözü küçük, şaşkın bir surata sahip. Fakat hâlâ onu öpmek istiyorum.

Kahrolsun!

"Neden düşüneceksin ki?"

Omuz silkiyorum hafifçe. "Neden düşünmeyeyim ki?"

Gözlerini deviriyor. "Pekâlâ, şu an saçmalıyorsun."

Elimde olmadan gülüyorum. Ve ona katılıyorum. Gerçekten, saçmalıyorum. Başımı iki yana sallarken otoparka girip boş bir park yerine sürüyorum arabamı. Ve Mayıs'la aynı anda iniyoruz arabadan. Yan yana geldiğimizde başını kaldırıp yüzüme bakarak "Neresi burası?" diye soruyor.

"Benim evim," derken onu belinden tutup apartmanın girişine yönlendiriyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Senin evin o muhteşem, saray yavrusu olan yerdi diye hatırlıyorum."

"Orası ailemle birlikte yaşadığım ev," diye açıklıyorum. "Burası ise tamamen bana ait. Dekorasyonu, tapusu, her şeyi... Henüz alalı birkaç ay oluyor ama yakında buraya taşınmayı düşünüyorum."

Bir an yüzüme geniş, aydınlık bir gülümseme yayılıyor. "İlk misafirin ben mi olacağım?" diye soruyor civil civil bir sesle. Neşesi sesinden, gülüşünden yayılıp vücuduma nüfuz ediyor. Beni canlandırdığını hissediyorum.

"Akın'ı misafirden saymadığımıza göre evet," derken başımı sallıyorum. "İlk misafirim sensin."

Sanki üç dalda oscar almış gibi seviniyor. Ve asansörle yukarı çıkarken yerinde duramıyor. Eve girdiğimizde ise meraklı bakışlarıyla her bir santimetrekareyi inceliyor. Beğendiği bir şey gördüğünde gözlerinin parlayışından bunu anlayabiliyorum. Sevmediği ayrıntıları ise buruşturduğu dudaklarını sağa eğerek karşılıyor.

"Şurada," diyor siyah beyaz döşenmiş salonumun köşesini göstererek. "Büyük kırmızı bir vazo çok şık durabilir. İçine de beyaz bahar dalları. Tabi sadece ufak bir tavsiye." Küçük bir omuz silkiş eşliğinde gülümsüyor. Öğrencisine kalemi doğru tutarsa daha iyi yazabileceğini tembihleyen bir öğretmen gibi baktığının farkında mı merak ediyorum.

"Kırmızı mı?" diyorum onu sinirlendirmek için, yüzümü buruşturarak. "O renk gerçekten uğur getirmiyor. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Söyleyecek bir şey bulamadığında hep yaptığı gibi bana dönüp dil çıkarıyor ve bozulduğunu belli etmek için etrafı incelemeyi bırakıp üçlü koltuğa bağdaş kurarak oturuyor. Dirseğini dizine dayayıp çenesini eline yerleştirerek kapalı olan televizyona bakmaya başlıyor. Üç yaşındaki bir çocuktan tek farkı dudaklarının öpülmeye fazlasıyla müsait olması.

İyice sapıttın Arın.

Mayıs'ın dudaklarını görüş alanımdan çıkarmak için arkamı dönüp mutfağı salona bağlayan kapıdan geçiyorum ve mutfak masasının üstündeki pizza kutusunu, kola şişesini ve bardakları alıp Mayıs'ın yanına geri dönüyorum. Ortadaki sehpayı üçlü koltuğa yaklaştırıp pizzayı ve içecekleri hazırlıyor, ardından dvd oynatıcıya bir film yerleştirip yerime, Mayıs'ın tam yanına oturuyorum.

"Hangi film?" diye soruyor Mayıs. Huysuzluğu peşinden yenik düşüyor.

"Prestij," diyorum kumandanın düğmesine basıp filmi başlatırken.

Sanki bir saniye önce surat asan o değilmiş gibi sırıtarak ellerini çırpıyor. "Hugh Jackman ve Christian Bale!" diye cıvıldıyor. "İkisinin aynı filmde olması yemekte hem yaprak sarması hem de mantı olması gibi bir şey."

Dudaklarımdan bir hıhlama izinsizce kopup gidiyor. "O kadar da değil." Pekâlâ, aslında tam olarak o kadar. Fakat bunu şu an kabul etmek istemiyorum.

Mayıs bana boş bir bakış atıp omuz silkiyor ve tüm dikkatini filme yönlendiriyor. O an başka bir film seçmiş olmayı diliyorum. İçinde yakışıklı oyuncu olmayan bir film. Belki bir animasyon. Ya da yılanlardan bahseden bir belgesel. Hepsi olabilirdi. Hollywood'dan uzak durmam gerekirdi. Hugh Jackman ve Christian Bale'i yan yana getirmemeleri gerekirdi!

Filmi daha önce izlediğim için ve şuan Hugh Jackman'ı görmek istemediğim için bakışlarımı Mayıs'a çeviriyorum. Ne renk olacağına karar verememiş güzel gözleriyle pür dikkat ekrana bakıyor. Tek

elinde pizzası diğerinde kolasıyla biraz şapşal görünüyor doğrusu. Ama sevimli bir şapşal. Pizzayı ağzına götürürken komik bir görüntüsü var. Bazen ağzının yolunu şaşırdığı da oluyor fakat bunu izlediği yakışıklı adamlarla bağdaştırmak istemiyorum. Tamamen kendi serseriliği.

Onu izlerken elimde olmadan gülümsediğimi fark ediyorum. Filmin değişen sahnelerıyle yüzünden geçen ifadeleri izlemek bana iyi hissettiriyor. Ona dikkat ediyorum. Onun farkında oluyorum; üzüldüğünde, sevindiğinde, şaşırdığında yüzünün aldığı şekli en ufak ayrıntısına kadar hafızama kazıyorum. Üstelik bunu tamamen istem dışı, tabiri caizse içgüdüsel olarak yapıyorum.

Filmin ortalarına geldiğimizde Mayıs kumandaya uzanıp filmi durduruyor. Ne olduğunu anlamak için ona bakıp tek kaşımı yukarı kaldırıyorum.

"Lavaboya gitmem gerek," diyor.

"Neden?"

Sesli bir şekilde nefes verip omuzlarını düşürüyor. "Üç bardak kola içtim Arın. Bence sonuca kendi zekânla ulaşabilirsin. Sana güveniyorum," dedikten sonra koltuktan kalkıp hızlı adımlarla salondan çıkıyor. O gittiğinde arkasından kocaman sırıtıyorum.

O geri dönene kadar koltuğa yayılıp bir dilim pizzayı mideme indiriyorum. Kapıda onu gördüğümde ise gülümseyişimi saklama ihtiyacı duymuyorum. Bir yandan bana doğru ilerliyor, bir yandan da çözülmüş saçlarını toplamaya çalışıyor Mayıs. İki işi aynı anda yapamadığı için elbette ki halının kenarına takılıyor ve küçük bir çığlık atarken yere yapışmaktan son anda kurtuluyor.

Gülüşüm koca bir kahkahaya dönüşürken kafamı iki yana sallıyorum. "Sakız çiğnerken yürümeyi mümkün olmayacak bir kadına aşık olduğuma inanamıyorum."

Bir dakika? Ne dedim ben?

Cümlemin bitmesiyle birlikte kahkaham da kesiliyor. Elimde yarım bir pizza dilimi, yüzümde kendi söylediğim kelimelerin şaşkınlığıyla öylece donakalıyorum. Bakışlarım benden pek de bir farkı olmayan Mayıs'ın üzerinde. Tam karşımda, şaşkınca aralanmış dudakları ve karmakarışık bir şekilde omuzlarına dökülen sarı saçları ile bana bakıyor. Dehşete düşmüş gibi. Ben de öyleyim.

Kahretsin!

"Ne dedin sen?" diye soruyor bana saniyeler sonra. Sesi hafif şeklinde fakat kalbim bile atmayı bıraktığı için aramızdaki mesafeye rağmen onu duyabiliyorum.

İlk başta her şeyi bir şakayla bertaraf etmeyi düşünüyorum. Sonra bunu yapmak istemediğimi fark ediyorum. Tamam, bunu Mayıs'a söylemeye hazır değildim fakat gerçek olduğunu da inkâr edecek değilim. Ne kendimi kandırmak istiyorum ne de onu.

Bu yüzden "Ne dediğimi duydun," diyorum küçük bir gülümsemeyle.

Hızlı adımlarla bana yaklaşıp tam önüme geliyor ve dizlerinin üstüne çökerek yüzlerimizi aynı hizaya getiriyor. Suratında telaşlı bir ifadeyle elini alnıma, sonra da yanağıma yaslıyor. "Ateşin de yok ama beyin kanaması falan geçiriyor olabilirsin," diyor ciddiyetle.

Ciddiyetle.

Kahkaha atmamak için alt dudağımı ısırmak zorunda kalıyorum. "Ben iyiyim Mayıs."

"Olamazsın," diye ısrar ediyor. "Daha bir dakika önce bana âşık olduğunu söyledin Arın, bence kanser sin."

Bu sefer kendime engel olamıyorum ve kahkahamı serbest bırakıyorum. "Kanser mi?" diyorum alayla. "Ne alakası var?"

"Bilmiyorum," derken kafasını iki yana sallıyor. "Ben doktor değilim fakat ciddi bir şey olmalı. Hemen hastaneye gitmeliyiz. Kaç aylık ömrün kaldığını ve beyninin ne kadar hasar aldığını öğrenmek istiyorum. Korkma, ben yanında olacağım tamam mı?"

Hızla ayağa fırlayıp koluma yapışıyor ve beni çekiştirmeye başlıyor. Bu hastane olayında gerçekten ciddi. Ve bu beni güldürmeli mi yoksa ağlatmalı mı emin olamıyorum. Bir aşk itirafının nasıl olup da bu noktaya geldiğini anlamıyorum fakat işin içinde Mayıs varken daha azını beklememeliydim değil mi?

Mayıs'ın çekiştirmelerinden sıkılıp onun kolunu kavrıyorum ve tek hamlede hızlıca kucağıma çekiyorum. "Mayıs," diyorum yumuşak bir sesle. "Ben hasta değilim, turp gibiyim."

Şaşkınca gözlerini kırpıştırıyor. Aptal âşıklar gibi iç çekmek istiyorum. Ama yapmıyorum. Çünkü âşık olabilirim ama aptal değilim. *Değil mi?*

"Ama...ama dedin ki..."

Mayıs'ın şaşkınlığına ve gözlerime kenetlediği gözlerindeki titrek bakışlara dayanamayarak hafifçe yutkunuyorum. "Sana âşık olduğumu söyledim," diye fısıldıyorum. "Çünkü sana aşığım. Bunun başka bir sebebi yok."

Yaklaşık bir dakika boyunca hiçbir şey söylemeden gözlerime bakmayı sürdürüyor. Ara sıra nefesini

tutması beni korkutsa bile müdahale etmiyorum ve saatlerle kendime gelmesini bekliyorum. Sonunda dudakları hafifçe titriyor ve cılız bir sesle "Âşık oldu-sun a emin misin?" diye soruyor.

Kafamı en yakındaki duvara vurmak istiyorum. "Evet, herhalde! Başka ne olabilir ki Mayıs?"

Tek kaşını yukarı doğru kavisleridirip gülümsüyor. "Kafanı bir yerlere çarpmış olabilirsin?"

Sabırla iç geçiriyorum. Ve umduğumdan daha sert bir sesle patlıyorum. "Kafamı hiçbir yere çarpmadım. Ateşim yok. Kanser değilim. Delirmedim. Tamamen kendimdeyim ve seni seviyorum Laz böreği."

Bu defa itiraz etmiyor, saçmalamıyor, donup kalmıyor. Yüzüme yayılan koca man bir gülümsemeyle başını usulca göğsüme, kalbimin üzerine yaslıyor bir de göğsüme dayıyor.

"Şimdi burada atan şey bana âşık, öyle mi?" diye soruyor yumuşacık bir sesle.

Geniş çe gülümseyip boynumda dağılan sarı saçlarını okşuyorum. "Aynen öyle."

Dudaklarından dökülen bir kıkırdamayla burnu daha çok sokuluyor. İç çektiğini duyuyorum. Hemen ardından çocuksu bir neşeyle "Benim kalbim de seni seviyor," dediğini işitiyorum.

Göğsüm daha önce hiç tatmadığım bir zafer duygusuyla genişlerken elimde olmadan iç çekiyorum. Ah galiba gerçekten aptal bir aşığım. Ama umrumda değil. Geniş çe gülümsüyorum ve Mayıs'ı göğsüme bastırarak koltuğa uzanıyorum. Bedenini kendime doğru çekip bana sarılmasını sağlıyorum ve fazla geniş olmayan koltuğa zar zor sığışıyoruz.

Dudaklarımı onun sarı saçlarının arasına bastırır. ken. Buna sevindim," diye mırıldanıyorum ve ar. dından ikimiz de kendimizi tatlı bir sessizliğin kuca. zına bırakıyoruz.

19.

Bölüm

Yanağıma baskı yapan sert bir cisim beni rahatsız ettiğinde kaşlarımı çatarak homurdandım. Fakat o şey her ne ise laftan anlamıyor ve beni rahat bırakmıyordu. Kafamı diğer tarafa çevirip aynı baskıyı öbür yanağımda da hissedince yüz üstü yattığımın farkına vardım. Zar zor göz kapaklarımı aralarken elimle dayanarak hafifçe doğruldum. Ellerimin yumuşak yatağa değil de parke zemine temas ettiğini fark ettiğimde bir şaşkınlık daha yaşadım. Fakat şaşkınlıklarımın hiçbiri yanağıma batan şeyin bir erkek gömleğinin düğmesi olduğunu anlamam ve doğrulunca Arın Arıkan'ın üzerinde yattığımı görmemle yanşamazdı. Arın'ın suratıyla karşılaştığım anda öyle hızlı doğruldum ki ayağa kalkmamla sendeleyip yandaki koltuğa düşmem aynı saniyeye denk geldi.

Koltuğa oturduğumda sanırım beynime kan gitmeye başladı ve neler olduğunu hatırladım. Ann beni evime getirmişti. Pizza yiyerek film izlemiştik. Sonra ben filmi durdurup lavaboya gitmiştim. Döndüğümdeyse

Ann bana aşık olduğunu söylemişti!

Bir an kaşlarımı şüpheyle çatarak hatırladığım şeyin gerçek olup olmadığını düşündüm. Çünkü, insanın beyni bazen güzel oyunlar oynayabiliyordu. Fakat eğer bu gerçek değilse niye yerde Ann'in üzerinde yattığıma dair bir açıklama bulamıyordum.

Aslında bu gerçekse de buna bir açıklama bulamıyordum çünkü en son koltukta birbirimize sarılıp yatıyorduk. Yerde değildik. Ben de onun üzerinde değildim.

Ben duruma mantıklı bir açıklama bulmaya çalışırken Ann, ağır ağır gözkapaklarını araladı ve yavaşça yerinde doğruldu. Onu ilk defa uykudan uyanırken görüyordum. Bu görüntü kalbimin tuhaf bir acıyla sızlamasına sebep olurken içimde onun boynuna sarılmak, uykulu gözlerini öpmek gibi mantıksız istekler doğuyordu. Bir adamın uykulu halinin bile beni böyle çarpmasının adaletsiz olduğunu düşündüm. Fakat aşkta adaletten bahseden kim, değil mi?

"Günaydın," diye mırıldandı Ann tatlı bir sesle. Suratında küçük bir tebessüm vardı.

"Günaydın," dedim ben de. "Neden yerdeydik ve neden senin üzerinde yatıyordum, bu soruların cevaplarını biliyor musun?"

Sorumu duymasıyla birlikte yüzündeki tebessüm koca bir sırıtışa dönüştü. "Aslında koltukta yatıyorduk," dedi oturduğum yeri işaret ederek. "Fakat uy-

kında Godzilla'ya dönüşüyormuşsun, bundan haberim yoktu. O kadar çok dönüp durdun ki yere yuvarlandık. Neden üzerimde yattığına gelince..." Durakladı ve başını hafifçe sağa eğdi ve umursamazca omuz silkti. "Uykumda benden faydalanmak istemiş olabilirsin."

Dudaklarımdan küçük bir hıhlama dökülürken ona gözlerimi devirdim. *Godzilla'ymış. Sensin be Godzilla. Yakışıklı ve ukala Godzilla. Sinir bozucu Godzilla. Dev Godzilla. Sinir oluyorum sana Ann Ankan. Ayrıca haklısın da ama bunun konumuzla bir ilgisi yok.*

"Hah!" diye mırıldanırken yanımdaki kirlente uzanıp destek almak istercesine sarıldım. "Hepsinin bir rüya olduğunu biliyordum."

Ann yerden kalkıp yanıma oturduğunda yüzünde hâlâ o uyku mahmurluğunun sevimliliği vardı. Bu yüzden ona bakmıyordum. Çünkü çok dikkatli bakarsam aşktan ölebilirdim.

"Ne rüyası?" diye sordu bana. Sesi de uykudan dolayı hafif boğuk çıkıyordu. Ve ona bakmadan bile, sadece sesiyle ufak çaplı bir kalp spazmı geçirdim.

"İlginç bir rüya," diye açıkladım. "Çok saçmaydı aslında. Bana âşık olduğunu söylüyordun. Komik. Değil mi?"

Sorumun cevabını alabilmek için ona döndüğümde bıkkınlıkla iç çektiğini fark ettim. "Rüya değildi Mayıs," dedi bir çocuğa açıklama yapıyormuş gibi. "Gerçekti."

Kaşlarımı çatıp yüzümü buruşturduktan sonra elimdeki kirlenti Ann'ın omzuna vurdum. "Gerçekti öyle mi? İnsan sevgilisine Godzilla demez Ann Ankan!"

Yüzünde ani, kalbimi sıkıştıran bir sıkıntı belirdi. "Sevgilim olduğunu kabul ediyorsun yani?"

İçimde, bütün iç organlarım el ele tutuşup halay çekmeye başlarken "Eh," dedim. "Bana olan çaresiz aşkına kayıtsız kalacak değilim."

Dudaklarından neşeli bir kahkaha koparken gözlerini oyunbaz bir bakış fethetti. "Daha bir dakika önce sana âşık olduğuma inanamıyordun ama şimdi beni çaresiz âşık olarak sıfatlandırıyorsun. Aradaki uçurumun adı Mayıs Ekiz farkı olsa gerek."

Küçük bir tebessümle başımı salladım. "Evet, buna alışman gerek."

Sırıtışı küçüldü ve benim kalbimi tepetaklak eden minik bir dudak kıvrılışına dönüştü. "Aslında," dedi içimi gıdıklayan bir fısıltıyla. "Çoktan alışmaya başladım bile!"

Yutkundum. Ve nasıl nefes alındığını hatırlamaya çalıştım. Kalbimin atıp atmadığından emin değildim. Aslında şu an gerçek bir kalp krizi geçiyor olabilirdim. Beyin kanaması da olabilir, bilemiyorum. Büyük tansiyonum en az yirmidir, buna emindim. Küçüğü yok olmuş bile olabilir.

"Güzel," diye mırıldanırken ciğerimde tuttuğum son nefesi kullandım. "Hayatını kolaylaştıracaktır."

Arın'ın gülümsemesi genişleyip beni tam manasıyla öldürmeye yeltenirken cep telefonumun bebek kahkahalarıyla yankılanan melodisi aramızı doldurdu.

Of! Nisan!

Seni. Çiğ çiğ. Yiyeceğim. Nisan!

Orta sehpanın üzerinde duran telefonuma bir hışımla uzandım ve "Ne var Nisan?" diye bağırarak cevapladım.

"Ne zaman geliyorsun?" Aslı geliyorsun olan kelimeyi 'geliyon' olarak telaffuz ederek sorulabilecek

en gevşek şekilde sordu bu soruyu. "Gelirken donma alsana. Bitmiş."

Öfkeyle burnumdan soludum güçlü bir şekilde. "Zihin gücümle seni öldürmeden önce telefonu kapatman için üç saniyen var. Bir, iki..."

Üç dememe kalmadan telefonun kapandığını belirten sesi duyup sırıttım. Telefonu tekrar sehpanın üzerine koyarken "Akıllı kız," diye mırıldanmaktan geri kalmadım.

"Nisan için gerçekten üzülüyorum," dedi Ann.

Ona derhal ters bir bakış attım. "Onu sahiden hiç tanımıyorsun."

"Ne kadar kötü olabilir ki?" derken omuz silkti rahatlıkla. "Çok sevimli bir kız. Tweety'e benziyor."

Sinir dolu bir kahkaha attım. "En az Tweety kadar kötüdür," diye mırıldanırken sözlerimi pekiştirmek için hızlı hızlı başımı salladım. "Beni de Slyvester olarak düşünebilirsin."

Söylediklerime inanmadığını gösteriroesine tek kaşı yukarı doğru kalktı. "Gerçekten mi Mayıs? Bana pek öyle gelmiyor."

Kucağımdaki kırlenti ikinci kez Ann'ın omuzuna vurdum. "Sen benim tarafımda olacaksın, Nisan'ın tarafında değil!"

"Tamam, tamam," dedi ikinci hamlemi savuştururken. "Seninle birlik olup zavallı, küçük Nisancığı öldüreceğiz."

"Evet," dedim huysuzca, kırlentime sarılırken. *Evet, benim kırlentim. O artık benim, çünkü aramızda duygusal bir bağ oluştu.* "Öldüreceğiz."

Ann kocaman bir sırıtışla bana doğru eğildi ve kalbimi heyecandan havaya uçururken burnunu

burnuma sürttü, bir kere daha. Bu, beni öpmesinden daha tatlı, daha romantik bir hareket. Bu çok Arın'a has bir hareket.

Tam gülümseyerek ona sarılmayı planladığım sırada zil sesi aramıza girdi. Bu sefer kapı zili. *Hadi ama, bu çiçeği burnumda çifti kimse rahat bırakmayacak mı?*

Arın geri çekildi ve koltuktan kalkarak kapıyı açmaya gitti. Bense dağılıp parçalanan ve parçaları etrafa saçılan romantik anımızın sızısıyla baş başa kaldım.

Bir dakika sonra Arın geri döndüğünde yanında biri daha vardı.

Hadi kim olduğunu tahmin edelim!

Evet, doğru. Akın Arıkan!

Akın'ı görmemle birlikte gerçekler aniden yuvalarından fırlayan karıncalar gibi beynime üşüşüverdi. Hepsi birden. Akın'la çalıştığım gerçeği. Arın'ın arkasından işler çevirdiğim gerçeği. Bu durumdan nasıl sıyrılacağımı bilmediğim gerçeği. Hepsi.

Yutkunarak, bana geniş ve sıcak bir tebessümle selam veren Akın'ı karşıladım. "Hoş geldin," dedim kısık bir sesle. Zihnimde ise adeta vuvuzellalar ötüyor ve teknoloji yüzü görmemiş bir Afrika kabilesi ilkel bir dans yapıyordu. Dansın teması şu; her şeyi birbirine karıştırdığım ve her işimi elime yüzüme bulaştırdığım için bana şans diliyorlar.

Teşekkür ederim güzel insanlar. Teşekkür ederim. Sizi seviyorum.

"Merak etmeyin," dedi Akın, Arın'a bir paket uzatırken. "Bunu vermeye geldim. Sonra siz aşk kuşlarını baş başa bırakacağım."

Diyecek bir şey bulamayınca saçma sapan bir gülümsemeyle kafamı salladım. Akın'ın sevimli ve içten sözleri beynde ağlama isteği uyandırıyordu. Arın'ın bana attığı çapkın bakışlar ise hem kalp çarpıntısından hem de vicdanımın vuvuzellayı andıran sesinden dolayı ruhumun baygınlık geçirmesine sebep oluyordu. Bedenim ise, ne yazık ki, ayakta durmayı ve tuhaf bir şekilde gülümsemeyi sürdürmeyi başarabiliyordu. Oysa insan bekliyor ki yüzlerce parçaya ayrılıp odanın dört bir tarafına dağılsın, değil mi?

Arın ve Akın bir şeyler konuşurken ben koltukta oturup ekranda donmuş olan Christian Bale görüntüsüne bakıyordum fakat adamın güzel suratı bile beni mutlu etmeye yetmiyordu. Durmadan bu işten nasıl sıyrılacağımı, bütün bunlarla nasıl baş edeceğimi ve Arın'ı kaybetmemeyi nasıl başaracağımı düşünüp duruyordum.

Fakat, hadi ama, adamı nasıl kazandığımı bile bilmezken bütün bunlar fazla zor değil mi?

Bir an bu işe hiç bulaşmamış olmayı diledim. Ama o zaman da Arın'ı asla tanıyamayacağımı fark edip kucağımdaki kirlentle –evet, ayrılmaz bir parçam oldu kendisi– kendimi boğmak istiyordum. Arın'a her şeyi itiraf etsem nasıl olur diye düşünmeye başladım. Fakat o zaman da Akın'ı ele verip kardeşler arasında kötü şeylere sebep olabilirdim. Akın'ın niyeti neydi bilmiyordum ama kötü birisi değildi ve abisiyle benim salaklıklarım yüzünden bozuşmasını istemiyordum. Bozuşacaksa da kendi salaklığı yüzünden bozuşsun.

Akın'la konuşmayı düşündüm. Ama ne diyecektim? Hey, beni ajan olarak tutmuştun ama abinle çok tatlı bir aşk yaşamaya başladık mı?

Tamam, aslında bunu diyebilirdim.

Ama ya bana kızıp her şeyi Arın'a anlatırsa ve Arın benden nefret edip bir daha yüzüme bakmazsa?

Ölmem demiyorum ama, yaşamak da Arın'sız, yaşamak değil artık.

Eğer bir hafta önce olsaydı ve Arın o zaman benden nefret etseydi, çok üzülür, deyim yerindeyse kahrolur fakat yine de bir şekilde ayağa kalkmayı başarabilirdim. Ama artık öyle mi? Arın bana seni seviyorum Laz böreği dedi. Gözlerime aşkla bakın. Yanımda uyandı. Nasıl unutabilirim? Ne zaman unutabilirim? Bir insan ömrü yeter mi bana balık surat yapışını unutmaya?

Kahretsin, saçmalıklarımız yüzünden düşüncelerimde bile romantik olamıyordum.

Ama romantizmin canı cehenneme! Saçmalıklarımızı seviyorum. Kaybetmek istemiyorum. Bunun için kimse beni suçlayamaz.

"Hey, biraz daha ekrana bakmaya devam edersen Hollywood'a gidip bu adamı öldürmek zorunda kalacağım."

Sevdiceğimin sesi kulaklarıma dolduğunda içimdeki bütün kötü düşünceler tatlı bir bahar rüzgârına kapılıp uçuştu ve benim kalbim yine çiçek açtı. Bu adam, sadece bakışıyla bile beni tazeliyor, canlandırıyor, bana anlam katıyordu.

Allah'ım, ne olur onu kaybetmeme izin verme.

"Dalmışım," diye mırıldanırken elimde olmadan gülümsedim. "Akın gitti mi?"

"Evet," derken yanıma gelip oturdu ve kolunu omzuma attı. "Anlayışlı bir kardeş."

Tabii. Çok anlayışlı. Fakat aşkım, benden duymuş olmak sana seninle bir sorunu var. "Siz iyi anlaşıyorsunuz canım?"

"Hı hı," diye mırıldanırken sehpanın üzerindeki kumandaya uzanıp televizyonu kapattı. *Ya sen kıskanç mısın adam? Suratını yiyeceğim şimdi.* "Akın benim en iyi arkadaşım. Bazen insanı delirtebiliyor ama hayatımı kolaylaştıran tek insan o olduğu için buna katlanıyorum."

Evet, beni delirtiyor şahsen Arın'cığım. Bu işin içinden nasıl çıkacağımı düşünürken sayıracağım. "Ne güzel."

Omzuma doladığı koluyla beni kendine çekti hafifçe. Ben de mesajı alıp sırtımı onun göğsüne, kafamı da çenesine yasladım. "Moralin mi bozuk senin?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Göğsüne kapanıp ağlamak istemem de sevdaya dâhil mi? "O nereden çıktı şimdi?"

"Son on beş dakikadır hiç saçmalamadın, bu beni korkutuyor."

İstemsizce kıkırdarken omzumdaki eline yavaşça vurdum. Keşke beni güldürüyor oluşunun değerini ifade edebilsem fakat bu imkânsız. Çünkü değer biçebileceğim bir şey değil. Değer biçemediğiniz şeyleri kaybettiğinizde göğsünüzde oluşan koca boşluğa da bir ad bulamıyorsunuz.

"Sadece bundan sonra ne olacağını düşünüyordum," diye mırıldandım.

Dudaklarını saçlarımın arasında hissettim. "Güzel şeyler olacak," dedi. "Sen hayatıma girdiğinden beri hep güzel şeyler oldu."

"Bir gün," dedim hafifçe yutkunarak. "Benden u-
kılırsın. ."

Cümlem bitmeden Arın küçük bir kahkaha attı. "Senden sıkılmanın mumkün olduğunu sanmıyorum."

"Ama Arın.. "

"Mayıs," dedi nefesi saçlarımın arasında gezerken. "Bak şu an her şey çok güzel. Senden sıkılacağımı hiç sanmıyorum. Seni seviyorum ve...ve başka bir şeye gerek yok, anlıyor musun? Sadece bu anın keyfini çıkaralım olur mu?"

Seni seviyorum deyişi içimi bayram yerine döndururken ona daha çok sokularak "Tamam," dedim.

Saçlarıma bir öpücük daha kondurdu. "Sana türkü söyleyeyim mi?"

Sorduğu soruyla kaşlarım şaşkınca yukarı kalktı. "Türkü mü?"

"Evet," dedi. "Türkü. Karadeniz türküsü."

Merakla ondan hafifçe uzaklaştım ve hayretle suratına baktım.

"Ne var," derken sırıttı. "Karadenizli değiliz diye türküsünü söyleyemeyecek miyiz?"

"Pekâlâ." Tekrar göğsüne yaslandım. "Söyle bakalım."

Tek eli saçlarımı okşamaya başlarken derin bir nefes aldı ve kalbimin gırtlağımda atmasına neden olacak kadar güzel bir sesle söylemeye başladı.

"Giresun'un içinde ninnay gülüm ninnay
Boyalı konakları ninnay
Yesem yesem doymasam ninnay gülüm ninnay
O elma yanakları ninnay ninnay,"

Son cümleyi söylerken başparmağıyla yanağımı okşayışı beni mahvetti. Bu yakınlığa nasıl dayandığıma, nasıl hâlâ bayılıp gitmediğime şaşınyordum. Ses kulaklarımı ve yüreğimi, parmağı ise yanağımı usul usul okşarken bu anın içinde kaybolup gitmeyi dilerdim.

"Konağın duvarına ninnay gülüm ninnay
Sürülmüş mavi boya ninnay ninnay
O konaktan bakana ninnay gülüm ninnay
Sarılsam doya doya ninnay ninnay

Konağın dibi taşlar ninnay gülüm ninnay
Akar gözümden yaşlar ninnay ninnay
Giresun'a gidiyom ninnay gülüm ninnay
Yol verin arkadaşlar ninnay ninnay

Ben yârime gidiyom ninnay gülüm ninnay
Yol verin arkadaşlar ninnay ninnay."

Türkü bittiğinde derince bir nefes verip duraksadı. "Muhteşemdi," diye fısıldadım. "Bana asla unutmayacağım anlar veriyorsun."

Güldüğünü işittim. "Buna sevindim," dedi usulca. "Çünkü unutmanı istemiyorum."

Ben de unutmak zorunda kalmak istemiyordum fakat bunu dillendirmedim. Sadece ona iyice sokulup kendimi, yalnızca Arın'ın kolları arasında bulabileceğim bu huzura bıraktım. Geriye kalan bütün düşünceleri ise yalnız kalacağım ana dek erteledim.

20.

Bölüm

Arın'ın sevgilisi olmak görünürde hiçbir şeyi değiştirmedi. Yani zaten herkes bizi sevgili olarak bildiği için kimsenin hayatında bir şey değişmedi. Benimki hariç.

Benim hayatım, Arın'ın aşkıyla bambaşka bir yer oldu. Kendimi yeni ve farklı bir dünyaya doğmuş gibi hissediyordum. Bir duygunun, insanı bu kadar etkilemesi nasıl mümkün olabilirdi anlamıyordum ama Arın, hayatıma karıştıkça senelerdir içinde debelenip durduğum küçük dünyam bir cennet bahçesine dönüşüyordu sanki. Sabahları gözümü daha parlak, daha sıcak bir güneşe açıyor, çiçeklerin rengini daha güzel buluyor, kokularıyla mest oluyordum. Resmen pespembe [illegible] yerde gezer-

anlamıyordum. Oysa ben bütün bunları aptal romantik filmlerin uydurmaları sanıyordum.

Günler adeta ışık hızıyla geçiyordu. Her sabah uyanıyor, susamıyor ve kapıda beni bekleyen arabaya binip Arın'ın yanağına küçük bir öpücük kondurarak güne başlıyordum. Arın'ın durmadan bana beni sevdiğini söylediğini, minik sürprizlerle şımarttığını ya da aşkım, canım diye hitap ettiğini söyleyememem. Hâlâ Laz böreği diyor, hâlâ sakarlıklarımla dalga geçiyor, hâlâ balık surat yapıyor. Ama bütün bunların yanında küçük şeyler de var. Mesela ofise dosyalarından başını kaldırıp bana yolladığı çapkın bir bakış ve tatlı bir gülüş. Ya da yemek yerken, benim yemeğimden denemesi için çatalımla ona uzattığımda bir an bile tereddüt etmeden yemesi. Gece uyumadan önce yapılan kısa telefon konuşmaları. Ayrılırken burnuma, alnıma ya da saçlarımın arasına bıraktığı minik buseler.

Her şey harika gidiyordu. Bazen bu harikalık beni o kadar korkutuyordu ki panige kapılıp kendimi en yakın camdan aşağı bırakmaktan korkuyordum. Bu kadar mutlu olmaya alışık değilim.

Yine de bu hisse, delice mutluluğa ve içimde uçuşan kelebeklere aşinalık kazanabileceğimi düşünüyordum. Hele Arın yanımdayken, içimde çılgınca bir o yana bir bu yana sıçrayan mutlulukla gayet iyi anlaşabiliriz gibi geliyordu.

"Hadi ama," dedim bir kere daha. "Nereye gittiğimizi söyle artık."

Arın'ın arabasında, bilinmeyen bir yere –en azından ben bilmiyordum– yol alıyorduk. Beni hafta sonu tatili için bir yere götürüyordu. Ama neresi ol-

dığını söylemiyordu. Hayır, bunun sebebi sürpriz yapmak istemesi değil; beni çıldırtmaya bayılıyor olmasıydı.

"Olmaz," dedi sinir bozucu bir gülümseme eşliğinde. "Yemeğimin seni yiyip bitirmesi hoşuma gidiyor."

"Zalimliğin," derken abartılı bir hareketle kafamdaki şapkayı düzelttim. "Sınır tanımıyor gerçekten."

Bana yandan bir bakış attı. Hoşnutsuz ve oyunsuz bir bakış. "Kafanda o şey varken," dedi şapkamı işaret ederek. "Seni ciddiye almam mümkün değil, kusura bakma."

Alınganlık dolu bir hıhlama sıyrıldı dudaklarımdan. "Şapkalarımla uğraşmayı bırak artık."

Umursamazca bir göz devirme, klasik Ann Arbor hareketi. "Sen onları takmayı bıraktığın zaman, belki."

"Beni kıskanıyorsun," dedim bilerek bakışlarımı yola diktim. Neden olduğunu bilmiyorum ama sanki böyle yapınca daha üstün olacakmışım gibi geldi. "Şapkalarım o kadar yakışıyor ki zavallı kalbin bana bakmayı kaldıramıyor."

"Hah!" Yalandan bir inkâr vardı Ann'ın bunu söyleyişinde. "Kalbim," dedi abartılı bir içtenlikle. "Şapkalarından nefret ediyor." Sonra bir kere daha kafasını çevirdi ve çapkın, yaramaz bir bakış attı bana. "Ama dudakların için aynı şeyi söyleyemem."

Böyle sözler genelde kalbimin sıkışmasına ve nefes almayı unutmama sebep oluyordu. Mutluluktan ölüyordum resmen. Aşırı doz mutluluktan tahtalıköyü boylayasım geliyordu. Ya da camdan kafamı dışarı çıkararak "Ann beni seviyor!" diye bağırmak istiyordum. Bu tepkilerin herhangi birini gerçekten ve-

remeyince içime yayılan bu neşeli utancı bastırmaktan başka seçeneğim kalmadı tabii ki. "Şapkalarımla uğraşmaya devam edersem, kalbinin yapacağı tek şey kendi ağzından çıkan boş sözleri dinlemeye devam etmek olacak."

Kafasını onaylamadığını belli etmek isterce salladı. "Sevgilinle böyle konuşmamalısın," dedi ikaz eden bir sesle. "O dudaklarına iltifat ettiğinde, onu bir öpücükle ödüllendirmelisin."

Öyle sevimli görünüyordu ki bir anda üstüne atlayıp suratını ısırmaya başlamamak için bayağı bir çaba harcamam gerekti. İçimden defalarca tekrar ettim; Arın'ın suratını yiyemezsin Mayıs. Arın'ın, Suratını Yiyemezsin.

"Canıma kastım yok." derken bu büyük yalanımın dudaklarımdan bir kıkırdayış olarak dökülmemesine dikkat ettim. "Araba kullandığının farkındasın umarım."

Surat asıldı hemen. Ağzını bükerek "Ünlü kullandığının farkındasın umarım," diye komik ve gerçekçi olmayan taklidimi yaptığında içime hapsetmeye çalıştığım kıkırdamam dudaklarımdan kahkaha olarak fırladı.

"Gittikçe bana benzemeye başladın," dedim apaçık bir gerçeği göz önüne sermek ister gibi. "Bunun beni korkutmadığını söyleyemeyeceğim."

Aklına gelen zekice cevabın bir yansıması olarak dudaklarını muzip bir gülüş sardı. "O korkunç şapkalardan takmadığım sürece korkmana gerek yok."

Göğsümde filizlenip, dudaklarımdan taşan ağır ama lezzetli bir kahkaha, dudaklarımda asılı kalırken yalandan bir sinirle omzuna vurdum.

Kaşlarını hafifçe kaldırıp kınayan bir tonla konuşmaya başladı. "Araba kullandığımın farkındasın umarım."

Pekâlâ, artık sevimlilik sınırını aştığı ve kalbim buna daha fazla dayanamadığı için kendimi tutamadım, uzanıp yanağına, dudağının tam kıyısına küçük bir öpücük kondurdum. Geri çekilirken keyifle gülümsediğini görmek bazı iç organlarımın yer değiştirmesine sebep oldu sanırım. Yoksa içimdeki bu tuhaf kıpırtıların başka açıklaması olamaz.

"Dudaklarına iltifat ettiğimde alamadığım öpücüğü seni tersledeğimde almam sence de ilginç değil mi?"

Ann'dan gelen bu soruyu kafamda şöyle bir tarttım ve "Hayır," dedim. "O iltifat, üzgünüm ama çok bayattı. Öpücük çalmak için yapıldığı belliydi. Ve sanırım, huysuzluğun beni cezbediyor."

Cümlemi sesli bir kahkahayla ödüllendirdikten sonra "Bunu söylememeliydin." dedi. "Huysuz olmak için çok güçlü bir sebebim oldu şimdi."

Bu defa gözlerini deviren ben oldum. "Böyle bir teşvik almasan da bu konuda yeterince başarılısın zaten."

Kendini bildiği için genişçe sırıttı. "Bundan şikâyetçi olmadığını bilmek içimi rahatlattı."

Konuşmamız benim küçük gülüşümle noktalanırken gözüme çarpan tabelayla ağzım şaşkınca aralandı. "Ağva," dedim. "Ağva'ya mı geldik?"

Ann, başını sallayarak beni onaylarken ben de camı açıp güzelim havanın içeri dolmasına izin verdim. "Burası hakkında çok güzel şeyler duymuştum."

"Büyüleneceksin," dedi kendinden emin şekilde. İçimden bir ses onun zaten beni çoktan büyülediğini haykırsa da bunu duymasına gerek olmadığını düşündüm. *Çok şımartmamak lazım.*

Arın'ın büyüsünden kurtulmak için camdan dışarı bizi karşılayan gölün muazzam yeşiline dikkatimi gözlerimi. Küçük, tahta bir köprüden geçtik önce. Çok fazla ilerlemeden Arın, arabayı restoranın otopark'ına park etti. Arabadan indiğimde ilk işim gözlerimi kapatıp güneşin sıcaklığını tenimde hissetmek ve havayı derince ciğerlerime doldurmak oldu.

Onunde durduğumuz küçük, sevimli restoran girdiğimizde cam kenarında güzel bir masaya oturduk. Çokça acıktığım için menuye hızlıca bir göz atıp siparişlerimi sıraladım. Arın da aynısını yaptı ve yemeğimiz gelene kadar birbirimize saçma bakışlar atıp gülüşmek dışında pek bir şey yapmadık. Yemeklerimiz geldiğindeyse sıradan bir sohbet eşliğinde adeta tıkındık. Ben arada sırada onun tabağından patates kızartması çalıyordum, o ise bunu suratını buruşturarak karşılıyordu.

Yemekten sonra Arın beni peşinde sürükleyerek gölün kıyısına götürdü. Orada bizi beklediğini düşündüğüm yaşlı bir adamla selamlaştı ve ikimiz, yine o yaşlı adama ait olduğunu düşündüğüm sandala bindik.

Bence bu çok romantikti. O kadar romantikti ki sanırım Arın'a bakarken gözlerimden kalpler çıkarıyordum.

Ama biliyordum, Arın'ın romantikliğe alerjisi vardı. O yüzden kurduğu tek bir cümleyle bütün romantizmi buharlaştırmaktan çekinmedi.

"Hey," dedi kaşlarını huysuzlukla çatıp. "Tek başıma kürek çekmeyeceğim, değil mi?"

O an onu sandaldan aşağı atmamak için kendimle çetin bir savaş vermem gerekti. "Tek başına çekerek-

..." dedim sevimli çıkması için uğraştığım sesimle. "Yoksa kendini gölde bulursun."

"Bu ilişkide şiddet görüyorum," dedi ciddi bir şekilde. "Ayrıca psikolojik baskı da cabası."

Kahkaha atarak ileri doğru uzandım ve şiddet gördüğü iddiasını haklı çıkarmak için omzuna vurgum. İki eliyle küreklere asıldı. Küreği her çekişinde kollarında beliren kas dalgalanmaları nedeniyle içimde doğan iç çekme arzusunu bastırmam gittikçe zorlaşınca gözlerimi ondan ayırıp etrafta dolaştırmaya başladım.

Manzara tek kelimeyle mükemmeldi. Sıcak yaz güneşinin altında, gölün yeşil suları üzerinde beyaz bir sandaldaydık. Gökyüzünde kuşlar uçuşuyor, bazıları ara sıra göle doğru dalışa geçiyordu. Gölün etrafını yaşlı ağaçlar, rengârenk çiçekler, yemyeşil otlar sarmış vaziyetteydi. Kıyıdaki insanların sesi tatlı uğultular şeklinde çalınıyordu kulaklarımıza. Sanki tatlı bir rüyanın ya da güzel bir masalın içindeymişiz gibiydi. Ben bir prenses değildim fakat beyaz atlı prensim karşımda duruyordu işte.

Gözlerimi tekrar Arın'a çevirdiğimde sessizce iç çektim. Sıcak yaz rüzgârının dağıttığı kumral saçları, güneşin altında bir çift safir gibi ışıldayan mavi bakışları, kalbimi eritecek kadar güzel yüz hatlarıyla bu adam, benim sevgilimdi. Buna inanmak öyle güçtü ki... Yani yakışıklı olduğu için değil. Sadece o Arın Arıkan ve ben de Mayıs Ekiz'im. O hatasız, mükemmel bir yaşama sahip bense... *Eh, ben kendimi biliyorum işte.*

İkimizin bir arada oluşunun mantıksızlığı, bir an bana kaldıramayacağım kadar ağır göründü. Kendi-

mı ağırlığı göğsüme yasladıktan sonra yukarı kaldır- mava gücü yetmeyen bir halterci kadar yenilmiş ve yorulmuş hissettim. Ve sanırım bu ruh hali yüzüme de yansıyordu. Zira Arın, "Ne oldu?" diye sordu endişeli bir sesle.

Hafifçe omuz silktim. "Hiç, sadece..." Cümlemi bitiremedim. Sonu olmadan öylece hava asılı kaldı.

"Sadece ne?" dedi Arın. "Canını sıkan bir şey mi var?"

Derin bir nefes verirken omuzlarım düştü. "Sadece bu, yani aramızdaki şey...ne bileyim tuhaf geliyor, anlıyor musun?"

"Hayır," dedi. "Anlamıyorum. Beni terk etmeye falan mı çalışıyorsun?"

Derin bir nefes aldım. "Saçmalama. Sadece sen benim için fazla mükemmelsin Arın. Yani, şöyle bir düşününce, sen hayatında hiçbir hata yapmıyorsun ve ben.. Ben düz bir yolda bile tökezlemeden yürüyemiyorum."

"Beni terk etmeye çalışmadığına emin misin Mayıs? Sorun sende değil bende demeyeceksin, değil mi?"

"Rüyanda görürsün, seni terk etmiyorum ve sen de beni terk etmeyeceksin. Yoksa...bilirsin, issız bir göl güzel bir cinayet mahalidir."

Genişçe gülümsedi "Pekâlâ, buna sevindim."

Ölüm tehdidi alınca sevinmesi biraz tuhaf da olsa sesimi çıkarmadım. *Hepimizin değişik zevkleri var sonuçta.*

Benim sessizliğimi bölerek "Peki," dedi sorgulayan bir sesle Arın. "Eğer bu kadar...nasıl söylesem...hatasız olmasaydım, kendini daha mı iyi hissederdin?"

"İlk tercihim kendi hatalarımı azaltmaktı," dedim. "Fakat bunu yapamadığıma göre, evet, bu kadar hatasız olmasan sanırım daha iyi hissederdim."

Hafifçe tebessüm etti. Dudağının küçük bir hareketi bile içimde yeni bir mevsimin başlangıcıydı sanki. "Bundan yedi sene önceydi," diye anlatmaya başladı. Heyecanla nefesimi tutup, gözlerine bakarak dinlemeye başladım. "Yirmi bir yaşındaydım. Üniversiteden yeni mezun olmuştum ve şirkette yeni yeni görev alıyordum. Bir kadınla tanışmıştım. Adı Ceren'di. Çok güzel bir kadındı, uzun boylu, kumral, kahverengi gözlü."

İçimi yakıcı bir kıskançlık alevi sardı. İsmini duyduğum andan itibaren bu Ceren denen kadından nefret edeceğimi biliyordum fakat sesimi çıkarmadan, Arın'ın anlatmasına müsaade ettim.

"Onunla katıldığım davetlerden birinde tanışmıştık. Babamın eski bir arkadaşının kızıydı. Açıkçası ben ona görür görmez vurulmuştum. O zamanlar biraz daha farklıydım. Anlarsın ya, hayata karşı daha iştahlıydım. Uçuk kaçık biriydim diyemem ama ayaklarım şimdiki kadar yere basmıyordu. Kendimi saçma bir sinema filminin jönü gibi hissediyordum ve esas kızın Ceren olduğunu düşünmüştüm."

Pekâlâ, o filmden de nefret ettim. Ceren'den de. Ayakları yere basmayan Arın'dan da. Ama hâlâ hikâyenin devamını merak ediyordum, bu yüzden kendimi göle atmayacaktım.

"Ceren, olması gerektiği gibi bir kızdı. Güzel, zeki, başarılı. Sıradışı diyemem ama sıradan da değildi. Beni ona çekmişti, bilmiyorum, şimdi düşününce mantıksız geliyor ama biliyorsun, yapılması kaçınılmaz olan hatalar vardır. Ceren onlardan biriydi."

Ceren'e dair söylediği her bir söz kalbime ok misali saplanıyordu. Arın ondan bahsederken nefret

dolu değildi ve bu beni üzmeli yoksa sevindirmeli mi karar veremiyordum. Yani ben Ceren'den nefret ediyorum diye Arın da etsin istiyordum fakat nefret nedeniyse aşk kadar güçlü bir duyguydu ve ben Arın'ın herhangi bir kadına karşı böyle şeyler hissetmesini de kaldıramazdım.

Onunla bir araya gelmemiz için fazla bir şey yapmama gerek kalmamıştı. Birkaç telefon konuşması, birkaç buket çiçek-"

Lanet olası Arın Arıkan bana hiç çiçek almadın.

"Aniden ortaya çıkan sinema biletleri-"

Biz hiç sinemaya gitmedik! Ortaya aniden bilet falan da çıkmadı.

"Sürpriz akşam yemekleri ve-"

"Yeter," dedim dayanamayarak. "Bu tarz ayrıntıları geçebilirsin. Gerçekten. Bilmek istediğimi sanmıyorum."

Sinir bozucu bir şekilde gülümsese bile tavsiyeme uydu ve ayrıntıları atladı. "Her neyse. Sıradan bir ilişkimiz vardı anlayacağın ama ben kendimi çok fazla kaptırmıştım. Aşktan gözüm dönmüştü. Her anım Ceren olmuştu, ondan başka-"

"Gerçekten, Arın, ayrıntılara hiç ama hiç gerek yok. Aşık olmuşsun. Anladım. Devam et. Bunun hata olduğunu anladığın kısma gel, lütfen."

Dayanamayarak araya girmemin ardından Arın'ın küçük bir kahkaha atmasıyla abartılı cümlelerin beni kızdırmak için söylendiğini anladım ve sırf hikâyeye olan merakım yüzünden onu boğma işlemini de erteledim.

"Pekâlâ, ilişkimiz yaklaşık on ay sürdü ve on ay sonunda..." Duraklayıp derin bir nefes aldı. Sonra

garip bir sıritışla asla duymayı beklemediğim o cümleyi kurdu. "Beni aldattı ve sonra da terk etti."

Bir an söylediği şeyi algılayamadım. Algıladığımda ise donup kaldım. *Ne dedi o? Aldattı mı dedi? Terk etti mi dedi? Ne dedi?*

"Doğru duydun," dedi Arın, zihnimi okumuş gibi. Gerçi yüz ifademi gören herkes şu an bu çıkarımı yapabilirdi, eminim. "Hem beni aldattı. Hem de terk etti."

"Yuh," dedim bu defa kendimi tutamayarak. Kızdaki lükse bakar mısın?"

Arın'ın kahkahası gölün sessizliğini adeta yardı ve etrafta neşeyle yankılandı. O sakinleşene kadar başka yorum yapmadım ama zihnimin bir kısmı hâlâ bu meselenin mantıksızlığıyla boğuşuyordu. *Bir insan Arın Arıkan'ı neden aldatır? Bir insan Arın Arıkan'ı nasıl aldatır? Bir insan Arın Arıkan'ı kiminle aldatır? Ryan Gosling'le falan mı? Aşağısı pek kurtarmıyor çünkü.*

"Sonra ne oldu?" diye sordum kafa karışıklığımı gen plana itip.

"Sonra," dedi kahkahası minik bir tebessüme dönerken. "Beni aldattığı adamla birlikte olabilmek için beni terk etti. Bense mahvoldum. Her şeyi boşladım. İşleri, ailemi, arkadaşlarımı...ve tam bu noktada hayatımın en büyük hatasını yaptım." Derin bir nefes alıp sinirleri bozulmuş gibi başını iki yana salladı. "Şirketi az daha batıracak kadar büyük bir hata yaptım. Ayrıntılarıyla açıklayamayacağım şimdi ama göz göre göre işleri berbat ettim. Babam benim hatamı düzeltebilmek için altı ay boyunca gece gündüz çalışmak zorunda kaldı. Ben de tabi ki. Şimdi bile o hatanın ayağımıza dolandığı oluyor."

Ağzım açık bir şekilde Arın'a bakakaldım. Onun hata yaptığını bilmenin bana iyi hissettireceğini söylemiştim değil mi? Çok fena yanılmışım. Çünkü kendimi berbat hissediyordum. Arın'ın kalbinin böyle kırılmış olması benimkini paramparça ediyordu. Ceren'e ve Arın'ı aldattığı o şahsiyetsiz adama içimden lanetler yağdırıyordum. Arıncığımı ise alıp pamuklara sarmak, artık hepsi geçti, sakın üzülme demek istiyordum. Ama tek yapabildiğim öylece bakıp durmaktı.

"İşte böyle," dedi Arın. "Bu mükemmellik imajı aslında sadece maske. Senin dediğin gibi, kimse hatasız olamaz. Ben bile."

Çekingen bir tavırla gülümsedim. "Bunu bilmek düşündüğüm kadar iyi hissettirmedi."

"Sakın bana acımaya başladığını falan söyleme."

"Çok geç," derken Arın'a oyunbaz bir bakış attım. "Artık bir zavallı olduğunu düşünüyorum."

Şeytani bir bakışla sırıttı. "Biliyor musun? Hava ne kadar sıcak olursa olsun gölün suyu hâlâ insanı üşütecek kadar soğuk. Ve dediğin gibi, burası cidden iyi bir cinayet mahali..."

Bu sefer kahkaha atma sırası bendeydi. Güçlü kahkaham sakin gölde yankılanırken sandalda ayağa kalkmadan Arın'a doğru yaklaştım ve kollarımı onun boynuna doladım. "Seni seviyorum," dedim içtenlikle. "Ve hâlâ mükemmel olduğunu düşünüyorum. Ve her gün onlarca hata yapsan da mükemmel olduğunu düşüneceğim. Çünkü mesele sen olunca beynimle değil kalbimle karar veriyorum. O da sana toz kondurmuyor. Kaldı ki bana göre mükemmel olman için hatasız olman gerekmiyor."

Yavaşça küreği bıraktı ve o da bana sarıldı sıkıca. "Işın ilginci Mayıs," dedi, kulaklarımı okşayan bir sesle. "Ben de senin mükemmel olduğunu düşünüyorum. Sakarlıklarınla, saçmalıklarınla, sevimliliğinle kalbimin tekrar atmasına sebep olan bir bütünsün. Ve şimdiye dek senin kadar mükemmel bir şey görmedim. Seni seviyorum ve bu sevgi için nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum."

O an, bunun hayatımın en mükemmel anı olduğunu biliyordum. Ve mahvetmekten o kadar çok korkuyordum ki sonsuza kadar bu gölde sıkışıp kalalım, birbirimizin kollarından hiç ayrılmayalım istiyordum. Çünkü Arın ne derse desin ben mükemmel değildim. Ayrıca altından kalkmam gereken onlarca mesele vardı.

Arın'la aramdakileri mahvetme potansiyeline sahip onlarca mesele.

21.

Bölüm

Titreyen ellerimi kahve fincanıma sararken bir kere daha kafenin giriş kapısına bakıp tanıdık bir yüz görmeyi bekledim fakat, kızıl saçlı, çilli bir kızla karşılaşınca oflayarak önüme döndüm. Gergindim. Heyecanlıydım. Ve her zamanki gibi her şeyi batırmaktan delicesine korkuyordum. Çünkü birazdan Akın Arıkan gelecek, karşıma oturacaktı ve ona artık onunla çalışamayacağımı söyleyecektim. Sonra da Ann'la buluşacak, eğer Akın izin verirse, her şeyi ona anlatacak ve bu işi bitirecektim. En azından planım buydu.

Neden bilmiyorum ama içimde kötü bir his vardı. Kendimi çok gergin hissediyordum. Bunu, bütün gece yatakta dönüp durmuş ve hiç uyumamış olmama bağlamak istiyordum ama olmuyordu. Damarlarım-

da adeta kan değil adrenalin akıyordu. Birazdan ÇIAAA diye bağırarak masayı devirip, kafeden koşarak uzaklaşmaya başlayacağım diye korkuyordum.

Neyse. Sakin olmalıydım. Bu işi bugün halletmeliydim. Her şeyi yoluna koymalıydım. Evet, bunu yapmalıydım.

Bu düşüncelerle birlikte derin nefesler alarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım ve biraz dikkatim dağılsın diye etrafı incelemeye başladım. Açıkçası çok göz önünde bir mekândı burası. Nedense bu beni rahatsız ediyordu. Meselâ ben içeri girerken ünlü bir model kafeden çıkıyordu. Doğru görüp görmediğimden emin değildim ama yüzde doksan tahmin ettiğim kişiydi. Zaten şu an içeride oturanlar da fazla süslü ve gösterişli insanlar. Çaprazımda oturan kadının çantasının fiyatı muhtemelen dört kişilik bir ailenin mutfak masraflarını ve faturalarını rahatlıkla karşılıyordur. Dudaklarındaki silikondan ve ayakkabılarından bahsetmiyorum bile.

Yanımdaki masada ise orta yaşlı bir adam oturuyordu. Kahve içip önündeki tabletten bir şeyler okuyordu. Borsa haberlerini, ülkenin ekonomik durumunu falan takip ediyordur diye tahmin yürüttüm. Arada sırada telefonu çalıyor ve karşı taraftakiyle hararetli görüşmeler yapıyordu. Yatırımlarını tartışıyorlardı herhalde.

Başımı diğer yanıma çevirdiğimdeyse tuhaf bir kadın gördüm. Yani aslında kadın normal görünüyordu ama nedense ben onda bir tuhaflık sezdim. Bana çok yakın oturduğu için yüzünü ve kıyafetlerini bütün ayrıntılarıyla görebiliyor hatta bazen derin iç çekişlerini duyabiliyordum. Saçları kızıl ve kahve

ıralı olan kadın, muhtemelen otuzlu yaşlarının sonlarındaydı. Gergin cildinde yaşlılığın ilk belirtileri olan birkaç küçük çizgi vardı, göz kenarlarında daha çok. Yüzünün önünde bir gazete tutuyor ama gazetenin sayfasını hiç değiştirmiyordu. Zaten gazeteyi okuduğunu da sanmıyordum. Daha çok etrafı gözetleyip masanın üzerindeki defterine bir şeyler karalıyordu. Bende nedense yazar olduğu izlenimi uyandırdı. Sanırım burada oturup insanları gözlemliyor ve karakterleri için gerekli bilgileri topluyordu. Bu düşüncem mantıklı gelsede kadının tuhaf olduğu gerçeğini değiştirmedi.

Tam bakışlarımı kasada duran adama çevirip onu da inceleme listeme ekleyecekken kafenin kapısı açıldı ve tanıdık yüzüyle Akın Arıkan girdi içeri. İçimden bir ses nihayet derken, diğer bir ses panik çığlıkları atmaya başladı. Neyse ki içimde ikisini de dizginleyen ve paniğimi minimum seviyede tutmama yardım eden üçüncü bir ses daha vardı. Bu sayede ayağa kalkıp Akın'la tokalaşmayı, o geç kaldığı için özür dilerken cenin pozisyonuna geçip ağlamaya başlamamayı ve önümdeki bir bardak suyu kafasından aşağı boşaltmamayı başardım.

"Eee," dedi Akın, hâl hatır sorma faslımız bitince. "Haberlerin var sanırım? Böyle alelacele çağırdığına göre."

"Evet," dedim. "Var." Fakat bu haberleri nasıl vereceğime dair bir fikrim yok.

"Abim muhteşem Arın Arıkan'ın bir hatasını mı buldun?" Bunu sorarken öyle sevimli bir şekilde gülümsedi ki neden böyle bir şey yaptığına hiçbir anlam veremedim.

"Aslına bakarsan buldum." Derin bir nefes aldım. "Ama seni buraya bunun için çağırmadım."

Kaşları bir anlığına çatıldı. "Nasıl yani?"

Omuzlarım düşerken neredeyse inleyerek konuşmaya başladım. "Üzgünüm ama bunu yapamam," dedim. "Akın, senden özür diliyorum ve bu işte sana daha fazla yardımcı olamayacağımı belirtmek istiyorum. Bana verdiğin çeki de bozdurmadan geri getirdim. Ben-"

"Abime âşık oldun!"

Aniden kurduğu bu cümleyle donup kaldım. Akın ise neşeli bir kahkaha savurdu. "Bunu nasıl hesaba katamadım?" derken gülerek başını iki yana salladı. Sanki çok bariz bir şeyi görememiş gibi yüzünü buruşturduğunda daha fazla dayanamadım.

"Senin amacın ne?" dedim öfkeyle. "Ve evet, Arın'a âşık oldum. Evet, o gerçekten mükemmel bir. Benim için öyle en azından. Ve şimdi elimde mahvetmemem gereken bir ilişki var. Bu işten kurtulmak, sonra da gidip Arın'a her şeyi anlatmak istiyorum. Sırf sizin aranız bozulmasın diye ilk önce seninle konuşmak istedim. Fakat seni anlayamıyorum Akın. Abin seni çok seviyor. Değer veriyor, benim Nisan'a davrandığımdan on kat daha iyi davranıyor ki Nisan'a yaptığım işkenceleri duysan abin için şükredersin! Ama sen onun arkasından böyle dolaplar çeviriyorsun. Bunu öğrendiğinde ne kadar üzülecek, biliyor musun?"

Akın bir şey söylemedi. Bakışlarını benden kaçırdı. Bir an kalkıp gideceğini düşündüm ama o tam aksini yapıp iyice sandalyesine yerleşti ve kollarını masaya yaslayarak hafifçe öne doğru eğildi.

"Abim," dedi ciddi bir sesle. "Benim şu hayatta en değer verdiğim insan. Ve kafanda ne kurguladın bilmiyorum ama ben bu işe abimi üzmek için kalkışmadım!"

Samimi görünüyordu. Onu ilk defa bu kadar ciddi görüyordum fakat gözlerindeki bakış o kadar netti ki yalan söylediğini düşünmedim bile. "Peki, neden o zaman?" diye sordum. "Neden beceriksiz bir kızı benim peşime takıp onu araştırmasını istedin? Neden onun bir açığını arıyorsun?"

"Onun açığını aramıyorum," dedi hemen. "Ben sadece... sadece onun mükemmel olmadığını bilmeye ihtiyacım var Mayıs."

Bunu söyledikten sonra yüzüne öyle mahzun bir ifade yerleşti ki onu anladığımı hissettim. Düne kadar benim de Arın'ın mükemmel olmadığını bilmeye ihtiyacım vardı. Çünkü onun yanında kendi hatalarım o kadar büyük görünüyordu ki kendimi kötü hissetmeme engel olamıyordum. Birinin mükemmel olduğunu düşünmek sizde şöyle bir etki uyandırıyordu; ben de olabilirdim fakat olamadım, hatalar yaptım ve mükemmellik hakkımı sonsuza dek kaybettim.

"Ben abimden hiçbir zaman nefret etmedim." Düşüncelerimin arasında Akın'ın sesini duyunca dikkatimi tekrar ona yönlendirdim. "Çünkü o mükemmel bir abi. O her şeyde mükemmel anlıyor musun? Ama ben değilim. Abim, annemle babamın gözlerini hep gururla ışıldattı. Bense dudaklarında buruk tebessümlere neden olmaktan öteye gidemedim. Abim, üniversiteyi üç senede bitirdi. Ben beş senede. Abim, hep en iyisiydi, bense her zaman eh işteydim. Bunun nasıl hissettirdiğini anlayamazsın. Anlamanı beklemem."

"Tahmin edebiliyorum," diye mırıldandım.

Ama Akın, "Hayır," diye itiraz etti. "İnan bana tahmin etmiyorsun. Abimden nefret edebilseydim muhtemelen her şey daha kolay olacaktı. Ama etmiyorum ve onun yanında kendimi böyle hissetmek, daha kötü hissetmeme sebep oluyor. Böylelikle sonu gelmeyen bir kısır döngüye girmiş oluyorum."

Onu anlıyordum. Nasıl hissettiğini tam olarak bilemesem de tahmin edebiliyordum ve onun için üzülüyordum. "Ama," dedim teselli olmak umuduyla. "Kimse mükemmel değildir Akın. Bunu sen de biliyorsun, yani Arın o kadar mükemmel olsaydı aldatılmazdı değil mi?"

Bir an durakladı. Sözlerimi beyninde hayali bir süzgeçten geçirdiğini görebiliyordum. "Ne?" dedi sonunda şaşkınca. "Abim aldatılmış mı?"

Omuzumdan aşağı soğuk bir hissin yayıldığını hissederken tereddütle "Bilmiyor muydun?" dedim. *Lanet olsun! Gerçekten lanet olsun! Aptal Mayıs! Aptal Mayıs!*

"Hayır," dedi Akın. Bakışlarına hâlâ aynı şaşkınlık hâkimdi. "Bilmiyordum! Nasıl olmuş bu?"

"Ah hayır," derken kafamı masaya vurmamak için kendimi zor tutuyordum. "Bunu söylememeliydim. Bunun bir sır olduğunu bilmiyordum ve söylememeliydim. Söylememeliydim. Mahvoldum. Bittim ben." Ellerimle yüzümü kapatırken konuşmaya devam ediyordum fakat sesim boğuk bir uğultuya dönüştüğü için Akın'ın beni anladığını sanmıyordum.

"Hey," dedi endişeli bir sesle. "Hey tamam, sakin ol! Bunu söylemedin. Ben de duymadım. Tamam mı?

şu konuyu kapattık! Lütfen Mayıs, kendini boğmaktan vazgeç!"

Bileklerimden çekerek ellerimi yüzümden ayırdı ve ben de böylelikle nefes alabildim. "Arın bana çok kızacak," dedim üzüntüyle. "Lütfen kendimi boğmama izin verir misin?"

Küçük bir kahkaha atarken "Saçmalama," dedi. "Arın bunu duymayacak, tamam mı? Abimle ilişkiniz bozulmayacak. Sakinleş!"

"Söz mü?" derken endişeli bakışlarım Akın'ın yüzünde gezdi.

"Söz," diye onayladı Akın. "Bu meseleyi kapatıyoruz artık. Tarihin tozlu sayfalarına gömüyor ve normal hayatımıza geri dönüyoruz. Tamam mı?"

Usul usul kafamı salladım. "Tamam." Sonra hafifçe alt dudağımı dişleyerek sordum. "Arın'a anlatacak mıyız peki?"

"Anlatmamız gerek," diye mırıldandı. "Ama biraz bekleyelim, olur mu? Ben biraz kendimi toparlayayım o zaman konuşalım?"

Kalbimin üzerinden koca bir ağırlığın kalktığını hissederken "Olur," dedim. "Teşekkür ederim Akın, işleri zorlaştırmadığın için."

Gülümsedi. "Aslın ben teşekkür ederim," dedi. "Her şey için."

Akın'la dostça ayrıldıktan sonra dünyanın en rahatlamış ve hafiflemiş insanı olarak sevgilime, Arın Arıkan'a koştum. Beni geçen gün bisiklet sürdüğümüz parkta bekliyordu. Onu görür görmez boynuna atlayıp sımsıkı sarıldım.

"Beni özlemişsin," dedi, beni kucaklarken.

Alakası yok," dedim alaylı bir sesle. Ve istemeyerek de kendimi geri çekip Arın'dan ayırdım. "Sadece sana sarılmak hoşuma gidiyor."

Kendi suratımı buruştururken benim de yanaklarımı sıktı ve bir kere daha hoş geldin balık Mayra! Artık bunu yapmaktan vazgeçmesi gerekiyordu. Çünkü bir gün bu halde ne kadar çirkin göründüğümü fark edip benden soğuyacaktı.

Elini çekiştirerek benden uzaklaştırırken "Balıklara özel bir ilgim mi var?" diye sordum huysuzca.

Suratına geniş bir sırıtış yayıldı. "Hayır, sana özel bir ilgim var."

Ne kadar direnmem de yüz kaslarıma söz geçirememdim ve aptal bir âşık gibi sırıtmaya başladım ben de. Bu adamın yanındayken vücudum hiçbir komutumu dikkate almıyordu zaten; kalbim saatte beş yüz kilometre hızla atıyor, ciğerlerim ona verdiğim oksijenle yetinmeyi kabul etmiyor, iç organlarım sürekli yer değiştiriyor ve beynim sadece Arın'a daha fazla hayran olmak için çalışıyordu.

"Bana çapkınca şeyler söyleme," derken sesim bir kedi mırıltısı gibi çıktı.

"Hmm," dedi Arın başını hafifçe sağa eğerek. "Kime söyleyeyim peki?"

Hırsla omuzuna vurdum. İçimdeki kıskanç kadın vahşi bir kaplan gibi uyandı. "Kimseye! Kimseye söyleme yoksa..."

"Yoksa beni dört parçaya böler ve kedilere yem mi edersin? En son kıskançlık krizine girdiğinde bunu yapmaya karar vermiştin."

Bir an düşündüm. Evet, öyle yapmıştım. Arın Arkan gibi bir sevgilisi olunca insan ne yazık ki sık sık kı-

...sıklık kızları geçirebiliyordu. "Hayır, fikrimi değiştirdim. Bu seferki tırnaklarını söküp derini yüzeceğim."

Bu daha iyiymiş. Dört parçaya bölünmek bana hiç de cazip gelmiyordu.

Sırıtarak onu izledim. Ann'ın bu kadar tatlı, esprili, komik bir sevgili olacağını kim tahmin edebilirdi ki? Şahsen ben edememiştim. Âşık olabileceğini bile düşünememiştim. Çünkü bu kadar mükemmel bir adam âşık olabileceği bir kadın nasıl bulabilirdi? Fakat yanıldım ve bu konuda yanılmak, başıma gelen en güzel şeylerden biri oldu.

Ann'la ayakta durmaktan yorulup parktaki banklardan birine oturduk. Ve aramızda zahmetsizce gelişen bir sohbetle birlikte yan yana olmanın keyfini çıkardık. Bir ara küçük bir oğlan çocuğu bize doğru topunu fırlattı. Top kafama isabet edince Ann çocuğu parkın etrafında kovalamaya başladı. Çocuğun çığlıkları ve Ann'ın saçma tehditleri eşliğinde birkaç tur attıktan sonra nihayet onu bu yaptığının çok mantıksız olduğuna ikna edebildim.

Çocuk topunu alıp evine giderken Ann huysuz bir suratla tekrar yanıma oturdu. Ben de bu fırsatı değerlendirip yaklaşık yarım saat boyunca onunla dalga geçtim ve yarım saat sonunda kendimi ona daha çok âşık olmuş vaziyette buldum.

Bu duygu içimde daha ne kadar büyüyebilirdi merak ediyordum. Sadece sürekli arttığını biliyordum. Sabah uyanıyor ve kendimi Ann'ı dünkünden çok daha fazla severken buluyordum. Buluşmalarımızın sonunda beni eve bıraktığında kalbimdeki bu duygunun artık içime sığmayacağını düşünüyordum fakat sığıyordu. Sanki Ann'ı sevdikçe içim genişli-

vordu. Arın'a sevdikçe katlanarak çoğalıyordum. Ona olan aşkım arttıkça içimde sevmek için daha çok yer açılıyordu. Bu, başlarda biraz ürkütücü gelse de şimdi şikâyetim yoktu. Kanımın son damlasına, sevebildiğim son noktaya kadar sevmek istiyordum Arın'ı.

Beni eve bıraktığında yaklaşık bir saat boyunca aşk sarhoşluğumdan ayılamadım. Bu sarhoşlukla Nisan'ı bile yanaklarından öpüp sıkıca sarıldım. Benim sıkıntılı kardeşim bunun karşısında öyle şaştı ve öyle korktu ki üç aylık ömrü kaldığına inanıp annemi aradı. Zavallı annem Nisan'ı öyle bir şey olmadığına ikna edene kadar kırk dakika boyunca telefonda lafı anlatmak zorunda kaldı.

Gece muazzam bir uyku çektim. Akın sorununu halletmiş olmanın verdiği rahatlık ve Arın'lı güzel rüyalar uzun zamandır olmadığı kadar iyi hissetmeme sebep oluyordu. Bu sayede sabah erkenden kalktım. Siyah kalem eteğimi ve açık mavi gömleğimi giydim. Saçlarımı başımın üzerinde düzgün bir topuz yaptım. Hafif bir göz makyajı ve Arın'ın bana yakıştığını söylediği kırmızı rujumla hazırlığımı tamamladıktan sonra Nisan için biraz harçlık bırakıp evden çıktım.

Aşağıya indiğimde Arın, arabanın kapısına yaslanmış vaziyette beni bekliyordu. Siyah takım elbisesinin içindeki muhteşem duruşunu bir süre durakladıktan izledim. Fakat yaklaştıkça içime dehşet salan bir ayrıntı fark ettim; Arın bana gülümsemiyor, aksine kaşları çatık bir halde öfke dolu bakışlarla bakıyordu. Bu farkındalık adımlarımın yavaşlamasına, içimi inanılmaz bir korkunun kaplamasına ve binler-

ve ihtimalin beynime hücum etmesine sebep oldu. Arın her şeyi öğrendi mi? Akın ona bir şeyler mi anlattı? Kahvaltıda çürük yumurta yiyip bağırsaklarını mı bozdu? Ne oldu? Sorular adeta zihnimi kemiriyor ve yere yığılıp kalmaktan delicesine korkuyordum. Yanına geldiğimde tereddütle sordum.

"Arın, bir şey mi oldu?"

Lütfen çürük yumurta yemiş olsun!

Bir an bir şey söyleyecekmiş gibi hızla dudaklarını araladı, sonra sanki söylemeye değmezmiş gibi kafasını iki yana salladı. Ardından elinde tuttuğunu o an fark ettiğim bir gazeteyi suratıma doğru fırlatıp "Bunu yaptığına inanamıyorum," diye bağırdı.

Yere düşen gazeteye bakakaldım. Ne olduğunu anlamaya çalışırken Arın, hızla arabasına atladı ve beni öylece ardında bırakarak uzaklaştı.

Olanların şokuyla bacaklarımın artık beni taşımadığını hissettim ve en yakın kaldırıma çöküverdim. Bir müddet kendime gelmek için iki büklüm oturdum. Ardından nihayet gazeteyi yerden almayı akıl edebildim. Buruşmuş olan gazeteyi titreyen ellerimle düzeltip sayfadaki başlığı okudum.

'ARIN ARIKAN ASLINDA O KADAR DA MÜKEMMEL DEĞİLMİŞ. ALDATILMIŞ, TERK EDİLMİŞ VE DAHA BİR SÜRÜ ŞEY.'

Yazının tamamını okumaya gücüm olmadığı için şöyle bir göz attım hızlıca ve Arın'la Ceren'in isminin geçtiğini görmek bile olayı temel hatlarıyla kavramama yetti. Dünyam bir anda başıma yıkılırken ben kendimde ağlayacak gücü bile bulamadım. Tek yapabildiğim dakikalarca güneşin altında kaldırımda öylece oturmak oldu.

22.

Bölüm

Biraz kendime geldiğim anda yaptığım ilk şey olanlar için Akın'ı suçlamak oldu. Tam telefonuma sarılıp onu arayacakken gazetedeki fotoğraf gözüme çarptı. Kızıl saçlı, orta yaşlı bir kadının sinsice gülümseyen fotoğrafı. Fotoğraftaki kadının bana tanıdık gelmesiyle önce kaşlarım çatıldı ardından beynimde bir şimşek çaktı; bu kadın kafedeki kadındı! Demek ki gazeteciydi ve bizi duymuş olmalıydı.

"Bu şaka olmalı," dedim gözyaşlarım akmak için fırsat ararken. "Bu çok anlamsız. Çok saçma."

Ama ne yazık ki kimse bir köşeden fırlayıp bunun bir şaka olduğunu söylemedi. Saçma, anlamsız ama yine de benim başıma geldi işte! Aptal bir gazeteci her şeyi mahvetti! Zaten böyle bir şey ancak be-

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülmeye başlarken oturduğum yerden kalkıp apartmana yöneldim ve ağlayarak eve girdim. Sonra ağlayarak üstümdeki kıyafetleri çıkarttım. Ardından ağlayarak yatağıma geçtim ve yine ağlayarak o aptal gazete yazısını okumaya başladım.

ARIN ARIKAN ASLINDA O KADAR MÜKEMMEL DEĞİLMİŞ. ALDATILMIŞ, TERK EDİLMİŞ VE DAHA BİR SÜRÜ ŞEY.

Bugünlerde oldukça ilginç olaylar oluyor. Ve en bomba haberler beni en beklenmedik yerlerde buluyor sayın okuyucularım. Bugün bir kafede otururken kulak misafiri olduğum şeylere inanamayacaksınız.'

Hay senin kulaklarına köpek işesin be kadın!

'Öncelikle kafede konuşanların kimliğini gizlemek adına Bay X ve Bayan Y ifadelerini kullanacağım. Bay X hepimizin tanıdığı bir sima. Bayan Y ise, bu yazarınızın anladığı kadarıyla Arın Arıkan'ı takip etmesi için Bay X tarafından tutulmuş bir ajan(!). Evet, yanlış duymadınız! Bay X tamamen kişisel sebeplerden ötürü iş dünyasının yakışıklı siması, Bay Mükemmel olarak bilinen Arın Arıkan'ı takip ettirmek için bir ajan(!) tutmuş. Yazarınız bunun sebebini pek mantıklı bulmasa da Arın Arıkan'ın mükemmel olmadığını kanıtladığı için Bay X'e minnettar! Çünkü itiraf edelim, öyle bir adam hepimizin hayal gücünü fazlasıyla zorluyordu; yakışıklı, zeki, başarılı ve hatasız!

Bayan Y'nin muazzam ajanlığı(!) sonucunda - size bu işin sonunda Bayan Y'nin Arın Arıkan'a tu-

tulduğunu söylemem gerekiyor mu emin değilim- Bay X ve ben küçük bir bilgi edinebildik.

Arın Arıkan aldatılmış!

Açıkçası Bay X bu değerli bilgi üzerinde pek fazla durmadı. Bayan Y'ye teşekkür edip kafeden ayrılmakla yetindi. Ama ben, yazarınız, sizi aydınlatabilmek ve gerçekleri ortaya çıkarabilmek için bu ipucunu sonuna kadar takip ettim.'

İyi halt ettin manyak kadın! Dünyamı başıma yıktın mutlu musun?

'Öncelikle sizi geçmişe bundan yedi sene öncesine götüreceğim. Sevgili Bay Mükemmelimizi büyük aşkı Ceren Kılıçdar ile görmeye alıştığımız günlere. Bildiğiniz üzere Ceren Kılıçdar ve Arın Arıkan'ın beklenmedik ayrılığı büyük yankı uyandırmıştı ve her ikisi de neden ayrıldıklarına dair bir açıklama yapmamıştı. Bizim yürüttüğümüz fikirler ise Arın Bey'in Ceren Hanım'dan sıkıldığı ve onu terk ettiği yönündeydi.

Eh, sonuçta hiçbirimiz Ceren Kılıçdar'ın Arın Bey'i aldattığını ve sonrasında terk ettiğini tahmin edemezdik, değil mi?'

Dudaklarımdan acınası bir inleme dökülürken içimden defalarca Ceren'e de, bu yazıyı yazan aptal kadına da küfrettim, hakaretler ve beddualar yağdırdım. Şu an yuvası yıkılmış beş çocukla sokakta kalmış bir kadıncağız gibi çaresiz hissediyordum kendimi. Elimin kolumun dermanı kalmamıştı, ayağa kalkacak gücü bulabilecek miyim kendimde bilmiyordum. Yine de ne yapacağıma karar vermeden önce yazıyı sonuna kadar okumak istiyordum.

Elbette edemezdik! Yani bizim Bay Mükemmeliyetimizi kim aldatırdı ki?"

Bu cümlenin sonu Bay Mükemmel'in duyup uyuz olacağı Bay Kusursuz, Bay Mükemmeliyetçi ve Bay Mükemmelimdi ya da başka her şeyin aynı olduğu kadar!

"Yazarınız bu mustesna bilgiyi çok zor şartlar altında elde etti fakat inanın buna değerdi.

Hepiniz haberin ayrıntılarını merak ediyorsunuz, değil mi? Hemen anlatayım! Öncelikle Ceren Hanım ve Arın Bey arasındaki çekim ne yazık ki bizim sandığımız kadar kuvvetli değilmiş. En azından Ceren Hanım açısından durum bu! Genç kızımız kalbini başka bir erkeğe kaptırmış. Yazarınız o şanslı beyefendinin kim olduğunu da öğrendi fakat paylaşmayacağına dair söz verdiği için bunu sizinle paylaşamıyor.

Her neyse, Ceren Hanım tahmin edebileceğiniz üzere ayrılıktan pek yara almadı ve gerçek aşkına kavuştu. Fakat Arın Bey açısından işlerin öyle gittiğini söyleyemeyeceğiz. Arın Bey, yine sanılanın tam aksine, bu ayrılıktan büyük bir yara almış. Ve bu sadece özel hayatına değil aynı zamanda iş hayatına da yansımış.

O dönemde peşinde koştukları büyük bir işi rakip firmaya kaptırmaları yetmezmiş gibi Arın Bey'in hatası yüzünden en iyi bağlantılarından birini de kaybetmiş Arıkan'lar. İşler bize yansıttıklarından da kötü gitmeye başlamış. Tabi ki bu durumu toparlamışlar fakat bayağı bir zora girmediklerini söyleyemiyoruz.

Arın Arıkan'ın Ceren Kılıçdar ile ilişkisinden sonra uzun bir süre yalnız olduğunu biliyoruz.

şimdi hepimiz bu yalnızlığın nedenini çok iyi anladık. Arın Bey için derinden üzülsek bile onun mükemmel olmadığını bilmek bizi epey sevindirdi. Sakın bunu inkâr etmeyin, yazarınız biliyor!"

Gazeteyi öfkeyle karşı duvara fırlattıktan sonra sinirsiklam olmuş yanaklarımı elimin tersiyle sildim. Ve ne yapacağımı düşünmeye başladım. Arın'la konuşmam ve ona her şeyi anlatmam lazımdı ama bunun için önce sakinleşmem gerekiyordu. Ve Arın'ın nerede olduğunu öğrenmem. Sonra da yanına gitmem.

Evet, yapmam gereken tam olarak buydu.

Düşüncelerimi biraz olsun sakinleştirip ayakta kovabildiğimde yatağımdan kalkıp elimi yüzümü yıkadım ve telefonuma sarılıp Arın'ın numarasını buldum. Telefon önce üç defa çaldı. Ardından meşgule düştü. Tam bu sırada tekrar ağlamaya başladım ama pes etmeyecektim. Bir kere daha aradım. Bu sefer bir kez çalıp meşgule düştü. Ve bir sonraki arayışımda uyuz bir kadın sesi karşıladı beni: 'Aradığınız kişiye şuan ulaşılamıyor...'

Ağlayarak parkeye uzanmak daha kolay gelse de pes etmedim ve Akın'ı aradım. Çok şükür o ikinci çalışta açtı ve açar açmaz "Ben değildim," dedi. "Bunu ben yapmadım. Ve abime ulaşamıyorum."

"Senin yapmadığını biliyorum," dedim ağlamaktan çatlamış sesimle. "Kafede yanımızdaki masada oturan kadındı. Gazeteci olduğunu bilmiyordum ama bir tuhaflık olduğunu sezmiştim. Haberin yanında fotoğrafını görünce tanıdım."

"Aptal magazinciler," derken öfkeyle soludu. "Her yerdeler. Her-yer-de!"

Akın'ın da sinirli olduğunu fark ettim ve onu rahatlatmak için bir şeyler söylemek istedim fakat tek yapabildiğim ağlayarak "Arın benimle konuşmuyor," demek oldu. "Aradım açmadı. Sonra da telefonunu kapattı. Akın, ben şimdi ne yapacağım?"

"Bilmiyorum." Akın'ın sesi de benimkinden daha iyi değildi. "Mayıs, özür dilerim. Ben de ona ulaşamıyorum."

Hıçkırığımı zor zahmet bastırırken "Ulaşırsan bana haber ver ama tamam mı?" dedim.

"Merak etme, ilk işim seni aramak olacak!"

Telefonu kapattıktan sonra bir müddet ağlayarak parkenin üzerinde oturdum. Ama bu bana Arın'ı geri getirmedi ya da zamanı geriye sarmadı. Sadece gözlerimin küçülmesine, burnumun kızarmasına ve sesimin çatlamasına sebep oldu ki bunlar kesinlikle ihtiyacım olan şeyler değildi.

Sonunda kendimi ikna edip ağlamaya ara verdim ve elimi yüzümü yıkadıktan sonra şirkete gidip Arın'ı görmek üzere evden çıktım. Takside bir ağlama krizine daha girdim. Bu çok yersizdi ama her şeyin mahvolduğunu kabullenmeyi düşünmek bile parçalanarak yok olmak istememe sebep oluyordu. Arın'ı kaybetme düşüncesi beni bin parçaya bölüp yine de öldürmüyordu.

Şirkete vardığımda berbat bir sürprizle karşılaştım; güvenlik içeri girmeme izin vermiyordu! Ne kadar dil döksem, tehdit etsem hatta ağlasam bile tek yaptıkları kapıyı göstermek oldu. Çaresizce binadan ayrılırken pes etmeye hazır olmadığımı biliyordum. Saate baktığımda öğle yemeği vaktinin yaklaştığını gördüm.

Öğle yemeği. Ann'ın her zaman gittiği karşı sokaktaki restoran. Bunu bir defa yapmıştım. Şimdi de yapabilirimdim değil mi?

Üzerimde fazla kafa yormadan adımlarımı hızlandırdım ve restoranın arka sokağına giderek erkekler tuvaletinin penceresini buldum. Ama pencere kapalıydı.

"Şaka mı bu?" diye bağırırken önümdeki taşa bir tekme savurdum. Bu yanlış kararım canımın daha çok yanmasına sebep oldu. Can acısıyla taşa nefret dolu bir bakış atarken aklıma yeni bir fikir geldi. Ve ben yine üstünde fazla düşünmeden, taşı alıp tuvaletin camına doğru hızla savurdum. Ardından kırılan cama yaklaştım ve elimi içeri sokabileceğim hale gelene kadar cam parçalarını dikkatle ittirdim. Elimi içeri sokarak pencereyi açtım.

Geçen sefer yaptığım gibi ellerimden destek alarak kendimi yukarı çektim. Bu sefer daha dikkatliydim çünkü kucağıma düşecek bir Ann'ım yoktu. Kendimi yukarı çektikten sonra bir bacağımı içeri attım. Sonra diğerini. Ve işte içerdeyim!

Kazandığım bu küçük zafer kendimi biraz daha iyi hissetmeme sebep olurken üzerimdeki tozları silkeledim. Restorana dalmak için kafamı kaldırıp bir adım attığım anda bana şaşkınca bakan iki çift gözle karşı karşıya geldim.

Bu hoş olmadı.

Karşımdaki adamları tanıyordum. Neredeyse her gün öğlen yemeğimizi burada yiyorduk. Dolayısıyla onlar da beni tanıyorlardı. Ama o kadar şaşkınlardı ki tepki vermeleri biraz zaman aldı.

En sonunda çaşkınlıkla kasada görev yapan yaşlı adam "Hanımefendi siz ne yapıyorsunuz?" diye sordu hayret dolu bir sesle.

Güzel soru. Fakat nasıl bir cevap verebilirim? Beni görmek istemeyen sevgilimle konuşabilmek için erkekler tuvaletinizin penceresinden giriyorum mu diyeyim? Ne diyeyim?

Şey ben... Garsonların şaşkın suratları konuşmama pek yardımcı olmuyordu. *Hadi ama ilk defa mı erkekler tuvaletine pencereden giriş yapan bir kadın görüyorsunuz?* "Rezervasyon yaptırmayı unutmuşum." dedim sonunda. "Buradan gireyim dedim."

Kırık pencereyi göstererek kurduğum son cümle adamın gözlerinin iyice büyümesine sebep oldu. Yanındaki garsona dönüp polisi aramasını söylerken benden korktuğuna yemin edebilirdim.

"Hayır," diye ileri atıldım acelеyle. "Lütfen polis aramayın! Ben içeride sevgilime bakıp çıkacağım. Gerçekten!"

Gönül isterdi ki mantıklı bir cümle kurup onları polisi aramaktan vazgeçireyim. Fakat hayatımda mantıklı bir olay vuku bulmadığı için mantıklı konuşmak da nasip olmuyordu bu garibe. Kurduğum her cumleyle adamları dehşete düşürdüm ve tahmin edileceği üzere polisi aramalarına engel olamadım.

Polis gelene kadar beni erkekler tuvaletinin kapısında beklettiler. Restorandan polis eşliğinde ayrılmak bir rezillikti. Polis arabasına binmekse ayrı bir rezillik. Karakola ulaştık. Yaklaşık iki saat boyunca insanlara dert anlatmaya çalıştım fakat söylediklerimin bir kelimesine bile inanmadılar. Yeminler ettim, sözler verdim ama nafile!

Ya sevgilimi görmek için yaptım diyorum niçin inanmıyorsunuz? Yani başka ne sebeple erkekler tuvaletinin penceresinden içeri dalabilirim ki?"

Cattıkça manasızlaşan cümlelerime konuştuğum sırf bayanca yaptığı gibi yine kafasını salladı polis memuru. "Haklısınız," dedi gerçekten fazla ciddi bir sesle. "Başka niçin bunu yapacaksınız ki? Bütün kadınlar sevgililerini görmek için böyle şeyler yaparlar."

Kınanmaya ancak gözlerimi devirebildim çünkü başka bir tepkiye verecek gücüm kalmamıştı. Sinirlerim hayat olmuş durumda, kalbim Arın için kan ağlarken beynimi buradan kurtulmanın yollarını arıyordu ve ruhum ikisinin arasında sıkışıp eziliyordu. Mutsuzdum, yorgundum, yaşama isteğimi tüketmiştim. Neden hâlâ bir kara deliğe dönüşüp insanları yutmadığıma dair en ufak bir fikrim bile yoktu.

Son bir gayretle derin bir nefes alıp kendimi açıklamaya çalışacakken odanın kapısı aralandı ve başka bir polis memuru "Mayıs Hanım?" dedi.

"Evet, benim."

Hafifçe gülümsedi. "Restoran sahibi şikayetçi olmadı. Serbestsiniz. İfadenizi imzalayıp çıkabilirsiniz."

Bugün aldığım tek iyi haberi bana ilettiği için kalkıp polis memuruna sarılmak istedim fakat saçmalıklarıma daha fazla tahammül edemeyeceklerini bildiğimden bundan vazgeçtim. Sessizce ifademi imzalayıp oradan çıktığımda karşı duvara yaslanmış bir şekilde beni bekleyen Akın'ı gördüm. İçim biraz rahatlasa da istediğim Arıkan bu değil, bunun bir üst modeliydi.

"Beni sen mi kurtardın?" diye sordum Akın'a.

Usul usul başını salladı.

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim. Fakat artık tuvalet pencerelerinden içeri dalmaya bir son ver olur mu? Bu sende bir tutku halini almaya başladı."

Gülmekle ağlamak arası bir ses çıkarırken "Arın'ı orada görebileceğimi düşünmüştüm," dedim.

"Yanılmışsın," derken derince iç çekti. "Abim ortadan kayboldu."

"Nasıl ya?" Gözyaşlarım yine taarruza geçiyordu. Bunları kapatmanın bir yolu yok mu? "Nasıl ortadan kayboldu Akın? Ne demek ortadan kayboldu?"

"Bildiğin kayboldu işte. Hiçbirimiz ona ulaşamıyoruz."

Korkuyla nefesimi tuttum. "Sakın başına bir şey gelmiş olmasın?"

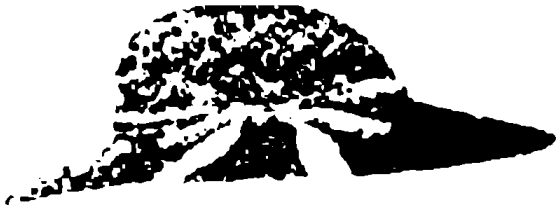
"En kötüsünü düşünme hemen!" derken beni sakinleştirmek için elini omuzuma koydu. "Bence biraz yalnız kalmak ve olayı hazmetmek istiyor."

"Ya benim yanımda hazmetsin Akın. Ne gerek var ortadan kaybolmasına?" Biraz yüksek çıkan sesim etraftaki insanların dönüp bize bakmasına sebep oldu. Ben umursamıyordum fakat Akın beni nazikçe kolumdan tutarak karakoldan çıkardı.

"Bak üzülme tamam mı?" dedi beni arabasının yanına getirdiğinde. "Abimi bulacağız. Hatta buna gerek kalmayacak. Biraz kafasını topladığında o kendisi çıkıp gelecek ve ona her şeyi anlatacağız. Her şey düzelecek, tamam mı?"

Buna inanmak istesem de inanamıyordum, ne yazık ki. Yine de itiraz etmeden kafamı salladım. Akın'ın arabasına binip elim boş, kalbim paramparça bir şekilde eve dönerken Arın'ın en kısa zamanda or-

taya çıkması ve bu durumun düzelmesi için dualar ediyordum. Onu bir kere görebilsem, bir kerecik derdimi anlatabilsem her şey düzelecekmiş gibi geliyordu. Fakat ne yazık ki bu gerçekçi bir yaklaşım değildi. Arın şu an üzgündü ve kalbi kırıktı. Tıpkı benim gibi. Tek bir fark vardı; ben kalbimin sıhhati için onu görmeyi tercih ediyordum, o ise benden uzak kalmayı.

23.

Bölüm

Aradan günler geçti. Günler! Ve ben Arın'dan tek bir haber bile alamadım. Her gün yaklaşık beş yüz defa aramama rağmen hepsi sonuçsuz kaldı. Akın da benimle aynı durumdaydı. Bunu biliyorum çünkü günde yaklaşık on defa telefonda konuşuyorduk. Zavallı çocuk telefonda ağlamalarımı dinlemekten yorem oldu ama ne yapabilirim? Aşk acısı çekiyorum burada!

Arın'ı arama çalışmalarım tabi ki restoranın tuvaletine dalmamla son bulmadı. Gidebileceği her yere gittim. Hatta bana aşkını itiraf ettiği o eve gidip dakikalarca ziline basıp kapının önünde ağladım bile. Ama onu bulabildim mi? Hayır. Sanki yer yarıldı da ...bulamadık. Ve

di sonda Müge Anli'ya çıkmayı düşündüm. Hatta kendimi ağlayarak "Müge abla yardım et bulayım sevgilimi ne olursun" diye ağlarken bile hayal edebiliyordum. Fakat neyse ki Nisan başımı soğuk suyun altına sokup şok etkisiyle beni kendime getirdi ve ben de bu saçma fikirden vazgeçtim.

Arın ortalarda yokken aptal gazete haberleri elbette devam etti. Bazı muhabirler Ceren'in peşinde koşturup Arın'ı kimle aldattığını öğrenmeye çalışıyorlardı. Bazıları Arın'ın neden ortadan kaybolmuş olabileceğine dair dahiyane fikirler üretiyorlardı. Magazin programlarından birinde aldatılmak hakkında bir psikolojun araştırmasından bile bahsettiler. Hemen sonra bir mankenin selülitlerinden bahsetmemiş olsalardı bu durum biraz daha az saçma olabilirdi.

Bütün bu haberlerde beni daha fazla ağlatmaktan başka bir işe yaramadı elbette. Her fırsatta ağladım. Yolda yürürken, uyumaya çalışırken, yemek yerken, televizyon izlerken ki aslında izlemiyordum, karşısında boş boş oturuyordum. Nisan beni teselli etmekten o kadar usandı ki artık ağlamaya başladığımda tek yaptığı yastığı alıp suratıma bastırmak oluyordu.

Nisan çekilmez bir insan olabilir. Çoğu zaman beni sinir ediyor da olabilir fakat şu son bir haftada çok iyi anladım ki dünyanın en mükemmel kız kardeşi. Teselli konusunda bir uzman. Kriz yönetiminde bir dünya markası. Rabbim benim soğukkanlılığımı alıp ona vermiş gibi. Benim saçmalamalarımın yanında o kadar mantıklı cümleler kuruyor ki sayesinde bir nebze sakinleşebiliyordum. Beni kucağına ya-

tüp saçlarımı okşarken Arın'ın geri dönüşünü hayali güzel ihtimallerle, gelecek senaryolarını anlatıyordu.

"Tabi ki gelecek," dedi. "Sonsuza kadar bekleme. Kalasını toplasın tıpış tıpış geri dönecek. Ve biraz mantıklı düşünüp seni affedecek."

Bunun çok iyimser kaçtığı zamanlarda başka bir şans deniyordu; "Geri dönecek ve onunla oturup konuşacaksın. Seni affetmesini sağlayacaksın."

Bunun bile fazla iyimser olduğu günlerde "Gelecek," dedi. "Ve seni affedene kadar onu kalorilere zincirleyeceğiz. Sadece kuru ekmek ve suyla besleyeceğiz."

Ve dediği gibi oldu.

Hayır, kalorilere bağlamadık. *Saçmalamayın.*

Sadece Arın geldi.

Bir sabah, hiç beklemediğim, ummadığım bir sabah çıkıp geldi.

Nisan'ın geldiğini haber veren kapı zili çaldığında kendimi adeta sürükleyerek götürdüm kapıya. Yüzümde tek bir renk yoktu. Bembeyazdım. Ah tabi bir de ağlamaktan kızarmış gözlerim vardı, sayılıyorsa. Ama umursamıyordum çünkü kapıdakinin Nisan olduğunu ve benim bu korkunç halime alıştığını düşünüyordum. Ama fena halde yanılmıştım.

Kapıyı açar açmaz Arın'la göz göze geldim. Nefesim boğazımda adeta kördüğüm olurken rüyada olup olmadığımı merak ettim. Dudağımı ısırdığımda acıyı canlı bir şekilde hissedince gerçek olduğuna kanaat getirdim. Gözlerim vakit kaybetmeden nemlenip dolmaya başlarken Arın'ın öfkeyle burnundan soluduğunu fark ettim. Fakat umrumda değildi. Kapının önünde elinde bana doğrultulmuş bir tüfekle

beklıyor olsa dahi umrumda olmazdı. Umrumda olan tek şey gelmiş olmasıydı. Karşımda olmasıydı.

Titrek bir nefesle "Ann," diye konuşmaya başlamışken adeta gurleyerek sözümü kesti.

"İnsanlardan nefret ediyorum tamam mı?" Öyle hiddetli ki konuşmaya başladığında, korktum. Korkup onun kollarının altına sığınmak istiyordum. Oysa bakışlarından bile bana ne kadar öfkeli, ne kadar kızgın olduğu anlaşılıyordu.

"Hepsinden nefret ediyorum," diye devam etti Ann. Sesi hâlâ son derece yüksek ve bakışları kalp kırıcıydı. Muhtemelen ağlamaya başladığımın farkında değildi. Gözü hiçbir şey görmüyordu sanki. "Çünkü herkes bir diğerini sırtından vuracak ya da yarı yolda bırakacak kadar iğrenç. Her güvenin sonu bir avuç acıdan ve biriktirilmiş aptallıklardan başkasına varmıyor. Sevdiğin kadın seni aldatıyor ya da öz kardeşin sana anlamsız oyunlar oynuyor. Herkes gerçek yüzünü örten bir maske takıyor ve sen altındakini göremiyorsun. Bu yüzden bütün insanlardan net-ret e-di-yo-rum. Aslında söyledikleri şeyi kastetmemelerinden, gururları yüzünden hislerini hiçe saymalarından, çıkarları için sevdiklerini gözden çıkarmalarından, zaaflarından, zayıflıklarından ama en çok... En çok Mayıs, göründükleri gibi olmayışlarından nefret ediyorum. Göründüğümüz gibi olamayışımızdan. Her şeyin aslı mide bulandıran saçma bu oyun oluşundan nefret ediyorum. Bu yüzden etrafımda kimseyi istemiyorum. Anlıyor musun?"

Usulca başımı salladım ama bir şey anladığım falan yoktu. Sadece deli gibi suçluluk hissediyordum ve Ann'a beni affetsin diye yalvarmamak için ken-

dimi zor tutuyordum. Bunun için kendimi o kadar zorluyordum ki hıçkırıklarımı zapt edecek gücüm tükendi. Oysa bu sabah uyandığımda daha fazla ağlamanın mümkün olmadığını düşünüyordum. Hiçbir şeye çevirdim bakışlarımı. Yutkunmak bile zor geliyordu. Utancım çok büyüktü fakat acım ondan da büyüktü. Yaptığım şeyden ziyade Arın'ı üzmüş olma düşüncesi parçalıyordu beni.

Derin bir nefes alıp "Ama sen farklıydın," dedi Arın birden bire. Bakışlarımı hızla onun yüzünü buldu tekrar. Sesi bu sefer sakindi. Ama bağırışlarından daha fazla tırmalıyordu kulağımı. "Sen farklıydın Mayıs. Gözlerinin ne renk olduğunu çözemiyordum ama hissettiğin her şey onlardaydı. Bana hayran hayran bakışlarını saklamıyordun ama bu öyle masumcaydı ki seni basitleştirmiyordu. Üstelik benden etkilendiğin apaçık belliyken-"

Kaşlarım istemsizce çatıldı. *Sahiden bu kadar belli miydi ya? Her neyse, dağıtmayalım.*

"beni etkilemek için olmadığın biri gibi davranmıyordun. Sen tamamen kendindin. Saçma şakalarınla, kuş cıvıldamasını anımsatan ve yer yer rahatsız edici olabilen gülüşünle, nefret ettiğim şapkalarınla... Olduğun gibiydin. Başka biri gibi davranmaya çalışmıyordun anlıyor musun? Gerçek ne kadar utanç verici olsa da yalan söylemiyordun. Hissettiklerini karşındakinden esirgemiyordun. Ve bu... Bu o kadar mükemmeldi ki nasıl kapıldığımı fark etmedim bile. Sana beni Dilara'dan kıskanıp kıskanmadığını sorduğumda aramızdaki bu şeyi aptalca bir oyuna çevirip yalan söyleyeceğini düşünmüştüm. Ama sen kıskandığını söyleyip benim bütün kalelerimi, yıllarca insanları

kendimden uzak tutmak için kullandığım o aşılmaz kaleleri yıkıp geçtin. O kadar canlı, o kadar gerçek ve o kadar doğru gözükmüştün ki."

Durakladı. Acı bir bakışla süzdü yüzümü. O an birden tutuşarak kül olmak istedim. Arın'ın bakışlarındaki bu hayal kırıklığına şahit olmaktansa bunu tercih edeceğimi biliyordum fakat ne yazık ki böyle bir seçeneğim yoktu. Bu bakışların acısını sırtlanmak zorundaydım.

"Ama sonra... Sonra sen baştan ayağa yalan çıktın. İnandığım en büyük gerçektin ve..."

"Arın..." İsmi dudaklarımdan bir inleyiş gibi döküldü ama bu onu durdurmaya yetmedi.

"Ve tamamen yalandın. Sadece bana bir oyun oynamak için hayatıma dahil olmuştun. Ve en kötü yanı ne biliyor musun? Mayıs senden nefret edemiyorum."

Sesi titriyordu. Arın Arıkan'ın ilk defa sesinin böyle acıyla titrediğini duyuyordum. Kuvvetli bir hıçkırık dalgasıyla sarsıldı omuzlarım. Ayaklarına kapansam beni affeder mi? Hiç değilse nefret edecek kadar?

"Senden nefret edemiyorum. Çok istiyorum. Senden nefret edebilmeyi, beni rezil edişin karşısında seni süründürebilmeyi, sonrasındaysa bir çöp gibi hayatımdan çıkarıp atabilmeyi her şeyden daha çok istiyorum. Fakat olmuyor. Lanet olsun, şu an ağlıyor oluşum bile beni mahvediyor. Sana kıyamıyorum."

"Arın..." Bir kere daha şansımı denedim konuşabilmek adına. Ne söyleyeceğime dair tek bir fikrim yoktu. Sadece... Sadece kendimi affettirecek doğru kelimeyi bulup söylemek istiyordum. Ona sarılabilmek istiyordum. Bana sarılsın istiyordum.

"Bunu nasıl atlatacağıma dair en ufak bir fikrim bile yok. Yemek yiyemiyorum, uyuyamıyorum, çalışamıyorum, insanları görmeye katlanamıyorum, aylıkla seni düşünerek çıldırmak dışında hiçbir şey yapamıyorum."

Derin bir nefes aldı.

"Neden buraya geldiğimi bile bilmiyorum. Bunları neden sana anlattığımı... Neden kendimi daha da küçük düşürdüğümü..."

"Küçük düşme."

"Yeryüzünün en rezil adamıyım Mayıs. Bu duyguyla baş edemiyorum. Seni görmek istemiyorum ama sensizlikle de baş edemiyorum."

"Arın-" Söylediklerinin ağırlığını taşıyamıyordum artık.

"Ne kadar rezilce değil mi? Ne kadar aptalca!"

"Değil."

"Sus! Senin konuşmaya hakkın yok!"

"Ama söylemek istediklerim var."

"Umrumda değil."

"Arın ben-"

"Sana sus dedim!"

"Arın lütf-"

"Allah aşkına bu kadar basit bir sözcüğü bile anlayamıyor musun? Sus! SUS!"

Daha fazla itiraz etmeden sustum. Arın da bir nebze olsun sakinleşti. Derin nefeslerle göğsü inip kalkarken kırgın bakışları gözyaşlarıyla ıslanmış yüzümde dolaşıyordu. "Hayatımda bu kadar dramatik bir sahne yaşayacağımı düşünmezdim," dedi alayla. "Şimdi gerçekten bir filmin içinde gibiyiz, ha?"

Bir şey söyleyecek gücü bulamadım kendimde. Kelimelerle aramda asırlık yollar varmış gibi geliyordu. İlk kelimeye varamadan Arın'ın hasretinden ölecekmişim gibi.

Arın da başka bir şey söylemedi. Elini pantolonunun cebine atıp bir kağıt parçası çıkardı ve bana uzattı. Kağıdı alana kadar ne olduğunu anlamadım. Ne olduğunu anladığımdaysa başımdan aşağı kaynar sular döküldü.

Bir çek! Üstünde büyük bir miktar yazılı aptal, iğrenç bir banka çeki!

Bakışlarımı kağıttan ayırıp Arın'a döndüğümde şimdiye kadar ki en acımasız bakışıyla karşılaştım. "Çalışmalarının karşılığı," dedi keskin bir sesle. "Her şeyi para için yaptığını düşünürsek..." Dudaklarında acımasız, alaycı bir gülüş yanıp söndü bir saniyeliğine. Arkasını dönerken "Artık işe gelmene gerek yok. Bu kadarını anlamışsındır sanırım," deyip yürümeye ve benden uzaklaşmaya başladı.

İçimden yüreğimin büyük bir kısmının kopup Arın'ın peşine takılarak beni terk ettiğini hissettim. Acı yoktu. Sadece zihnimi, yüreğimi, bedenimi kaplayan boğucu bir uyuşukluk ele geçirdi her yerimi. Elimde aptal bir banka çekiyle, öylece kalakaldım ardında. Bir adım atacak gücü bulamadım kendimde. Bir adım atsam dağılacakmış gibi hissediyordum. O kadar çok parçalanmış gibi...

Arın gidiyordu. Ayak sesleri uzaklaşıp yok oluyordu ama ben yerimden kımıldayamıyordum. Ancak bacaklarım beni taşıyamaz olduğunda kapının eşiğine çöküverdim. Sanki yeterince orada beklersem ve bu kahrolası anı dağıtmazsam bir şekilde bunu

yaşanmamış sayabilirmişiz gibi. Sanki bana geri dönebilirmiş gibi. Sanki zamanı geri alabilirmişiz gibi.

Ama gelen bir tek Nisa'ydı oldu. Beni kapının eşiğine oturmuş ağlar vaziyette bulunca telaşla yanıma geldi ve bütün itirazlarıma rağmen beni içeri sürükleyip yatağıma yatırdı. Ağlayarak ona her şeyi anlattım. Bazı kısımları hıçkırıklarım yüzümden duyamadı ama genel olarak konuyu kavradı; Arın beni gerçekten terk etti.

Bir süre, tamamı, aslında saatlerce beni teselli etmeye çalıştı ve en sonunda gözyaşlarım kuruduğundan ya da ağlayamayacak kadar yorulduğumdan biraz olsun sakinleştim. Bu sırada Akın aradı ve Arın'ın döndüğünü haber vermek için. Ona zaten bildiğimi, benim yanıma uğrayıp beni terk ettiğini söyledim. Çok üzüldüğünü ve abisiyle mutlaka konuşacağını söyledi. Bütün bu başımıza gelenlerin kendi suçu olduğunu düşünüyordu. Ama değildi. Aksine, Akın olmasa asla Arın ile tanışamayacaktım. Bütün bunlar benim suçumdu. Ona aşık olduğum ilk an bu işten vazgeçmem gerekiyordu. Ertelememem gerekiyordu.

Gece geç saatlere kadar ne yapacağımı düşündüm. Arın'ın karşısına çıkmanın ve her şeyi anlatmanın bir yolu aklıma gelmedi. Ama pes etmek, onu böylece kaybetmek de istemiyordum. Sonunda kitaptaki en eski numarayı uygulamaya karar verdim. Yüzümü yıkayıp çalışma masamın başına geçtim ve elime bir tükenmez kalem alıp yazmaya başladım.

24.

Bölüm

Arın'dan

Bakışlarımı tavanı kim bilir kaçıncı kez arşınlarken yüreğimdeki bu ağırlığın biraz olsun azalmasını bekliyordum. Yirmi sekiz yaşında koca bir adam değil de beş yaşında küçük bir çocuk olsaydım muhtemelen hıçkırarak ağlardım. Keşke beş yaşında küçük bir çocuk olsaydım. Ama ne yazık ki değilim. Ben yirmi sekiz yaşında öz kardeşi ve sevdiği kadın tarafından kandırılmış, kalbi kırık, uzandığı koltukta tavanı izlemek dışında bir şey yapmayan koca bir adamım.

Bunu her düşündüğümde, kandırıldığımı yani, kalbimin tekrar kırılıyor olması iğrenç bir durum. İnsanlar benden filmlerdeki adamlar gibi öfkeli davranıp etrafı dağıtmamı, kalbimin kırığına iyi gelsin di-

ve yapıklık turlarına çıkmamı falan bekliyorlar. Oysa ben bunların hiç birini yapacak enerjiyi bulamıyorum. Zaten ne zaman dışarı adımımı atsam etrafım bir gazeteci ordusuyla sarılıyor. Hepsi birbirinden manasız onlarca soru soruyor. Benimse tekine bile verecek bir cevabım yok.

Ceren ya da ben aldatılmış olması umurumda değil, diyemiyorum. *Ben o defteri yedi sene önce zaten kapatmıştım. Aslına bakarsanız kalbim şimdiye kadar hiç olmadığı bir şekilde yazarlı Bayan Y tarafından parçalara ayrıldı. Ve bu Ceren'in ihanetini çoktan gölgede bıraktı. Ama telaşlanmayın, bunu da herhalde bir yedi sene sonra öğrenirsiniz.*

Aklımdan geçen düşünceler beklediğimin tam aksine yüreğimdeki ağırlığın iki katına çıkmasına sebep oluyor. Mayıs'ı her düşündüğümde bu ağırlık artıyor ve onu düşünemeden duramadığımı hesaba katarsak son günlerde azabımın katlanarak çoğaldığını ve sonsuzluğa doğru yol aldığını söyleyebilirim.

Keşke bu tarz durumlar için ilaçlar geliştirilseydi diyorum kendi kendime. Kalbiniz mi kırıldı? Şu beyaz haplardan günde üç defa alın ve bir hafta sonra kalbiniz eskisinden de sağlam olsun! Ama ne yazık ki ilaç sektörünün farklı öncelikleri var; kanser ya soğuk algınlığı gibi...

Kapı çaldığında düşüncelerim taş atılmış kuş sürüleri gibi kanat çırparak dağılıyor. İstemesem de koltuktan kalkıp kapıya gidiyorum ve kimin geldiğini görmek için kapı deliğinden baktığımda kimseyi görememek kaşlarımı çatmama sebep oluyor. Temkinli bir tavırla kapıyı açıp merdivenlere doğru kafamı uzatıyorum ama kimseyi göremiyorum. Tam

perde çekilirken kapının önünde bir kutu durduğunu fark ediyorum.

Eğilip kutuyu alırken bu pembe şeyi kapının önüne kimin bıraktığını anlamam için dahi olmama gerek yok. Cevap tabi ki Mayıs. Bir an öfkeyle kutuyu tekmelemeyi düşünsem de bu fikirden vazgeçiyorum. Merakım öfkeme galip geliyor ve kutuyu almayı seçiyorum.

İçeri geçip kapıyı kapattığımda kalbim hasretle sızlıyor. Mayıs'a delicesine kızgın olsam da onu özlüyor oluşum, ne yazık ki, değişmeyen bir gerçek. Etrafımda olmasına o kadar alışmışım ki bu, içimi oyan bir ihtiyaç haline gelmiş. Kafamı çevirdiğim her yerde onu görmek, tüm sessizliklerin arasında onun sesini duymak, canım sıkıldıkça ona sataşmak istiyorum. Bütün bunları istemememe rağmen istiyorum. Mayıs'ı yanımda istememezlik edemiyorum.

Kutunun kapağını kaldırdığımda içinde sarı bir mektup zarfı ve Mayıs'ın eline dramatik bir tavırla tutuşturduğum çeki görüyorum. Tamam, bu aptalca bir fikirdi ama insanlar canları acıdığında o kadar ilginç şeyler yapabiliyorlar ki... Can acısıyla mantık aynı kaseye konulmuyor.

Kutunun içinde bunların yanında bir de kâğıt var. Üstüne koca koca harflerle 'BANA SEVGİLİN OLMAM KARŞILIĞINDA BİR İYİLİK YAPACAĞINA SÖZ VERMİŞTİN. ŞİMDİ O İYİLİĞİ YAP' VE BU MEKTUBU OKU!!!!!' yazıyor. Mayıs'ı neden sevdiğimi ve hayatıma nasıl bu kadar yerleşebildiğini soracak olsalar vermem gereken cevap şu olabilirdi; Ardı ardına konulmuş beş ünlem, pembe bir kutu, sarı bir zarf...

İçimin tarif etmeye yeltenmeyeceğim bir acıyla ezildiğini hissederken uzanıp zarfı alıyorum ve içindeki kağıdı çıkarıp okumaya başlıyorum.

"Ann bu mektubu okumazsan ölümü öp! Okuman lazım, tamamını! Anladın mı? Lütfen! Bu senden istediğim son şey. Ne olur sonuna kadar oku. Dikersen sonra yırtıp atabilirsin. Ve bir daha beni asla görmezsin. Ama önce oku. Ne olur!

Okuyor musun?

Tamam, şimdi sana her şeyi en baştan anlatacağım. Olduğu gibi. Tek bir noktasını bile değiştirmeden.

Senin kucağına pencereden düşmeden bir gün öncesine kadar işsiz ve beş parasız bir üniversite mezunuydum. İstanbul'dan ayrılmak istemiyordum fakat hiçbir yerde de iş bulamıyordum. Çok kötü durumdaydım. Annemlerin yolladığı para ancak Nisan'a ve ev kirasına yetiyordu. Benimse cebimde simit parası bile yoktu.

İşte tam bu sırada Akın çıktı karşıma. Beni nasıl buldu bilmiyorum. Bir şekilde buldu ve seni takip etmemi istedi. Önerdiği para bütün dertlerimin çaresi gibiydi ve çok düşünmeden kabul ettim.

Sonra bildiğin üzere seni takip etmeye başladım. Hayatına dâhil olmak gibi bir planım asla yoktu. Yalnızca uzaktan izleyecek ve yaptığın her şeyi tek tek rapor edip Akın'a verecektim, hepsi bu.

Ama öğle yemeği için girdiğin restoranın rezervasyonsuz kimseyi içeri almayışı her şeyi mahvetti. Seni takip etme işini batırmak istemediğim için o restorana girmenin bir yolunu bulmalıydım ve buldum da. Erkekler tuvaletinin penceresi –ki girmeden önce erkekler tuvaleti olduğunu bilmiyordum– oraya gir-

metin tek yolu gibi gözükmüştü. Düşünmeden hareket ettim, bilirsin bunu çok yaparım. Sonra kendimi senin kucağında buluverdim.

O zaman lanetlenmiş gibi hissetsem de bu, benim başıma gelen en güzel şeydi Arın. Seninle tanışmış olmak yaşadığım en ama en muhteşem şeydi. Sevgililik oynamaya başladığımızda Akın'la da çalışmaya devam ediyordum ve bu beni vicdanen çok rahatsız ediyordu fakat işin içinden nasıl sıyrılacağımı bilememiştim. Sonrasındaysa işler hiç ummadığım gibi ilerledi. Seni tanıdım, sana tutuldum ve sana sırılsıklam âşık oldum.

Her şey baş döndürücü bir hızla gelişti. Sen sadece benim aşırı beğendiğim ve biraz kaba davranması dışında tamamen mükemmel bulduğum Arın Arıkan'dın. Sonra seni tanıdım. Sadece güzel bir surata değil aynı zamanda güzel bir kalbe de sahip olduğunu gördüm. Sahilde bana sımsıkı sarıldığın gece sana delicesine âşık olduğumu fark ettim. Bu o kadar muhteşem hissettirmişti ki... Ama bununla kalmadı. Sen bana âşık oldun! Ve bu başıma gelen en imkânsız şeydi Arın. O pencereden kucağına düşmemden bile imkânsız.

Nisan'ın denizkızına dönüşmesinden bile imkânsız.

Anlıyor musun? Hayalini bile kuramayacağım bir mutluluk kucağıma düşmüştü. Bu beni öyle sarhoş etti, öyle kendimden geçirdi ki bulaştığım bütün belaları unutuverdim. Hatırladığımdaysa ilk işim bütün bunlara bir son vermek üzere harekete geçmek oldu.

O gün Akın'la buluşmaya artık onun için çalışamayacağımı söylemek üzere gitmiştim. Söyledim de.

Artık seninle çalışamam çünkü Arın'a aşığım ve bunu mahvedemem dedim. Yemin ediyorum söyledim Arın. Sonra lafın arasında senin aldatıldığını ağzımdan kaçırdım ama bunu Ceren'in yaptığını bile söylemedim. Gerçekten. Ağzımdan kaçtı. Bu kadar aptalca bir hata yaptığım için kendimi boğmaya bile çalıştım ama Akın beni sakinleştirdi, bunun bir öneminin olmadığını söyledi. İşimiz orada bitmişti. Birkaç gün sonra, Akın biraz cesaretini toplayınca sana her şeyi anlatacaktık. Ama o lanet olasıca gazeteci bizi duymuş. Duymuş ve araştırmış.

İşlerin böyle sarpa saracağı aklımın ucundan bile geçmezdi. Her şey üçüncü sınıf bir dram filminden fırlamış gibi ilerlemeye başladı. İnan yüzüme fırlattığın o gazete haberini okuduğumdan beri neredeyse her anım ağlayarak geçiyor. Bunların böyle olmasını ben istemedim. Şimdi hiçbir şeyi toparlayamıyorum. Beni görmek istemediğini biliyorum ama ben delicesine seni görmeye ihtiyaç duyuyorum.

Beni affetmeni isteyemiyorum. Çünkü kalbini kırdığım için henüz ben kendimi affedebilmiş değilim. Fakat bilmene ihtiyacım var Arın; seni deli gibi seviyorum ve yaptığım bütün hatalar için delicesine pişmanım.

Ayrıca teşekkür ederim. Her şey mahvolmadan önce çok az zaman geçirebildik ama upuzun bir yaşamı o kısacık zamana değişmezdim. Ben seninle tanışmadan önce bir insanın bu kadar mutlu olabileceğini de bu kadar üzülebileceğini de bilmiyordum. Yaşamın farklı bir boyutunu keşfetmiş gibiyim. Şimdi de bütün bunları; daha çok hissedebilmeyi, daha içten gülebilmeyi, kalbimin mutluluktan parendeler

alışını, tüm güzel rüyalarımı ve inancımı kaybettiğim için muhtaç bir azap çekiyorum.

Son olarak seni hâlâ çok sevdiğimi bir kere daha belirtmek istiyorum. Ve bundan sonraki yirmi yıl boyunca da muhtemelen her geçen gün şiddetlenen bir aşkla sevmeye devam edeceğimi. Bir gün beni affetmeni umuyorum.

Tüm kalbimle,

Laz böreğin Mayıs."

Mektup bitince boğazımda oluşan koca yumruya rağmen sertçe yutkunmayı deniyorum. Bunu bir süre hazmetmem gerek ama nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yok. Beynimin içinde koşturup duran düşünceleri ve kaburgalarımı sızlatan duyguları bastırmayı deniyorum ama nafile. Öfkemle mantığım çetin bir savaş veriyor ve nedense bu savaştan mağlup çıkanın ben olacağımı düşünüyorum.

"Şu an liseli kızlar gibi bir mektuba sarıldığının farkındasındır umarım."

Duyduğum bu ses benim yapamadığımı yapıyor ve kafamdaki bütün seslerin kesilmesini sağlıyor. Kafamı sağa çevirerek ayakta dikilen Akın'a ters bir bakış atıyorum.

"İçeri nasıl girdin?"

Cebinden metal bir şey çıkarıp bana gösteriyor. "Anahtarım var, unuttun mu?"

Gözlerimi deviriyorum. "Pekâlâ, düzeltiyorum. İçeri hangi yüzle girdin?"

Dudaklarından keskin bir oflama dökülürken karşımdaki koltuğa oturuyor ve öne eğilip dirseklerini dizlerine yaslıyor. "Özür dilerim," diyor içten bir sesle. Ama ne yazık ki bu hiçbir şeyi telafi etmiyor.

"Biliyor musun?" diyorum. "Bunu neden yaptığını anlamıyorum Akın. Yeryüzünde bana en yakın insansın ve senin için yapamayacağım hiçbir şey yok. Neden bana böyle bir muameleyi layık gördün anlayamıyorum."

Bakışları yerdeki halının desenini incelerken kafasını ağır ağır iki yana sallıyor. "Bunu," diye mırıldanırken bakışları bir an için yüzümü buluyor. "Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum abi. Anlayıp anlamayacağını da bilmiyorum. Sadece hata yaptığını görmeye ihtiyacım vardı."

Kendime hâkim olamayıp öfkeli bir kahkaha savuruyorum. "Ve sırf bunun için peşime beceriksiz bir kadın taktın, öyle mi?"

Bir anlığına dudaklarını muzır bir gülüş yoklarken "Aslında bakarsan... Mayıs, oldukça başarılı bir ajan."

Bir kere daha gözlerimi deviriyorum ve Mayıs'ın adını duymanın kalbimde yarattığı etkiyi görmezden gelmeye çalışıyorum. Bu sırada Akın tekrar lafa giriyor.

"Saçma olduğunu biliyorum," diye mırıldanıyor. "İşleri batırdığımı da biliyorum. Ama bunu nasıl telafi edeceğimi bilmiyorum abi. Bana yol göstermene ihtiyacım var."

Kafamı iki yana sallarken "Neden," diyorum. "Neden hata yaptığımı görmek bu kadar önemliydi Akın. Aramızda konuşamayacağımız hiçbir şey yok sanıyordum."

Duraklıyor ve ne zaman sıkıntıda olsa yaptığı gibi elleriyle oynamaya başlıyor. "Sen mükemmelsin abi," diyor biraz kırgın biraz da mahcup bir sesle.

Bununla bir sorunum yok. Benim sorunum şu ki ben mükemmel değilim. Her geçen gün yeni bir hatayla karşınıza çıkıyorum ve her durumda kıyaslandığım insan sen oluyorsun. Mükemmel Arın Arıkan ve onun varlığı bile etmeyen kardeşi Akın."

"Öyle bir şey yok," diye itiraz ederken öfkemin biraz olsun silindiğini fark ediyorum.

"Var," diyor Akın sertçe. "Var. Ve bunun beni ne kadar boğduğunu tahmin bile edemezsin. Hayatımda, her alanda senin gölgende kalmak çok sinir bozucu bir durum. Âşık olduğum kızı eve getirdiğimde benimle değil de seninle vakit geçirmeyi istemesi iğrenç bir durum."

Kaşlarım hayretle yukarı kalkıyor. "Bu ne zaman oldu?"

"Geçen sene," diye homurdanıyor Akın. "Seni seviyorum abi fakat hatasız olmandan, hatasız gözükmenden ve her işin altından kalkmandan nefret ediyorum. Bunun için çok üzgünüm. Ama buna engel olamıyorum."

Ne diyeceğimi bilemeyerek duraklıyorum. "Akın ben..." Kelimeler kafamın içinde canhıraş bir mücadele verirken dinmez sandığım öfkemin yerini kesif bir suçluluk duygusunun aldığını fark ediyorum. Kardeşimin böyle hissettiğini bilmiyordum. Ve nedense bu benim suçummuş gibi geliyor. Bunun farkında olmalıydım. Bunun farkında olup Akın'a daha iyi hissettirmeliydim. Mükemmel bir abi bunu yapardı değil mi? Ama insanların anlamadığı nokta şu; ben mükemmel değilim, asla da olmadım.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum en sonunda.

"Özür mü dilersin?" Yüzünü buruşturup kafasını iki yana sallıyor. "Özür dileme. Çünkü sen hata yapmadın. Her şeyi bok eden benim."

"Hayır," diyorum. "Bunu fark etmem gerekirdi. Mükemmel abi olarak bunu fark edip işlerin bu noktaya gelmesini önlemeliydim."

Akın'ın bir gülüş ele geçiriyor dudaklarını. "Bunu daha iyi hissetmem için söyleyeceksin."

İtiraz ediyorum. "Mükemmel bir abi öyle yapardı. Fakat ben mükemmel değilim Akın. Hiç de olmadım."

Suratını buruşturarak "Hiç inandırıcı olmadı," diyor.

"Peki." Mavis'in mektubunu düzgünce katlayıp pembe kutunun içine koyuyorum ve tüm dikkatimi Akın'a yöneltip derin bir nefes alıyorum. "Lisede matematik dersinde kopya çekerken yakalanmıştım," diye anlatmaya başlıyorum. "Basket takımı çok önemli maçlardan birini benim potayı tutturamayışım yüzünden kaybetmişti. Üniversitede ilk kız arkadaşımı, ilk buluşmada maça götürdüğüm için ilişkimiz çok uzun sürmemişti."

Akın'ın kahkaha attığını duyunca "Ama derbiydi," diyorum. "Kaçıramazdım." Sonra devam ediyorum: "Şirkette ilk çalışmaya başladığım zamanlarda şirketin ortaklarından birini yönetici asistanı sanıp bana bir dosyayı getirmesini söylemiştim. Aynca kahvemi şekersiz içerim, demiştim. Kadının bana ters ters bakışını hâlâ unutamıyorum. Bir keresinde kumar masasında tam on bin lira kaybetmiştim ve babam fark etmeden parayı yerine koymak için yapmadığım kalmamıştı. O geceki kumar deneyimim

ilk ve sondu zaten. Bir daha asla oynamadım. Daha anlatmamı ister misin?"

Cahsu küçük bir tebessüme dönüyor. "Hayır. Bu kadarı yeterli."

"Gördüğün gibi peşime ajan takmana gerek yok tu. Ben sana hepsini zaten anlatırdım."

Usul usul kafasını sallıyor. Sonra derin bir nefes alıp temkinli bir tavırla "Ama o zaman... asla Mavis'la tanışamayacaktın."

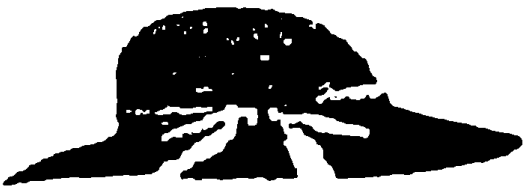
Mayıs'ın adını duymak mavına basmak gibi bir şey. Aniden işitiveriyorum ve bom! Paramparçayım. "Evet, tanışamayacaktık." Sesim ondan bahsederken ister istemez boğuk çıkıyor. Bunun sebebi özlem mi, öfke mi karar veremiyorum.

"O çok harika biri," diye devam ediyor Akın. "Ayrıca seni çok seviyor ve bana senin hakkında hiç bir şey anlatmadı. Buluştuğumuzda-"

"Evet, biliyorum," diyerek lafını kesiyorum. "Buluştuğunuzda artık seninle çalışamayacağını söyledi."

"Aynen öyle. Bence ona bir şans daha vermelisin. Onun gibi birini bir daha bulabileceğini sanmıyorum."

Cevap vermiyorum. Sadece tuhaf bir şekilde gülümseyip kafamı sallıyorum. Bunun ne demek olduğunu ben de bilmiyorum doğrusu. Evet, Mayıs gibi birini bir daha asla bulamayacağıma eminim. O türünün tek örneği. Fakat ona bir şans daha vermek? İşte bu konuda pek de emin olamıyorum.

25.

Bölüm

"Hasta oldum derdune da
Oku bana Yasini
Oku bana Yasini
Gün boyunca ağlayup da
Silesun gözyaşuni
Silesun gözyaşuni"

Derin bir iç çekip elimdeki bezi kovadaki suya batırdım. İyice sıktıktan sonra tekrar cam silmeye dönerken türküme devam ettim. Trabzon'un küçücük bir köyünde bir köy evinin camlarını kim bilir kaçıncı defa silerken içimi yakan acıyı bu türküyü söyleyerek bastırmaya çalışıyordum.

[illegible] Ah be Ann'im başından da
[illegible] başı yem olsun
[illegible] başı yem olsun
Çağır beni geleyim da
Gelmeyenler kör olsun
Gelmeyenler kör olsun!"

[illegible] Ah be Ann'im da dedim, gelmeyen kör olsun [illegible] Ama çağırmıyor. Çağırmadı yani. Yaklaşık bir hafta önce kapısına pembe bir kutunun içinde her şeyi açıklayan bir mektup bırakmıştım. O mektubun bir şeyleri düzeltmesini konusunda epey umutluydum fakat yanıldım. Hiçbir şey düzelmedi. Sonra Nisan'ın okul denemi bitti. Eli tatil olunca ve beni İstanbul'a bağlayan hiçbir sebep kalmayınca valizleri toplayıp Trabzon'daki köy evine geldik. Şimdi de babaannemin gözetiminde turku söyleyerek cam siliyorum.

"Ha oralan iyi sil bak, leke falan kalursa cantina ot tıkarım."

Gördüğün gibi babaannemdeki torun sevgisi gözden uzaklaşmak üzere.

"Otuz kere sildim ya babaanne. Cam aşındı artık. İncelediği yerden kırılacak şimdi!"

Yerinden kalkmadan bastonuyla popomu dürttü. "Çok konuşaysun, sevdaluk hepten geveze yapmış seni."

Gözlerimi devirdim. Ah be Ann'im senin yüzünden düştüğüm hallere bak! Neyse ki babaannemle laf yarışına girmenin boşa olacağını seneler boyunca tecrübe ettiğimden konuşarak kendimi daha fazla yormadım. Bezimi tekrar suya daldırırken türküme kaldığım yerden devam ettim.

Kemençenin kulağı da
Erukten dur erukten
Erukten dur erukten
Ben nasıl ayrılayım da
Senin gibi ferukten
Senin gibi ferukten."

"Kızım bırak şimdi ferukten da şu camı doğru dürüst sil!"

Tamam, bu kadar! Babaanne Ekiz'e daha fazla tahammül edemeyecektim. Ve elimdeki bezi fırlatmak suretiyle kovaya bırakırken "Nisan!" diye bağırdım içeri doğru. "Ben harakiri yapmadan önce şuraya gel ve biraz da sen sil şu camları!"

"Gelemem," diye cırladı Nisan. "Daha yeni ojeyi sürdüm!"

"Allah'ın manyağı," derken çıktığım sandalyeden indim. "Dağın başında ne yapacaksın ojeyi kızım? Neyin prensesliği bu?"

Nisan'ın içeriden belli belirsiz bir şeyler mırıldandığını duyuyordum ama sesini yeterince alamadığım için ne söylediğini anlayamıyordum. Yine de beni sinirlendirecek şeyler olduğuna kalıbımı basardım. Hatta hiçbir şey duymamış olmak bile öfkelenmeme sebep oluyordu zira hanımefendinin asla ama asla buraya gelmeyeceğini adım gibi biliyordum.

Neyse ki melek annem imdadıma yetişti. Koşa koşa yanıma gelip cama hızlı bir bakış attı. "Pırıl pırıl olmuş kızım ellerine kollarına sağlık," dedi. Babaannemin itirazlarını hiçe sayıp devam etti. "Hadi gel mutfağa bir yorgunluk çayı içelim seninle."

Annem evimizin süper kahramanı gibiydi. Babaannemse dünyayı ele geçirmek isteyen kötü adam. Babam, ben, Nisan da zavallı halk oluyorduk. Annemle babaannem arasındaki savaşta çoğunlukla hasarı biz alıyorduk çünkü.

Mutfağa girdiğimde hemen bir sandalyeye çökü verdim. Yorgunluk kaslarımı sızlatırken içimdeki acının bir gram bile azalmamış olması içimde kafamı duvara vurma arzusu uyandırıyordu. Bunun herhangi bir vakitte geçip geçmeyeceğini merak ediyordum. Gecelen annemin kucağında ağlayarak uyumaya bir son verip veremeyeceğimi.

Aslında buna bir son verebilirdim. Mesela Arın gelip bu zavallı koy evimizin kapısını çalar ve-

Düşüncemin tam ortasında kapının çaldığını işitmemle birlikte kaskatı kesildim. Bir an içimde patlayan umut tomurcukları, beklediğim şeyin imkânsızlığını fark ettiğim anda solup gitti.

"Nisan! Kapıya bak!"

Böyle anları sık sık yaşıyor olmak insanı tahmin edebileceğinden daha çok yıpratıyordu şaşırtıcı bir şekilde. İçinizde aptal, küçücük ve ölmeye yüz tutmuş bir umudun aniden hava dolarak büyümesi sonra yaşamaya gücünün yetmediğinin farkına varıp eskisinden daha kötü bir hale gelmesi insanı yavaş yavaş öldürüyordu. Aniden kafama bir meteor düşmesi ne kadar olasıysa Arın'ın da o kapıdan içeri girmesi o kadar olasıydı. Bunu biliyordum, bir mucize ihtimalinin ne kadar imkânsız olduğunu biliyordum. Yine de birkaç salise boyunca her şeyi boş verip o umuda deli gibi sarılma dürtüsünün önüne geçemedim. O birkaç saniye boyunca kötü anıların hepsi silindi ve

Arın tekrar gözlerimin içine bakabilecekmiş gibi ya da bunu istemesi mümkünmüş gibi yutkunmuş gibi yaptım.

Düşüncelere ve yitip giden umutlara o kadar dalmıştım ki Nisan'ın kapıyı açtığını, gelen her kimse onunla birlikte içeri girdiğini ve tam arkamda, mutfak kapısının önünde durduklarını hiç fark etmedim. Kendime geldiğimde bakışlarım önce annemi buldu. Yüzünde garip bir ifade vardı. Sanki mutfağımızın ortasında bir fil amuda kalkmış gibi hayretle kapıya bakıyordu. Kafamı hafifçe çevirip Nisan'la göz göze geldiğimde onun da benzer bir ifadeyle bana baktığını fark ettim. Acaba üzüntüden başımdan dumanlar mı çıkıyor diye elimle başımı yokladım fakat duman falan yoktu.

Ben onların şaşkınlığının gizemini çözmeye çalışırken Nisan "Abla," dedi neredeyse fısıltıyla.

Onun tam aksine, yüksek sesle "Ne?" diye sordum. Çok zeki kız kardeşim önce bana ters bir bakış attı, ardından gözlerini arkamdaki misafire çevirip sevimli bir şekilde gülümsedi.

"Zaten çok akıllı sayılmazdı, sayende onu iyice kaybettik Arın abi," dedi.

Bir an bana ettiği hakaret için bağırmaya yeltendim ama cümlenin sonunda kullandığı isim donup kalmama sebep oldu. *Ne dedi? Arın mı dedi? Yoksa beni iyice Leyla'ya döndüm de olur olmadık yerlerde Arın'ın adını mı duymaya başladım?*

Gördüğüm, işittiğim en ufak ayrıntının bile bana onu hatırlattığını; söylediği, güldüğü, sinirlendiği herhangi bir şeyi zihnimin içine doldurduğunu inkâr edecek değildim. Fakat güpegündüz böyle bir cüm-

levi uyduracak kadar da acıdan sarhoş olmuş olamazdım. Ya da olabilirdim! Sonunda bir güzel delirdim. olayların gidişatını kaldıramayan zihin sağlığımı kaybettim. Arın, gündüz gündüz delirdim ve sen yanımda değilsin.

İçime çöreklenen acıyı görmezden gelebilmek ve Nisan'ın kaş göz hareketlerine bir son verebilmek için arkamı dönüp kimin geldiğini baktım.

Ve onu gördüğüm anda her şey durdu. Beynimde uçuşup duran düşünceler, kalbimin kaburgalarımı sızlatan atışı, aldığım nefes, her şey durdu. Gerçekleşmesini mümkün görmediğim ihtimaller zinciri kurulup etrafa dağılırken karşımdaki adamın varlığından nasıl emin olabileceğimi düşünüyordum. Arın gerçekten burada mıydı? Karşımda mıydı? Zihnim bunun gerçekliğini bir türlü kabullenemiyordu. Gördüğüm şeyden emin olmak için birkaç defa gözlerimi kırpıştırdım ama hayır, görüntü bozulmuyordu. Arın Arıkan bütün muhteşemliğiyle tam karşımda duruyordu.

Nisan'ın ve annemin donup kalma süreleri benimkinden daha kısa sürdü ve ikisinden biri Arın'ı masaya davet etmeyi, önüne bir bardak sıcak çay koymayı ve onunla zahmetsiz bir sohbete girişmeyi akıl edebildi. Bense hâlâ gözlerimi Arın'dan ayıramıyor, sesinin kulaklarımdaki yankısının bile gerçekliğinden emin olamıyordum. Sandalyemde ona doğru dönerek, gözlerimi kırpmadan onu izlemeye başladım. Bu delirdiğime işaret eden bir hayalse bile umurumda değildi! Hayal bile olsa Arın'ı kaybetmek istemiyordum.

Ben kılımı bile kıpırdatmadan her şeyin aynı kalmasını sağlamaya çalışırken; annemin ve Nisan'ın inceli bakışları itaat mekanizmamı harekete geçirdi. Annem, misafiri ağırlamazsam kafamı kıracağını gösteren bakışlar atarken Nisan'dan 'salaklık yapma, buraya gel' titreşimleri alıyordum.

Olası bir tacizi önlemek için sandalyemden fırlayıp annemin yanına, tezgâhın önüne gittim ama bu sırada iki saniyede bir kafamı çevirip Arın'a bakmayı ve kaybolup kaybolmadığını kontrol etmeyi ihmal etmiyordum.

"Anne," diye fısıldadım sadece onun duyabileceği bir sesle. "Şu an masamızda yakışıklı bir adam oturuyor, değil mi?"

Annem gözlerini kırpıştırarak bir iki saniye suratıma baktıktan sonra avuçlarını açıp la havle çekti. "Nisan haklı Mayıs, sen gerçekten iyice delirdin."

Şimdi bu evet demek mi yoksa hayır demek mi? Arın var mı yok mu? Niye net cevaplar alamıyorum bu konuda?

Anneme tekrar sormaya yeltensem de onun buzluktan tasulye turşusu çıkarıp kavurmaya hazırlandığını fark edince bundan vazgeçtim. Ve bana yağdırdığı emirlerin arasından mısır unu sözcüğünü algılayıp mutfak dolabından bir tas mısır unu çıkardım. Robot gibiyimdim. Düşüncelerim Arın'ın etrafında dönerken annemin komutlarıyla hareket ediyordum ve ne yaptığımın kesinlikle farkında değildim. Annemin söylediklerini yapmak ve annemle Arın arasında gelişen sohbeti dinlemek dışında hiçbir şey yapamıyordum.

Arın, bütün muhteşemliğiyle mutfak masamızda oturup çayımı içerken oldukça sakin bir yüz ifadesine sahipti. Hatta annemle Nisan'a arada gülücükler bile atıyordu fakat gözlerini çevirip bir kez bile benim yüzüme bakmıyordu. Ne hissedeceğime karar veremiyordum. *Yani hayal görecek kadar delirmediysem Arın burada, ama suratıma bakmıyor. Bu ne demek? Neden bana bakmıyor? Ayrıca zayıflamış mı o görmeyeli? Saçlarını da kestirmiş. Ben yokken kimin için süsleniyor bu adam?*

Elimde ekmek bıçağıyla, aklımda psikopatlaşan düşüncelerle Arın'a bakarken mutfağın kapısından bir "Bism..." efekti duydum. Babaannem. Yaşlı ve kilolu gövdesini eşiklerden geçirirken mevta olma korkusuyla genelde besmele çekerdi.

"Hah," diye mırıldandım. "Bir sen eksiktin."

Nasıl oluyor bilmiyorum ama daha fazla acayiplik olamaz derken her zaman, bir şekilde ihtimaller kendini aşmayı başarıyordu. Şu an şikâyetçi olduğumdan değil, Arın'la aynı odada bulunma mucizesi için içimden şükürler ediyordum. Yine de Arın'ın mutfağımızda annem, Nisan ve benle bu şartlar altında oturuyor olmasını bile henüz hazmedememişken babaannem sadece rabbim tarafından çetin bir sınava tabi tutulduğumu gösteriyor olabilirdi. Babaannem ve Arın. Muhteşem ikili.

Babaannem tam Arın'ın karşısındaki sandalyeye oturdu. Ve bir süre çatık kaşlarının altındaki delici bakışlarıyla onu taciz ettikten sonra "Kız feruk," diye bana seslendi.

"Efendim babaanne?"

"Ha bu uşak şey değil mi? Hani bize resmini göstermiş idun? Arın midur, Karın midur ne haltca kaç gundur ha bunun için ağlamay musun sen?"

Normal şartlar altında her gün evimize gelen komşu kızını bile sen kimin kızısın diye sorguya çekip yedi ceddinin ikametgâhını öğrendikten sonra ancak tanıyan babaannemin, bir ya da iki kere resmini gördüğü Arın'ı derhal tanıması ve bu arada beni rezil etmeyi ihmal etmemesi gerçekten hayret uyandırıcı.

"Bana kaderimin bir oyunu musun sen babaanne?" dedim yanaklarım utançla alev alırken.

Ama babaannem beni takmadı. "Gelmiş işte ne ağlayıp duraysun," diye bir güzel fırça attıktan sonra yüzünde sevecen bir gülümsemeyle, sanki bunca zamandır bizi duymuyor, görmüyormuş gibi Arın'a döndü. "Hoş geldin oğlum."

Arın'ın dudaklarında benim uydurup uydurmadığıma tam emin olamadığım minicik bir gülümseme peydah oldu. Babaannemi garip değil de komik bulmuş olması hoşuma giderdi, tabii birkaç saatini onunla geçirirse hâlâ aynı düşüncelere sahip olacağından şüphe duyuyordum. Ağırbaşlı bir ifadeyle kafasını hafifçe eğerken "Hoş buldum." dedi.

"Neredensin sen, de bakayim?"

Babaannem adeta bir Sherlock Holmes edasıyla Arın'ı soruşturmaya girmişken ben nefesimi tutmuş onları izliyordum. Annemse hanı hanı bir şeyler hazırlamaya çalışıyordu. Nisan da sandalyesine kurulmuş, elinde çayıyla babaannemle Arın'ın diyaloglarını izleyip kıkırdıyordu.

"İstanbul'dan teyzeciğim."

"İstanbul'un neresinden?" Hayatında bir defa bile İstanbul'a gitmemiş olan babaannemin, sanki yetmiş yıldır İstanbul yerlisiymiş gibi bu soruyu sorması sabır çekmeme sebep oldu.

"Yeniköy," diye cevap verdi Ann. Sesinde en ufak bir sıkılma, dalga geçme, hafife alma belirtisi yoktu.

Babaannem sanki cevap hoşuna gitmiş gibi ağır ağır başını salladı. Bir saniye durakladıktan sonra sıradaki soruyu yöneltti. "Anan baban ne işle meşgul?"

Ne yapacaksın babaannem? Arıkan Holding'e hisseda
rı mı olacaksın? Sana ne el alemin işinden?

"Aile şirketimiz var," dedi Ann yine uysal bir tavırla. "Ama babam emekli oldu. İşlerle ben ilgileniyorum."

Babaannem yine başını salladı. Ve sorgulamasına ara verip bize doğru döndü. "Gelin!" diye bağırdı sanki annem orada değilmiş gibi. "Hani çorba, hani musur ekmeği? Napaysın sen orda sabahtan beri?"

Annem derin bir nefes alıp sabır çektikten sonra turşu kavurduğunu ve karalahana çorbasını ısıttığını söyleyip onu susturdu.

Babaannemin sözleri Nisan da dâhil olmak üzere herkesi bir telaşa verdi. Benim içimdeki telaş genel olarak ne yapacağımı bilememekten kaynaklanıyordu aslında, odanın öteki ucunda biri kibrit çaksa ben burada alev alacaktım.

Tabii bunun yerine daha yararlı olmayı seçerek hızla sofranın kurulmasına yardım etmeye başladım. Ann'dan hem uzak durmaya çalışmak hem de dibinden ayrılmamak isterken bunu yapmak bir hayli zor oldu. Birisi beni ortadan ikiye bölmüş, bir yanımı bu-

...a bulunuyor diğer yanımı ateşe veriyormuş gibi bir ...mene sebep oluyordu.

Dakikalar içinde yeşilliklerle dolu bir Karadeniz ...ası kurduk. Biol barbunyalı karalahana çorbası, ...ek mısır ekmeği, fasulye turşusu kavurması, pi... pilavı ve beyaz lahana turşusu. Sofranın Arın'ın ...anak tadına hitap ettiğinden şüpheliydim. Belki ...ese diye düşünüverdim ama çok vanilliydim. Çünkü babaannem karşısında otururken seyir zevki tekil garibimin. Her şeyden zorla vedirtiyordu baba... *Çorbadan ol. Mısır ekmeği doğra öyle ye. Mısır ekmeğiyle yoğurt ye. Pilavın da tadına bak. Turşu kavur ...se vemezsen darılırım. Beyaz lahana turşusunu da beni turşuyum, çok güzel olmuş, onun da tadına bak.* Bir an Arın mide tesadi geçirip bayılacak diye korkmuyor değilim. Ama çok şükür doyduğunda "Ellerinize sağlık," dedi. "Hepsi birbirinden nefis olmuş."

Fakat babaannem durur mu? "Daha tatlı var oğlum," diye araya girdi. "Gelin! Laz böreğini getirsene!"

İşte tam o an Arın'ın mavi bakışları beni buldu. Eve girdiğimden beri ilk defa. Gayri ihtiyari bir hareketle kafasını çevirdi ve bakışlarımız kilitlendi. Göz göze geldiğimizde içimdeki yara tatlı tatlı sızladı. Hem özlemim dindi hem de daha çok özledim. Koşup boynuna mı atlasam yoksa bakışlarımı mı kaçırsam karar verememezken sofraya konan bir tabak Laz böreği bakışlarımızın kopmasına sebep oldu.

Aslında bu tatlıyı babam benim için almıştı. Çok seviyorum diye. Ama sofrada görür görmez hıçkırarak ağlamaya başlayıp zavallı adamın beyin hücrelerini yakmış ve bir lokma bile yememiştim. Arın'a kısmetmiş.

Bakışları tabağa kilitlenirken bir an bir şey söyleyecekmiş gibi ya da kusacakmış gibi ağzını araladı Arın. Sonra başına gelenlere boyun eğdiğini gösterecek bir şekilde kibarca gülümsedi. Çatalla bir parça alıp ağzına attı ve uzun uzun çiğnedi. Zavallım, buraya gelirken eminim aklında böyle bir şey yoktu. Gerçi buraya gelirken aklında ne vardı tahmin edemiyordum. Sahi bu adam buraya neden geldi?

Yani koşarak kollarıma atılmadığına, beni aramdan Allah'ın emri peygamberin kavliyle istemediğine göre burada işi ne? Ev adresimi nasıl bulduğunu az buçuk tahmin edebiliyordum. Şirketteki dosyamda Trabzon Merkez'deki evimizin adresi vardı. Eh oraya gidip komşulardan birine nerede olduğumuzu sorsa burayı bulması yarım saatini almazdı. Ama neden bu kadar zahmete girsin? Yanıma kadar gelip yüzüme bakmamak için mi?

Neyse, şikâyetçi değildim. Arın'ın burada oluşu içimde tekrar umutların tomurcuklanmasına sebep oluyordu. Neden geldi, nasıl geldi bilmiyordum ama bu defa aramızı düzeltmeden onu hiçbir yere göndermeyeceğimi çok iyi biliyordum. Bu sefer gerekirse kalorifere bile zincirleyecektim.

26.

Bölüm

Olaylı ve dramalı yemek faslımızdan sonra babam geldi. Aslında ben Ann'ı sunuklaverek dışarı çıkarmak istemiştim yemek bitince ama Baba Ekiz olaya dâhil olunca bu planım da yerle bir oldu. Babam salak bir adam değildi. Ann'in kim olduğunu tahmin edebiliyordu. Kızlarına düşkün olmasına rağmen bir gün yuvadan uçup gideceklerini kabullenecek kadar da gerçekçiydi. Bu yüzden Ann'ı gördüğünde 'sen benim kızımı nasıl üzersin lan?' diyerek boğazlamaya girişmedi. Ama öyle bir baktı ki, zavallı, tatlı Anncığıma, bakışlar kurşun olsaydı onu defalarca öldürmüş olurdu.

"Hoş geldin delikanlı!" derken yavaşça geçip karşısındaki koltuğa oturdu. Mutfaktan çıkıp salona geçtiğimiz için şükrediyordum o an. Salon daha geniş olduğu için gergin atmosfer etrafa daha çok yayılarak, üzerimize daha az basınç uyguluyordu.

"Hoş bulduk efendim," dedi Arın. *Ağır başlı. Sayg[illegible] Tam efendiyane adam. Keşke benimle evlense.*

Babam da tıpkı benim gibi Arın'ın neden burada olduğunu anlamak istiyor fakat misafire neden geldin diye sorulmayacağı için soramıyordu. Keşke sorsaydı. Arın da 'kızınıza çok aşığım, onu sizden istemeye geldim' deseydi. *İnsanlar el ele tutuşsa. Birlik olsa. Uzansak sonsuza.*

Sohbet benim takip edemediğim bir hızla ilerledi. Katılmıcılar; saygı değer konuğumuz Arın Arıkan, canım babam ve evimizin neşesi babaannemdi.

"Ha bu uşak Arın imuş," dedi, babaannem babama. Arın ın gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdığını görebiliyordum.

Anladım anne," diyerek başını salladı babam.

"Anlarsun tabi," derken neşeyle kıkırdadı babaannem sonra da Arın'a dönüp gerekli açıklamayı yaptı. "Ha bu benim oğlan çok zekidur."

Arın ne diyeceğini bilemeyerek, ki bu konuda haksız da sayılmazdı, usul usul kafasını salladı.

Ondan başka cevap alamayacağını anlayan babaannem tekrar konuşmaya başladı. "Ha bu benum oğlanın ilkokulda dersleri pekiyi idi. Öğretmeni ha bundan buyük adam olur demiş idi." Durup efkârlı bir şekilde iç geçirdi. "Olamadi ama olsun. Elmeduk ya."

Nisan kendini tutamayıp güçlü bir kahkaha savurdu, ben de bozulan sinirlerime sahip çıkamayıp kıkırdamak durumunda kaldım. Arın ise, nasıl başardığına dair hiçbir fikrim yok, ciddi ciddi kafasını sallıyordu hâlâ. Boynu kireç tutacaktı zavallının.

Babaannem bizim gülüşlerimizi, babamın homurdanmalarını hiçe sayıp konuşmaya devam etti.

Ama hep bu gelin kısmısı yüzünden da Ceniş yaşta geldi oğlumun aklını. Sanki başka kız kalmamış idi memlekette."

Annem sabır çekip "Kalmamıştı anne," dedi. "Bir tek senin şu oğlun vardı."

Babaannem bastonunu uzatıp annemin bacaklarını dürttü. "Çok konuşma gelin, git kahve yap."

Annem, Nisan'ı kaş göz işaretleriyle kahve yapmak üzere mutfağa göndererken babam, babaanneme nefes vermemek için lafa girdi. "Eee İstanbul'da havalar nasıl? Sıcak diyorlardı."

Hava, su muhabbeti bir esnaf olan babamın en başarılı olduğu konulardan biriydi. Bildiği alanlara girdiği ve babaannem susuduğu için ailecek rahatlamıştık.

"Evet," dedi Arın. "Çok sıcaktı. Burası epey serin."

"Öyledir," derken ağır ağır başını sallayarak onu onayladı babam. "Birden yağmur bastırır burada. Hava belli olmaz pek. Alışkın değilsen bir sıcak, soğuk derken üşütüverirsin maazallah."

Babam inceden inceden Arın'a ayar mı çekiyor yoksa ben sözleri başka yerlere mi çekiyorum, emin olamıyordum fakat şüphelerim gerilmeme yetiyor da artıyordu.

"Bünyem kuvvetlidir," dedi Arın. *İddialı laf. Sanırım.*

Babam bıyık altından güldü bu söylediğine. "Senin gibileri çok gördük derdesine. "Sen yine de dikkatli ol."

Arın küçük bir gülümsemeyle hafifçe başını eğerek cevap verdi babama. Yalnız şu an farkındayım ki Arın'la babam tanıştı. Bunun aslında büyük bir adım olması gerekmiyor mu? Bence gerekiyordu. Fakat Arın Bey hâlâ beni affettiğini söylemediği için ne dü-

şununcuğumu şaşırdım. Bende büyük bir sıdım alacak hâl kalmadı. Ne yapalım? Onlar takılıcılar kendi aralarında.

Zira aynen öyle de oldu. Arın, ben hariç ailedeki herkesle bir sohbet, bir muhabbet... Bütün Ekiz'lere kendini sevdiriyor mübarek. Özellikle de babaannemle. Derken akşam yemeği faslına geçtik. Sofrada katılımcı sayısı arttığı için cumbüşümüz yine bol oldu. Babaannem yine Arın'a üç kişilik yemek yedirdi. Babam yine çatık kaşlarının altından attığı ters bakışlarla onu süzdü. Annem de etrafında fır döndü. Şunu ister misin Arın oğlum, bunu ister misin Arın oğlum, su alır mısın Arın oğlum? Ona oğlum dedi! Onu oğulluğa kabul etti.

Yemekten sonra, Arın beni deli etmeye yeminli olduğundan dolayı olsa gerek, Nisan'la ikisi fısır fısır bir şeyler konuşup beni itinayla konudan uzak tutular. Hain kardeşim bana ne konuştuklarını söylemedi. Arın'la ben sayılı kez göz göze gelmemize rağmen, kardeşim oturmuş muhabbet ediyordu.

Babaannem bile muhabbet ediyordu!

Sanırım yeryüzündeki en şanssız Ekiz bendim. Çünkü Arın'la resmen tek kelime bile konuşamadan akşam oldu, hava karardı ve köy yerinin yatma saati geldi. Yatma vakti geldiğinde Arın ayrılmak için izin istedi. Ama babaannem ve annem katiyen izin vermediler. Burada güzelim ev varken otelde mi kalınır diyorlar? Vallahi bırakmıyorlar.

Arın sonunda pes edip bizim evimizde kalmayı kabul etti. Annem hemen bir yatak planı yaptı ev halkı için. Babaannem, Nisan ve ben aynı odada kalacaktık ve Arın da bizim hemen yanımızdaki odada

kalacaktı. Bu düzenden memnun olmuştum, çünkü bu yatak planına göre Arın'la benim aramda sadece ince, ses geçiren bir duvar olacaktı. Yan yana uyuyormuşuz gibi olacağını düşünüp seviniyordum.

Yataklar yapıldı. Herkes birbirine iyi geceler diledi ve odasına çekildi. Ben de heveste yatağıma girip duvara olabildiğince yaklaştım. Aslında duvarla bütünleşiyorum desem daha doğru olur. Biraz daha zorlasam duvarı aşıp Arın'ın yanına yuvarlanabilirdim belki.

Aklımdaki planı –evet, aklımda bir plan var tabi ki– harekete geçirmeden önce Nisan'ın ve babaannemin iyice uykuya dalmasını bekledim. Babaannem uykuya dalmakta hiç zorlanmadığı hatta kafası daha yastığa değmeden uyumaya başladığı için çok beklemem gerekmedi. Yatakta bir süre dönüp durduktan sonra dayanamayarak duvara yanaştım ve Arın'ın duyabileceği bir şekilde ona seslendim:

"Arın? Uyudun mu?"

Cevap gelmedi. Ama pes etmedim. Uyuduysa bile uyansın canım! Hasretlikten kurudum burada ben. O da uykusundan feragat etsin azıcık!

"Uyumadıysan duvara üç kere vur," dedim. Bu sefer sesimi biraz daha yüksek tutarak.

Çok geçmeden duvardan tok bir tınıda üç tık sesi duyuldu. Gülümsememin bütün yüzüme yayılmasına engel olamayarak yatakta yorganımı ayaklarımla itmek suretiyle tepindim.

Heyecanımın sesime yansımaması için büyük çaba harcarken "Sana masal anlatmamı ister misin?" diye sordum. "Evetse üç kere vur."

Önce bir sessizlik oldu. Bu arada nefesimi tuttum. Ardından yine üç tık sesi duyuldu. Tekrar bir gülümseme ve tepinme seansı yaptım. Sonra derin bir nefes aldım, sakinleştim ve en tatlı sesimi takınarak uydurduğum masalı anlatmaya koyuldum.

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde vakitlerden birinde, uzak ülkede bir kız yaşarmış. Bu kızın adı Laz böreğiymiş. Sevimli mi sevimli, adı gibi tatlı mı tatlı bir kızcağızmış bu Laz böreği. Ama bazı kusurları da varmış tabii. Kimin yok ki? Sakarmış meselâ bu kız. Dağınıkmış biraz. Bir de beş parasızmış. Her gün kapı kapı dolaşıp iş aramasına rağmen bir türlü bulamıyormuş. Ve eğer iş bulamazsa yaşamak istemediği bir şehre gidip ailesinin yanında kalmak, sevdiği şehirden vazgeçmek zorunda kalacakmış. Çok umutsuzmuş. Çok çaresizmiş. Ayrıca bütün çabalarının bir bir boşa çıkmasından ötürü çok da yorgunmuş.

Derken, günlerden bir gün yakışıklı bir prens çıkmış karşısına. Ve ona harika bir teklif sunmuş.

Şey, aslında o kadar da harika bir teklif değilmiş. Eğer prensin abisini takip edip onun sırrını öğrenirse istediği paraya kavuşacakmış Laz böreği.

İlk başta kabul etmemiş. Yapamam ben demiş. Hem sakarım hem birini takip etmekten ne anlarım? Olmaz, beceremem diye itiraz etmiş. Fakat yakışıklı prensin onu ikna etmesi uzun sürmemiş. Öyleydi böyleydi derken Laz böreği, kendisini prensin abisini takip ederken buluvermiş.

Prensin abisi, yakışıklı prensten bile yakışıklıymış. Gür kumral saçları, muazzam düzgün bir yüzü, mavi parlak bakışları varmış. Uzun boyluymuş. Giy-

dığı kıyafetlerin içinde dünyanın hâkimi gibi duruyormuş. Ayrıca sadece yakışıklı değil, zekiymiş de. Zekâsıyla çok büyük başarılara imza atıyor, halkı çok memnun ediyormuş. Herkes onu seviyormuş. Çünkü aynı zamanda çok da iyi bir insanmış.

Laz böreği başta bunların hiçbirini bilmiyormuş tabii. Prensin peşine düşmüş. Başlamış durmadan onu takip edip izlemeye. Sarayından çıkacağı zamanları kolluyormuş. Sonrada gölge gibi peşinde dolaşıyormuş.

Bir gün prens adamlarını sarayda bırakarak ava çıkmış. Tabii Laz böreği durur mu? Hemen peşine takılmış. Az gitmişler uz gitmişler, bir ormana gelmişler. Prens dinlenmek için bir ağacın altına oturmuş. Laz böreği de onu daha rahat gözleyebilmek için ağacın tepesine çıkmış. Ama dedim ya, şakarmış bu kız. Yanlış dala basıvermiş fark etmeden. Sonrada pat diye prensin kucağına düşmüş. Gözlerini açıp prensin yakışıklı yüzüyle karşılaşınca hem korkmuş hem utanmış. Çünkü o zamanlar bunun, başına gelen en güzel şey olduğunun farkında değilmiş.

Prens bu kızı kucağında bulunca çok şaşırmış. "Ne işin var senin bu ıssız ormanda?" diye sormuş. "İn misin cin misin? Yoksa bir orman perisi misin?"

Laz böreği başını hızla iki yana sallamış. "Ben," demiş. "Ne insim ne cinim ne de bir peri. Çaresiz bir kızcağızım. Kalacak yerim yok. Ormanda ağaçlarda uyurum."

Prens kızın bu haline üzülmüş. Çok iyi kalpli bir insan olduğundan Laz böreğini atmış atının terkisine, muhteşem sarayına getirmiş. Onu kalacak bir yer bulana kadar sarayda misafir etmeye karar vermiş.

Gel zaman git zaman Laz böreği prensle daha çok vakit geçirmeye başlamış. Ve onunla geçirdiği her saniye onun ne kadar harika bir insan olduğunu fark etmesine sebep oluyormuş. Prens, Laz böreğini içtenlikle güldürebilen tek insanmış yeryüzünde. Kız, onu gördüğünde bile kalbi mutlulukla çarpmaya başlıyor, beyaz yanaklarına renk geliyormuş. Hâl böyle olunca prense âşık olması çok sürmemiş tabi ki. Kalbini kaptırıvermiş Laz böreği. Nasıl olduğunu anlamasa da başka türlüsünün mümkün olamayacağını biliyormuş.

Sonra bir mucize olmuş ve prens de Laz böreğine tutulmuş. Bu neredeyse imkânsız bir şeymiş ama olmuş işte. Prens, kalbinde Laz böreği için de bir yer açabilmiş."

Burada yutkunmak için durakladım. Ve titrek bir nefes süzüldü dudaklarımdan. Tam bu sırada duvarın diğer tarafından Arın'ın sesi doldu kulağıma. "Aslında prensin kalbinin tamamı Laz böreğine aitmiş."

Sözleri algılamamla birlikte hissettiğim mutluluk bütün organlarımın iflas etmesine sebep oldu. Kalbim atmıyor, böbreklerim kan süzmüyor, midem enzim salgılamıyor ve beynim kesinlikle çalışmıyordu. Adeta mavi ekran veriyordum. Ve beni kendime getiren şey ise yine Arın'ın sesi oldu.

"Devam etmeyecek misin?"

Duyduğum bu soru kanımın tekrar akmasına, kalbimin tekrar atmasına ve beynimin tekrar işlev kazanmasına sebep oldu. Hafif bir öksürükle boğazımı temizledikten sonra kaldığım yerden devam ettim.

"Her şey harika gidiyormuş. Laz böreği o kadar mutluymuş ki dünyanın geri kalanını tamamen

unutmuş. Hiçbir şey mutluluğunu gölgeleyemez sanmış. Ama yanılmış. Hiç olmadık bir anda küçük prensle yaptığı anlaşmayı hatırlayıvermiş.

Küçük prense söz verdiğini biliyormuş ama sevdiği adama da ihanet etmek istemiyormuş. Bu yüzden önce küçük prensle konuşup bu işten çekilmeye, sonra da her şeyi sevdiğine anlatıp bu işi kapatmaya karar vermiş.

Hiç vakit kaybetmeden küçük prensle konuşmaya gitmiş. Ona anlatmış başından geçenleri. "Ben," demiş. "Ona ihanet edemem. Üzgünüm sana istediğin sırrı vermeyeceğim."

Küçük prens bu durumu anlayışla karşılamış. Çünkü kendisi aslında kötü biri değilmiş. Ve Laz böreğine bu işin kapandığını söyleyip içini rahatlattıktan sonra yanından ayrılmış.

Ama ikisi de konuşurken dinlendiklerinin farkında değillermiş. Sarayın kötü kalpli soytarısı onları gizlice takip etmiş ve tüm konuştuklarını dinlemiş. Sonra da prensin gözüne girip altın kazanabilmek için gidip her şeyi ona yetiştirmiş. Ama olayları olduğu gibi anlatmak yerine küçük prensi ve Laz böreğini, iş birlikçi hainler olarak göstermiş.

Prensin kalbi çok kırılmış elbette. Haklıymış da. Kim olsa kırılırmış. Bu yüzden Laz böreğiyle küçük prensi yakalatıp zindana attırmış.

Küçük prensle Laz böreği zindandayken Prens de sürekli olanları düşünmüş. Siniri geçtikçe fark etmiş ki küçük prens de Laz böreği de ona bu kötülüğü yapabilecek insanlar değilmiş. Oysa soytarının kötü kalpli bir yalancı olduğunu biliyormuş. Bu yüzden

onları yanına çağırıp olayı bir de onlardan dinlemeye karar vermiş.

İkisini de ayrı ayrı sorgulamış. İkisi de ona aynı hikâyeyi anlatıp hataları için özür dileyince hiç kimsenin mükemmel olamayacağını bildiği için onları affetmiş.

Kardeşiyle aralarındaki sorunları konuşarak halletmişler. Laz böreğiyle ise evlenmişler ve üç çocuk yapıp sonsuza kadar mutlu yaşamışlar.

Onlar ermiş muradına... Darısı bizim başımıza."

Masalı bitirdiğimde aramıza yine derin bir sessizlik doldu. Arın'ın yüz ifadesini görememek, ne düşündüğünü bilememek beni kahretse de onun bir duvar ötemde yatıyor oluşuna şükretmem gerektiğini biliyordum. Bu yüzden umutlu olmaya çalışarak "Sevdin mi masalı?" diye sordum.

Üç kere duvara vurdu.

"Uyuyacak mısın peki şimdi?"

Tık tık tık.

"İyi geceler o zaman."

Tık tık tık.

"Bana da mı iyi geceler?"

Tık tık tık.

"Seni çok seviyorum."

Kahredici bir sessizlik.

Sonra umut vaat eden bir küçük tık. Hemen ardından kalbimin çılgınlar gibi atmaya başlaması.

Derken ikinci tık. Yüzüme koca bir gülümsemenin yayılması.

Ve üçüncü tık. Çığlık atmamak için yüzümü yastığa gömmem.

İlkel iletişimimiz sona erdiğinde uzun zaman sonra ilk rahat uykumu uyumak niyetiyle yattığıma sırıldım. Bu gece kâbuslar olmayacaktı, biliyordum. Bu gece güzel rüyalar olmasa da olurdu. Bu gece sadece Arnie'in beni sevdiği, hâlâ sevdiği gerçeği vardı. Ve bu bana yeterdi.

27.

Bölüm

Sabah herkesten önce müthiş bir enerjiyle uyandım. Mutluluk adeta kanıma karışıp bütün vücudumu arşınlarken uyumam imkânsızdı! Derhal mutfağa koştum. Çay suyunu koyduktan sonra kahvaltı sofrasını kurdum, bir yandan da patates kızartıp çökelekli yumurta yapmaya koyuldum. Enerjim o kadar yüksekti ki bütün bunları hiç şikâyet etmeden, hatta tam aksine, şarkı söyleyip dans ederek yapıyordum.

Çok fazla zaman geçmeden çay tavşankanı kıvamında demlendi. Patatesler kızardı. Yumurta da tam ağızlara layık bir şekilde sofraya koyuldu. Diğer kahvaltılıkları da tam takım sofraya dizdikten sonra koşa koşa Arın'ın odasına gittim. Önce kapıyı tıklattım. Fakat içeriden hiç ses gelmeyince yavaşça araladım kapıyı. Kafamı uzatıp şöyle bir kolaçan ettikten sonra içeri girip Arın'ın başucuna kadar yürüdüm.

Beyaz atlı prensim nasıl mısıl mısıl uyuyordu. Yatağındaki bütün kadar gevşemiş, çehresine çocuksu bir ifade hâkimdi. Mavi gözlerini görmeyi hiçbir şeye değişmem lâkin onu uyurken izlemenin muazzam bir olay, bulunmaz bir nimet olduğunun da farkındaydım. Sanki bir mucizeye bakıyor gibiydim. Meselâ gökyüzünden avucunuza bir yıldızın düştüğünü ve zamanın sonuna dek sizin için parladığını düşünün. İşsiz bir olay değil mi? Arın'ın beni seviyor olması da öyle işte. Arın da benim avucuma düşecek ve zamanın sonuna dek benim için parlayacak olan yıldızım. Varlığı hayatımdaki aydınlık. Bu mucize için Allah'a durmadan şükretmem gerek!

"Arın," diye mırıldandım. Sesim, sırf Arın'a seslenmiyor olmamdan olsa gerek, güzel bir şarkıyı söylüyormuşum gibi duru ve yumuşak çıktı. "Arın, uyan hadi. Kahvaltı hazır."

Sevdiğim önce hafifçe kaşlarını çattı. Ardından gözkapaklarını titreyerek aralandı. Bakışları beni bulduğunda bir an şaşırdığını fark ettim ama hemen sonra olayı kavrayıp tatlı bir şekilde gülümsedi.

"Günaydın," derken ben de gülümsedim. Kalbim yeniden o kadar rahatsızdı ki... Kaburgalarımı parçalayarak çıkıp Arın'ın avuçlarına düşmek istiyordu.

"Günaydın," dedi yumuşacık bir sesle. Bu kadar zaman sonra tekrar bana gülümsediğini, tekrar benimle konuştuğunu görmek o kadar harika bir şeydi ki içime tuhaf bir sızı yayılırken gözlerim doldu. Ağlamak için uygun bir zaman olmadığından küçük bir öksürükle boğazımı temizleyip "Hadi," dedim. "Diğerleri uyanmadan banyoya gir. Nisan kırk beş dakı-

O tembel [illegible]
nemlerin odasına
kahvaltı sofrasıyla
boş boş suratıma bakıp
mediğini anlamaya çalışıyordu. Anne Annie'
vererek mutfağa girmesi bir aydınlanmaya yol
kavramasına sebep oldu. Zihnimin içinde bir
bi yaf' dediğini duyduğumda [illegible]

Babam, Nisan ve bebeklerin de [illegible]
larını yüzlerini yıkayıp [illegible]
naya sanki evimizin [illegible]
hayretle bakıyorlardı. "[illegible]
jdz feruk?" diye [illegible]
Yorum yapmaya [illegible]
sinsice gecelerin [illegible]

"Evet, bebeklerim [illegible]

— Bebeklerime [illegible]

duymuş gibi [illegible]
dönüp, "Selim [illegible]
hepsi gev, gevi[illegible]
bayıltıverirsem [illegible]

— Ya sen, gevezelik [illegible]
büyük bir [illegible]
bir gevezelik [illegible]

— Anne, bebeklerim [illegible]

vudumda içiyorlardı çaylarını. Sanki shot atıyorlar, bu nedir? İki lokma yemek yiyemeden otuz bardak çay doldurdum.

Ev kızı olmak lanet gibi bir şeydir. Sofrada aç kalırsın. Çarşıya pazara sen koşarsın. Annen komşuya gidince yemekleri sen yaparsın. Sürekli birilerinden lat işitme tehdidi altındasındır. Evi iyi süpürmedin mi? Komşulardan gelecek kınamaya hazırlıklı ol! Yemek güzel olmadı mı? Aile içinde ayıplanmak haktır sana!

Her neyse. Bugün hayatımın en güzel günlerinden biri olduğu için bu tarz şeylerin moralimi bozmasına izin vermiyordum. Yüzümden eksilmeyen sırıtışımla çayları dolduruyor ve tek bir lokma yiyemediğim güzelim şeylere bakarken içimin kan ağlamasını görmezden geliyordum.

Bunu yapmak bir noktadan sonra çok kolay olmaya başladı çünkü sanki her an kaybolacakmış gibi bakışlarımı Arın'a kilitlemiş vaziyetteydim. Ağzına attığı her lokmayı, her mimiğini hatta her yutkunuşunu pür dikkat izliyordum. Olurda ani bir şekilde kendimi yatağımda bir önceki günün ayrıntısı gibi bir kâbusun içinde bulursam diye bunu yapmaktan geri duramıyordum. Yalancı rüyalardan gerçek kâbuslara uyanmak ziyadesiyle dehşet verici olurdu.

Neyse ki bu bir kâbus değildi. Bu bir rüya da değildi. Bu gerçeğin ta kendisiydi. Şu an, içinde yaşadığımız gerçeklikte Arın'la aynı masada kahvaltı ediyorduk. Onun çayını tazeliyordum, o bana ekmek uzatıyordu. Birbirimize kaçamak bakışlar atıp gülümsüyorduk. Ailemi yok sayarsak -ki aslında bu mümkün değil çünkü durmadan konuşuyorlar- evci-

lik oynuyor gibiydik. Ben anneyim, o da baba. Bir tek minik yavrucağımız eksik ama o da olacak inşallah. Ben inanıyorum.

Herkes karnını doyurduğunda biz yedik Allah artırsın, sofrayı ben kurdum Nisan kaldırsın diyerek mutfaktan jet hızıyla uzaklaştım. Ve hiçbir erkeğe mahal vermeden Arın'ı da peşimden sürükleyerek evden çıkarttım.

Sıcak yaz güneşi ve köyün yüksekliğinden kaynaklanan hoş esinti muazzam bir atmosfer oluşturuyordu. Her taraf yemyeşildi. Küçük köy evleri vardı. Bazı evlerin önü rengârenk çiçeklerle, çoğununki ise yemyeşil çimenlerle kaplıydı. Etrafta bir iki kedi dolaşıyordu. Köyün çocuklarının sesleri kuş seslerine karışıyordu. Tam manasıyla huzurlu bir ortamdı. Ya da ben aşk sarhoşu olduğum için bana öyle geliyordu. Emin değildim.

Günlerdir içimde büyüttüğüm bütün cümleler buhar olup uçuverdi sanki bir süreliğine. En önemli şey Arın'ın yanımda olmasıymış bunu anladım. En önemli ikinci şey Arın'ın yanımda olmak istemesiymiş. Bütün o bitmek bilmez açıklamaların, kendi kendine yapılan kavgaların, hiçbir şeyin, onun gözlerinin içine bakabilmenin yanında herhangi bir hacmi yokmuş. Arın sadece varlığıyla içimdeki kaosu dindirip açılan bütün boşlukları huzurla dolduruyormuş. Her bir hücrem böylesine memnuniyet dolu olduğu için bu anın tadını çıkarmaktan başka bir şey düşünmeyi reddettim.

O da bana eşlik etti ve ağır ağır yürümeye başladık. Aslında ona söylemek istediklerim vardı fakat bunu köyün meydanında yapmayacak kadar akıllıy-

dım. Zaten etraftaki herkes Arın'a ilk defa insan gönderlermiş gibi bakıyordu. Eh, aslında haksız sayılmazlardı. Böylesini ilk defa görüyorlardı. Ben olsam ben de bakardım ne yalan söyleyeyim.

Biraz daha ilerleyince aşk sarhoşluğumdan fark edemedim ama Gül Nine'nin radarına girdik. Tehlikeyi sezdiğimde ise Arın'ı alıp kaçmak için çok geç kalmıştım. Çünkü çoktan Gül Nine'yle göz teması kurmuştuk. Artık geri dönüş yoktu. Kurtuluş yoktu!

Gül Nine babaannemin bir alt modelidir. Daha eski, daha arızalı, daha geveze, daha korkunç. Babaannemde birkaç iyileştirme yapılmış. Biraz insaf gibi yararlı aplikasyonlar eklenmiş. Ama bu yenilikler Gül Nine'de ne yazık ki mevcut değil.

Kendisini severdim esasında. Ama Arın'la birlikte yürürken onunla konuşmak ister miydim? Asla. Fakat seçme şansım var mıydı? Asla.

"Kız sen Nisan musun Mayıs mısın?"

Beni görebilmek için kıstığı gözlerine baka baka Haziran'ım demek istedim. Fakat bu yalnızca işleri daha fazla karıştırırdı. O yüzden dilimi ısırdım ve "Mayıs'ım ben," dedim.

Küçük bir baş hareketiyle Arın'ı gösterdi. "Ha bu fasile çıbığı kim?"

Fasile çıbığı, aslında fasulye çubuğu demekti. Bizim buralarda uzun boylu ve cılız insanlara denirdi. Tamam, Arın uzun boyluydu fakat cılız değildi. Bunu Gül Nine'ye açıklamaya gerek var mıydı? Hayır, yoktu. Neden? Çünkü o fasile çıbığı dediyse öyledir. Nokta.

"Arkadaşım," dedim sabırla. "Şimdi müsaadenle biz."

[illegible]
[illegible]
[illegible]

sesleri silikleşene kadar yürümeye devam ettik. Bu sırada yanında geçtiğimiz su birikintisinde bir kurbağa görünce ufak bir çığlık attım. Arın bana şaşkınca baktığında ise "Kurbağa," dedim. "Hiç hoşlanmam kurbağalardan. Nefret ederim. Tiksinirim."

Bu açıklama yeterli olmuş olacak ki usul usul başını salladı. *Ay zaten geldiğinden beri başını sallamaktan başka bir şey yapmadı. Bir ağzını aç da konuş be adam! Sesini duyayım da gönlüm şenlesin!*

"Konuşmayacak mısın?" diye sordum üzüntülü bir sesle.

Cevap yok.

"Neden geldin peki?" Evet, konuşmayan birine soru sormaya devam etmek... Ama kim bilir, belki bir ateş yakar ve dumanla iletişim kurarız. Ya da vurması için bir duvar falan bulmalıyım belki.

Yine cevap yok.

Omuzlarım yenilgiyle düştü. Gözlerimin dolmaması için derin nefesler alırken "Arın lütfen yapma böyle," dedim. "Seni incitmek istemediğimi biliyorsun. Bildiğini biliyorum! Niçin hâlâ konuşmuyorsun? Sana olan aşkımı kanıtlamam için daha ne yapmam gerek? Şuradaki kurbağayı yakalayıp senin için kurban-"

Aklıma gelen aptalca ama o an gözüme muhteşem görünen fikirle Arın'la konuşmayı kestim. Ve geri dönüp su birikintisine daldım. Bunu gerçekten yaptım. Bacaklarım dizlerime kadar ıslanırken yaptığım şeyin saçmalığını umursamıyordum bile. İleri atılıp bir taşın üzerine oturmuş olan kurbağayı iki elimle kavrayıverdim.

İğrenç. Vıcık cıcık. Ayrıca garip sesler çıkarıyordu.

Bunları görmezden gelmeye çalışarak hızlı adımlarla Arın'a geri döndüm. Tam onun aşkı için kurbağayı tutabildiğime dair mükemmel bir konuşma yapmaya hazırlanırken işleyiş bir şey oldu. Kurbağa o kocaman dilini çıkarıp elime değdirdi. Bu benim kopuş noktam oldu. Yeri göğü inleten bir çığlıkla kurbağayı fırlatıverdim. Şeye doğru... Arın'ın yüzüne doğru.

Neyse ki Arın son anda geriye doğru bir hamle yaptı ve kurbağa en azından omuzuna çarptı. Yüzüne gelmesinden iyiydi, sanırım. Sonra zaten zıplayıp gitti ve bizden uzaklaştı. Ben, Arın ve rezilliğim baş başa kaldık.

"Özür dilerim," dedim hemen. "Özür dilerim. Ben aslında fırlatmayacaktım. Sadece dilini elime değdirince-"

Aceleyle kurmaya çalıştığım cümlemin ortasında Arın'ın gür kahkahasını işitmemle kalakaldım. Ben şaşkınca gözlerimi kırpıştırırken Arın yanıma geldi ve beni kendine çekip sıkıca sarıldı.

O an dünyanın bütün yükünün omuzlarımdan kalktığını ve müthiş bir rahatlamanın vücuduma yayıldığını hissettim. Arın bana sarılıyordu ve benim, onu özlemekten bitap düşmüş şu bedenim nihayet derin bir mutluluk içine düşüp bütün yorgunluğundan arınıyordu. Hiç kapanmayacağını sandığım bir yaranın bu denli hızla iyileşmesi beni çok şaşırttı. Arın'ın yokluğunda ruhumda koca bir delik açılmıştı, şimdi o bana sarılırken eskisinden daha sağlamdım.

"Bu," dedim anın büyüsünü bozmaktan korkan titrek bir sesle. "Seni affettim mi demek?"

Tekrar küçük bir kahkaha attı. "Suratıma kurbağa fırlatan bir kadını nasıl affetmem?"

Kalbime sımsıcak bir duygu yayılırken ben de kollarımı Arın'ın boynuna doladım. "Bir an bunu hiç söylemeyeceksin sandım," derken hasret kaldığım kokusunu derin soluklarla içime çektim. "Beni affettiğini yani."

"Senden uzak kalamadım," dedi. Nefesinin saçlarımın arasında dağıldığını hissediyordum. Aynı anda kalbim de güzel pişmiş kurabiyeler gibi dağılıverdi. Saç diplerime kadar mutlu olduğumu hissettim yeniden. Tırnak uçlarıma kadar mutluydum.

"Buna sevindim."

"Ben de."

"Güzel."

"Güzel."

Hafifçe yutkundum ve titrek bir sesle sordum. "Beni hâlâ seviyor musun?" Bunun yanıtını kulaklarımla duymadan rahat edemeyecektim.

"Evet," dedi Arın kısaca. Kalbim tekledi.

"Peki," dedim son harfi uzatarak. "Eskinden az mı yoksa eskisi kadar mı?"

Güldü. Gülüşü kelebek olup kulaklarımdan kalbime sızdı. "Eskisinden çok!"

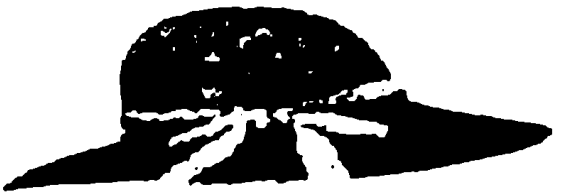
Müthiş bir heyecan dalgası beni çarparken "Ama nasıl?" dedim. "Kalbini kırdım."

Daha sıkı sarıldı bana. Sanki bir bütün olmamızı ve hiç ayrılmamamızı ister gibi. "Sevdiğimiz her insan kalbimizi kırar Mayıs. Ve biz sadece onsuz yapamayacağımız kişileri affetmek isteriz. Ben sana kızmaya başladığım ilk andan beri seni affedeceğim anın gelmesini bekledim. Aksini söylesem bile senden vaz-

geçmek diye bir şey olmadığını biliyordum. Bu da seni düşündüğümden de fazla sevdiğimi kanıtladı. Havalimanından çıkamayacak kadar içime yerleştin."

Bir şey söyleyemedim. Bütün kelimelerimi kaybetmiş de lâl olmuş gibi kalıverdim öylece. Ne denirdi ki? Ben en güzel rüyamda bile böyle bir sevgiyi düşlememiştim. Ve buna nasıl sahip olduğum hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Tek bildiğim kalbimin mutlulukla kabardığı ve artık içime sığmadığıydı. Tek bildiğim Arın Arıkan'ın başıma gelen en güzel şey olduğuydu. Tek bildiğim Arın bana sarıldıkça bütün iyileştiğimdi. Kalbimde eksikliğini duyduğum bir yerin tamamlandığıydı. Arın bana sarıldıkça dünya daha güzel bir yer oluyordu. Bunu anlatmak için yeni kelimelere ihtiyaç duyuyordum. Fakat yeryüzünde hiçbir kelime böyle büyük bir huzurun, böyle bambaşka bir mutluluğun anlamını taşıyamazdı.

Arın'ı seviyordum ve onun da beni sevdiğini biliyordum. Bu iki gerçek bütün dünyamı ele geçiriyordu. Asla eski Mayıs olmayacaktım. Yani elbette sakarlıklarım ve işleri elime yüzüme bulaştırmalarım devam edecekti fakat Arın'ın varlığı her şeyi farklı bir boyuta taşıyacaktı. Ve ben bundan asla ama asla şikâyetçi olmayacaktım.

SONSÖZ

"Hadi ama," dedi Akın huysuzca. "Bana tavsiye vermeniz gerek. Yol göstermeniz gerek. Sonuçta," tek eliyle Arın'ı işaret etti. "Sen benim abimsin." Sonra da bakışları beni buldu. "Sen de yengem. İlişkilerim konusunda başka kimden tavsiye alacağım ki?"

Elimdeki küçük plastik kaşıkla kâsenin içindeki mamayı karıştırırken Akın'a sırıttım. "Pekâlâ, tavsiye mi istiyorsun? İşte sana tavsiye; sakın çocuk yapma! Çünkü kendilerini aç bırakarak imha etmeye çalışıyorlar ve inan bana şu mamayı ağızlarına tıkmak göründüğü kadar kolay değil!"

Derin bir nefes alıp kaşığa biraz mama doldurdum ve mama sandalyesinde oturmuş, su dolu bir bardağın içine elini sokup sokup çıkaran kızımın ağzına doğru uzattım. Ama onun umrunda değildi. Zavallı annesinin ona yemek yedirmeye çalışmasını

zere kadar umursamıyordu. Tamam, daha küçük olduğu için yemek yemezse olacağını kavrayamıyordu ama yine de sinir bozucu bir durumdu bu. Yiyeceği üç kaşık yemek için beni üç saat peşinde koşturuyordu.

Lütfen kızım," dedim neredeyse yalvaran bir sesle. "Şunu yer misin? Bak yemezsen hasta olacaksın. Seni hastaneye yatırmak zorunda kalacağız ve ben ağlamaktan helak olacağım biliyorsun, bunu mu istiyorsun? Anneyi üzmek mi istiyorsun Zeynebim?"

Tam yanımda oturan Arın dehşet dolu bakışlarını bana çevirdi. Sonra bir hamlede uzanıp elimdeki mama kâsesini ve kaşığı aldı. "Ver şunu. Kızımın psikolojisini bozacaksın cani kadın!" dedikten sonra Zeynep'e dönüp gülümsedi. Zeynep de babasına gülümsedi. Sonra Arın ona kaşığı uzattı ve Zeynep hiç itiraz etmeden kaşıkta ne kadar yemek varsa ağzına aldı.

Bu sahne içimde mutluluk kuşlarının uçuşmasına sebep olurken sahte bir surat asışla arkama yaslandım. "Sizden," dedim Arın'a bakarak. "Nefret ediyorum."

Bana dönüp sırıttı ve dil çıkardı. "Kızım beni daha çok seviyor diye kıskanma!"

Arın'a verecek cevap bulamazken Akın'a dönüp "Gördün mü?" dedim. "Dokuz ay karnında sen taşırsın, dört saat doğum sancısını sen çekersin ama babasıyla daha iyi anlaşır. İşte bu yüzden çocuk yapma. Sakın."

Akın gözlerini devirdi. "Pekâlâ," dedi sandalyesini itip yerinden kalkarken. "Hamile kalmamaya dikkat edeceğim yengeciğim. Harika tavsiyen için teşekkürler. Ben şimdi bu iğrenç, vıcık vıcık ve hiç kı-

karmadığım mutlu aile tablomuzla ben baş başa kalıyor ve kendi hoktan ilişkilerime geri dönüyorum.

"Hey!" dedim sertçe. "Yeğenimin önünde küfür etme!"

"Tamam tamam," dedikten sonra Zeynep'in yanına geldi ve kızının tombul yanaklarına iki küçük öpücüğü kondurduktan sonra bize el sallayarak gitti.

Arın, ben ve kızımız Zeynep kahvaltı masasında baş başa kaldık. Ben çayımı alıp sandalyeme yaslanarak kocam ve kızım arasındaki muhteşem iletişimi izlemeye koyuldum. Arın Zeynep'e adeta gözlerinden ışıklar saçarak bakıyordu. Sırf bir kaşık daha mama yesin diye suratını değişik şekillere sokup yapılmadık şebeklik bırakmadı. Zeynep ise benim minik bir kopyam olarak babasına aşıktı. Sadece Arın'la göz göze gelmesi bile o tatlı, insanın içini kıpır kıpır yapan kahkahalarından birini koyuvermesine yetiyordu. Ve ben çok mutluydum. Gerçekten çok ama çok mutluydum.

"Bu kadar yeter mi?"

Arın'ın sorusuna gülümseyerek başımı salladım. Minicik mideleri vardı bu bebeklerin. Karınları hemen doyuveriyordu. Sonra da kaka yapıyorlardı. Hiç hoş bir şey değil. Keşke dedim doğuştan tuvalet eğitimiyle gelseler. Böylece bez masraflarını da bütçeden silebilirdik.

Arın'a bir ıslak mendil uzattım. O da Zeynep'in yüzüne bulaşmış mamaları sildi. Sonra kızının yanaklarını defalarca öptükten sonra ellerini yıkamak için sofradan kalktı. Onun kalkmasıyla kapı zilinin çalması neredeyse aynı saniyeye denk geldi.

"Ben bakarım," diye seslenince ben de yerimden kalkmadan Zeynep'in önündeki su bardağını aldım. Sırf ona yemek yedirebilmek için koymuştum onu önüme. Artık her tarafı ıslatmasının lüzumu yoktu.

Zeynep'in boynundan önlüğün ipini çözdüm ve nasıl olup da bu kadar lekesiz olabildiğine şaşırdım. Ben yemek yedirirken mahvoluyor bu önlük fakat Arın yedirirken tertemiz. Gözlerimi kısarak Zeynep'e ters bir bakış attım.

"Kızım sen babayla iş birliği yapmaya utanmıyor musun ya? Anneniim ben senin, en çok beni seveceksin!"

"Yeğenimin duygularını zaptırapt altına almasana sen! En çok beni sevecek o!"

Nisan'ın sesini duymamla birlikte kafamı kaldırıp kaşlarımı çattım. "Yine mi geldin sen? Kızım kendi evin yok mu senin? Niye zırt pırt bizdesin?" Evet, kendi dairesi vardı. Bizim iki kat üstümüzde.

Nisan beni umursamadı bile. Suratında koca bir gülümsemeyle Zeynep'e doğru koşturdu. Tek hamlede onu mama sandalyesinden kaldırıp kucağına aldı. "Sana mı geldim ben?" diye sordu bana. Ama bakışları Zeynep'te. "Küçük meleğimi görmeye geldim. Bir gün görmesem deli gibi özlüyorum. Şundaki tatlılığa bakar mısın? Özlenmez mi bu? Senin gibi uyuz birinden bu kadar tatlı bir şey nasıl çıkabildi hayret ediyorum ya!"

Benden cevap beklemeden Zeynep'i öpücüklere boğmaya başladığında ben de yarım kalmış kahvaltıma dönmeye karar verdim. İnsan anne olunca kendi ihtiyaçları ister istemez ikinci plana düşüyormuş. Önce çocuğunu doyurmalısın. Önce onu uyutmalı-

sın. Önce onun gönlünü yapmalısın. Sonra zeminen kalırsa sen de bir şeyler yiyip biraz uyuyabilirsin.

"Hoş geldin Nisan!"

Arın içeri girdiğinde gülümseyerek kardeşini selamladı. Enişte baldız olarak çok sıkı fıkılardı. Bir araya gelince beni biraz deli ediyorlardı ama olsun. Gerçi Nisan'ın beni deli etmesi için bir araya gelmesine gerek de yoktu. Ama buna rağmen seviyordum keratayı. O olmasa Zeynep'le ilgilenmem çok daha zor olacaktı biliyordum. Ayrıca Zeynep'i bu kadar sevmesini ve bu kadar ilgilenmesini de çok seviyordum.

"Hoş bulduk enişte," dedikten sonra bizi pek de umursamadığını göstererek Zeynep'i alıp salona geçti. Ben de mutfakta Arın'la baş başa kaldım.

"N'aber yakışıklı?" deyip cilveyle göz kırptım ona. O da genişçe sırıttı.

"İyidir güzelim, senden?" derken tek kolunu sandalyemin arkasına atıp bana doğru eğildi. Hafifçe uzamış kirli sakalı ve dağınık saçlarına eşlik eden yaramaz mavi bakışlarıyla o kadar sevimli ve yakışıklıydı ki dayanamadım ve yanaklarını tek elimle sıkıştırdım. Merhaba balık Arın!

"Ya seni yerim bak!" dedim kafasını iki yana sallarken. "Sakın başkasına böyle sevimli bakma."

Kendini elimden kurtarıp sırıttı. "Benim gözlerim bir tek seni görüyor."

Duyduğum cümle kalbimin purpur etmesine, adeta parendeler atmasına sebep oldu. "Aferin," derken uzanıp yanağına bir öpücük kondurdum. "Aksi olsa oyarım zaten o gözlerini."

değil," dedi. Ve ben mümkün olmadığını biliyordum.

Arın ve benim hikâyem elbette burada bitmiyor. Gerçek dünyada mutlu sonlar olmadığını hepimiz biliyoruz. Ama bir hikâyede mutlu olunması için ille de son olmasına gerek yok. Biz mutluyuz. Laz böreği Mayıs, beyaz atlı prens Arın ve aşkımızın meyvesi küçük Zeynep olarak çok mutluyuz. Sorunlar elbette var. Küçük kavgalar ve anlaşmazlıklar illa ki var. Kızımızın hastalanıp ateşlenmesinden doğan üzüntüler gibi kaçınılmaz şeyler ne yazık ki var. Fakat bunların ötesinde, bunlardan daha büyük bir şekilde bizi kapsayan, içine alan ve küçük mutsuzlukları gölgede bırakan, sevgi, huzur ve mutluluk karışımı muhteşem bir şey de var. Her gün şükrettiğimiz ve birbirimizin yanında oldukça güçlendiğini bildiğimiz harika bir şey. Biz bu harika şeyi yaşadığımız için çok şanslıyız. Dilerim ki son çarem deyip tutunduğunuz her şey sizi de böyle büyük mutluluklara sürükler.